

20
'72

FLACĂRA

ANUL XXI
NR. 884
13 MAI 1972

În șapte zile

Așadar, pe 8 mai, în preajma unei triple aniversări, a fost inaugurată o înaltă academie de educare patriotică a generațiilor prezente și a celor ce vor veni, un puternic focar de cultură și știință — Muzeul de istorie al Republicii Socialiste România.

Au trecut 95 de ani de când poporul român a dobândit, cu atâtea jertfe, neatrănarea statală;

au trecut 51 de ani de când, într-un mai dătător de încredere, a fost înființat cel mai cuceritor partid din istoria acestei țări — Partidul Comunist Român;

au trecut 27 de ani de când umanitatea a obținut victoria asupra fascismului;

au trecut două milenii de istorie a atît de încercatului popor român, și mărturiile acestor milenii au fost adunate cu trudă, grijă și multă știință în sălile muzeului.

În el nu poți pași decît cu emoție pentru că pașii te poartă printre dovezile acelor fapte care au plămădit și înălțat ființa noastră națională.

Cele peste 30 000 de exponate, adunate în 62 de săli ale muzeului, demonstrează cu rigoare științifică continuitatea societății umane în spațiul carpato-dunărean, evoluția ascendentă a societății în această parte a lumii. Sînt prezentate exponate care dovedesc că Dacia Romană și Dacia Liberă au fost un tot etnic și cultural, dar cu nuanțe diferite. Sînt documente de valoare inestimabilă cu privire la originea daco-romană a poporului nostru, la unitatea sa etnică și continuitatea neîntreruptă pe întregul teritoriu locuit azi de români. Sînt exponate care vorbesc despre primele formațiuni politice românești și începuturile creării statelor feudale românești; săli întregi ale muzeului sînt închinată unor figuri luminoase din istoria poporului nostru, luptelor sociale care s-au desfășurat pe aceste meleaguri. Pietrele, steagurile, săbiile, arcurile cu săgeți, pecețile domnești așezate pe vechi înscrisuri aduc din veacuri îndepărtate mărturiile unei profunde și arzătoare dragoste de țară, ecurile luptelor duse de poporul nostru pentru păstrarea ființei sale, pentru unitate, independență națională și libertate socială, pentru socialism. Parte integrantă a istoriei acestui pămînt, strîns împletită cu istoria poporului român, muzeul înfățișează istoria naționalităților conlocuitoare, tradițiile revoluționare comune, lupta presărată nu rareori de jertfe comune pentru libertate și progresul patriei, pentru apărarea valorilor spirituale și materiale — rod al muncii și creației desfășurate în strînsă unitate. Am fost și am rămas un popor pașnic, aplecat mai mult spre ceea ce dă frumuseți și înobilează viața. Războiul l-am acceptat numai atunci cînd acesta era singura soluție impusă de vitregiile sorții. Am cultivat frumosul cînd viața ne-a dat răgaz, transformîndu-ne uneltele de muncă în obiecte de artă și casa în muzeu. Am fost și am rămas generoși, aducîndu-ne partea noastră de contribuție, și nu lipsită de însemnătate, la îmbogățirea culturii și civilizației mondiale. Dînd crezare — și nu știu de ce nu am face-o — mărturiilor venite de dincolo de milenii — am putea spune că aceasta este o vocație a oamenilor care au trăit, muncit și creat pe aceste pămînturi. O atestă documentele vremii și o confirmă genialitatea de ieri și de azi a poporului nostru.

Și ne mai vorbesc documentele adunate în muzeu despre un alt mare sentiment — parte integrantă a ființei spirituale a poporului nostru — și care se numește prietenie. A fost și a rămas năzuința nedezmîntită a poporului nostru de a trăi în relații de bună vecinătate și strînsă prietenie cu toate popoarele și îndeosebi cu popoarele țărilor din zona în care trăim de veacuri și milenii.

Ca orice înalt for de știință și cultură, muzeul are o valoare formativă și una informativă. Aceasta din urmă este reliefată nu numai prin frumusețea și valoarea intrinsecă a exponatelor ci, mai ales, prin restabilirea adevărului istoric pe care îl degajă și îl înfățișează vizitatorului.

...În viața țării și a poporului se prefigurează mari transformări. Apare o clasă nouă — clasa muncitoare; pătrunde o ideologie nouă — ideologia marxistă, și intră în istorie o forță politică nemiștinată în decursul celor două milenii de existență — Partidul Comunist Român. Se înțeleg marile bătălii de clasă, se statornesc marile certitudini ale victoriei, are loc actul istoric de la 23 August și începe să se scurgă în istoria neamului acel mare capitol care se cheamă al împlinirilor. Socialismul a devenit cauza întregului popor. Strîns uniți în jurul partidului, români, maghiari, germani și alte naționalități, am știut să dăm viață celor mai cuceritoare visuri adunate de-a lungul acestor două milenii.

Petru ISPAS

Marti, 9 mai 1972

conferința unesco de la bucurești

A VI-a Conferință regională a Comisiilor naționale pentru UNESCO din țările europene, care și-a încheiat lucrările marți la București, a adoptat o serie de recomandări menite să contribuie la intensificarea colaborării intereuropene pe tărîmul educației, științei și culturii și la sporirea rolului Comisiilor naționale pentru UNESCO în promovarea culturii în fiecare țară

europenă. Participanții care ne-au împărtășit părerile asupra desfășurării lucrărilor conferinței au scos în evidență grija autorităților române pentru cît mai buna ei desfășurare, ceea ce constituie o reflectare a preocupărilor României atît pentru progresul și difuzarea propriei ei culturi, cît și pentru permanenta creștere a schimburilor culturale pe plan european și internațional. Explicînd motivele pentru care Bucureștiul a fost desemnat ca sediu al acestei reuniuni europene, dl. John FOBES, directorul general adjunct al UNESCO, releva, pe de o parte, că acum capitala României dispune de facilitățile necesare pentru conferințe de asemenea anvergură și, pe de altă parte, că încurajarea culturii în România aduce ace-

tei țări calificarea înaltă de a găzdui reuniuni al căror scop este promovarea educației, științei și culturii.

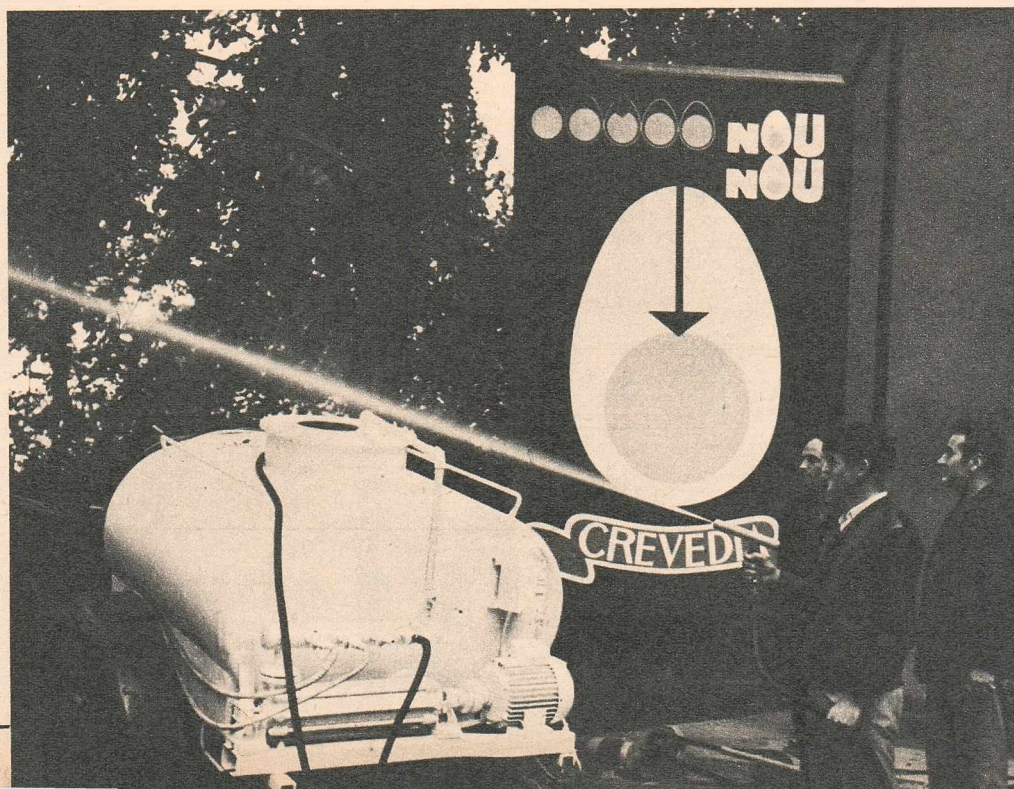
Ideile generoase exprimate în mesajul adresat conferinței de președintele Consiliului de Miniștri, tovarășul Ion Gheorghe Maurer, referitoare la misiunea culturii în epoca noastră, atașamentul României și guvernului român față de această idee au fost remarcate de numeroși delegați prezenți la conferință. S-au înregistrat, de asemenea, aprecieri elogioase la adresa Comisiei naționale pentru UNESCO a României, care are un rol bine definit în vederea atingerii țelurilor propuse atît în țară, cît și în strîngerea relațiilor culturale pe plan european și internațional.

tematica expoziției: autoutilarea

La întreprinderea avicolă de stat din Crevedia a fost deschisă o interesantă expoziție, organizată cu concursul unor unități similare din Bacău, Tîrgu Mureș, Craiova, Băicoi, Brașov, Mihăilești etc. și care și-a propus să prezinte cele mai moderne și eficiente utilaje și instrumente de

specialitate, realizate prin autototare și destinate fermelor profilate pe creșterea păsărilor. Expoziția constituie, totodată, și un admirabil «material didactic» pentru cursanții «Centrului de perfecționare a pregătirii profesionale» din comuna Crevedia.

MUZEUL DE ISTORIE AL REPUBLICII SOCIALISTE ROMÂNIA, MĂRTURIE A VIETII ȘI LUPTEI MILENARE A POPORULUI NOSTRU

În dimineața zilei de luni, 8 mai — când se împlinesc 51 de ani de la înființarea P.C.R., în prezența mării sărbători naționale a poporului nostru, Ziua independenței de stat a României, 27 de ani de la victoria împotriva fascismului și Ziua eroilor — a avut loc deschiderea festivă a Muzeului de istorie al Republicii Socialiste România.

Inaugurarea acestui prestigios lăcaș de cultură și știință, de educație patriotică a maselor s-a desfășurat în prezența tovarășului Nicolae Ceaușescu, a tovarășei Elena Ceaușescu și a altor conducători de partid și de stat.

Importantul așezământ muzeal — creat prin grija și din inițiativa Comitetului Central al P.C.R., a tovarășului Nicolae Ceaușescu personal — reunește pe o suprafață expozițională de peste 15 000 mp circa 30 000 de exponate de o inestimabilă valoare, piese și documente care atestă și restabilesc în mod indubitabil adevărul istoric, continuitatea societății umane în spațiul carpato-dunărean, originea daco-romană a poporului român, unitatea sa etnică, lupta sa dîrză, înflăcărată, dusă de-a lungul veacurilor pentru apărarea ființei sale, pentru unitate, independență națională și libertate socială, luptă ridicată pe o treaptă superioară în ultima jumătate de veac prin forța, înțelepciunea, abnegația și înaltul patriotism al Partidului Comunist Român. În același timp, strîns împletită cu istoria poporului român, este înfățișată istoria naționalităților conlocuitoare, tradițiile revoluționare comune, lupta desfășurată împotriva asupritorilor și exploataților, pentru libertate și progres, pentru apărarea valorilor materiale și spirituale durate în strînsă unitate.

«Sîntem convinși — a notat secretarul general al partidului nostru în Cartea de onoare a muzeului — că prin aceste minunate mărturii ale glorioasei istorii a poporului nostru, Muzeul va constitui un mijloc eficient de educație patriotică, internaționalistă, a tinerii generații, a tuturor oamenilor muncii din patria noastră».

Într-una din sălile secției de istorie medie, oaspeții se opresc cu interes în fața machetei Curții Domnești de la Tirgoviște.

La ieșirea din muzeu, mii de locuitori ai Capitalei au făcut o entuziastă și călduroasă primire conducătorului statului nostru. Se organizează pe loc o simbolică Horă a Unirii în care se prind, alături de cetățeni, și tovarășii Nicolae Ceaușescu și Elena Ceaușescu, alți conducători de partid și de stat.

Pagini realizate de:
Liviu TIMBUS,
Petre ANGHEL,
Eugen IAROVICI

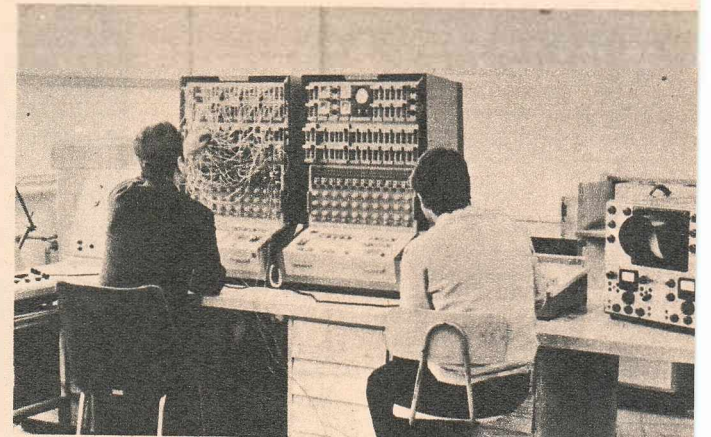
o manifestare economică internațională de prestigiu

La Complexul expozițional din Piața Scintei s-a deschis, săptămîna trecută, Expoziția internațională de echipament industrial pentru petrol, chimie, mase plastice, cauciuc, organizată de Camera de comerț a Republicii

Socialiste România și Ministerul Industriei Chimice. Expoziția reunește circa 150 de firme din Anglia, Austria, Cehoslovacia, Danemarca, Elveția, Franța, Republica Federală a Germaniei, Italia, Olanda, Polonia, România, Statele Unite ale Americii, Suedia, Ungaria.

Țara noastră prezintă o gamă variată de utilaje și instalații care confirmă potențialul actual al industriei românești. Se remarcă instalațiile de foraj seismic, cele de prevenire a erupțiilor, de fabricare a ureei, colo-

nele de sinteză, schimbătoarele de căldură din oțel inoxidabil, realizate în unitățile specializate din Ploiești și București. Este expusă, de asemenea, o largă gamă de adezivi, utilaje și conducte din rășini poliesterice armate cu fibre din sticlă, utilaje speciale din policlorură de vinil, precum și medicamente, coloranți, lacuri și vopsele, anvelope, fibre și fire sintetice, alte produse ale chimiei organice și anorganice. Sînt prezentate, totodată, machete ale unor instalații complexe.

calculatoarele în sprijinul proiectanților

Fotografia de sus, realizată în Uzinele «Electroputere» din Craiova, vă prezintă un aspect din timpul verificării pe calculator a rezultatelor obținute de către

autotransformatorul 400 MVA—400/220 KV, destinat interconectării rețelelor de 220 KV cu rețelele de 400 KV.

Rezultatele verificate prin solicitarea calculatorului s-au dovedit la înălțime: noul autotransformator, realizat după un proiect original, a atins performanțele obținute de firmele cu mare tradiție și renume în producția electrotehnică din Europa.

obiectivul numărul unu — întreținerea culturilor

În sfîrșit, ploile atît de necesare și așteptate au căzut la vremea potrivită pe întreg

cuprinsul țării, creînd toate premisele pentru obținerea unor recolte bogate. Conștienți de necesitatea folosirii la maximum a condițiilor climatice, lucrătorii ogoarelor au terminat de însămînțat, la ora cînd citiți aceste rînduri, toate suprafețele prevăzute a fi cultivate.

Primăvara timpurie și precipitațiile din ultimele zile au dus la creșterea vegetativă a semănăturilor de toamnă, ceea ce permite trecerea la

recoltarea și administrarea acestor culturi. Ploile au favorizat totodată și înmulțirea buruienilor, fapt ce impune trecerea de urgență la prășitul culturilor de sfeclă de zahăr, floarea-soarelui, porumb. Pe terenurile unde nu se pot folosi mijloacele mecanizate e necesar să se înceapă imediat executarea prășilelor manuale, plivitul buruienilor, asigurîndu-se astfel condiții optime viitoarelor recolte.

aparate roentgen de fabricație românească

De curînd la întreprinderea «Electrotehnica» din București au fost perfectate primele zece aparate roentgen de fabricație românească.

Aparatele sînt dotate cu o masă basculantă rabatabilă, pot furniza un curent de 400 miliamperi la 125 kilowați și sînt înzestrate cu un calculator electronic temporizat, capabil de a stabili cu exactitate tensiunea, curentul și timpul de expunere. Fotografia noastră vă înfățișează un asemenea aparat, instalat recent la Institutul de fiziologie din Capitală.

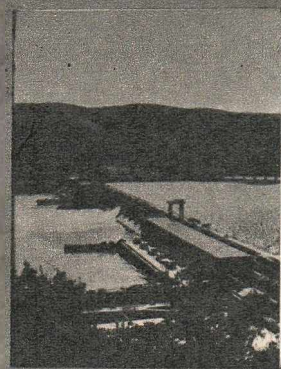
cît toate magazinele din Tulcea la un loc...

În zona centrală a orașului Tulcea, pe strada Babadag, a fost deschis curînd un mare magazin universal al cărui spațiu echivalează cu întreg suprafața a magazinelor existente în municipiul Tulcea.

Organizarea modernă a magazinului și bogatul sortiment de mărfuri satisfac din plin cerințele cumpărătorilor.

COPERTA NOASTRĂ

Încă un vis împlinit: Sistemul hidroenergetic și de navigație de la Porțile de Fier (citiți reportajul din pag. 6-7-8-9-10-11 și 19-20-21-22).

Fotografie de
Traian PROSAN

Prezentarea artistică:
V. OLAC

FLACĂRA. Redacția: București,
Piața Științei 1, Sectorul 1,
Căsuța poștală 4112. Of. 33.
Telefon 17.60.10—int. 1744.
TIPARUL executat la Combi-
natul poligrafic «Casa Științei»

angajamente depășite la împăduriri

De la începutul anului și pînă în prezent pe cuprinsul țării s-a împădurit o suprafață de peste 52 000 hectare, ceea ce reprezintă depășirea sarcinii majore pentru campania de primăvară. Cea mai mare parte din această suprafață a fost plantată cu rășinoase, specii de mare valoare economică. Angajamentele asumate pentru actuala campanie au fost îndeplinite înainte de termen de silvicultorii din 30 de județe. În acțiunea de îmbogățire a patrimoniului forestier o contribuție de seamă au adus-o tinerii care, prin muncă patriotică, au plantat mai mult de 10 000 hectare.

imagini

sortimente noi în județul brașov

Întreprinderile industriale din județul Brașov au inclus în fabricație, de la începutul anului, mai mult de 40 de produse noi. Printre acestea se află tipuri perfecționate de mașini și utilaje, rulmenți, coloranți, diferite garnituri de mobilă și altele. Uzina de rulmenți, care a lansat chemarea la întrecere pentru unitățile din industria construcțiilor de mașini, a introdus în nomenclatorul sortimentelor sale 20 de noi tipodimensiuni de rulmenți. De asemeni, la Uzina de tractoare a fost asimilat noul motor de 55 CP, care va fi introdus în producție de serie.

noi premii internaționale

La cea de-a 18-a ediție a Concursului internațional Maria Canals, care s-a desfășurat

între 17 și 27 aprilie la Barcelona, reprezentanții români au obținut succese deosebite.

La proba de canto soprana Sanda Ilica Șandru din ansamblul «Rapsodia română», la capătul unei întreceri pline de frumusețe, dar și de dificultăți, cu circa 30 de concurente din diferite țări ale lumii, a cucerit premiul II (premiul întâi nefiind acordat). La proba de flaut, Virgil Frîncu de la Filarmonica bucureșteană a fost distins cu premiul III. Concurenții noștri împreună cu Nicolae Licareț, care i-a acompaniat la pian, au fost felicitați călduros de Maria Canals și de prof. Henri Gagnebin, președintele juriului.

În fotografie: moment după decernarea premiilor, Sanda Ilica Șandru, Virgil Frîncu, Nicolae Licareț și d-na Maria Carulia Font, membră în comisia de organizare a concursului.

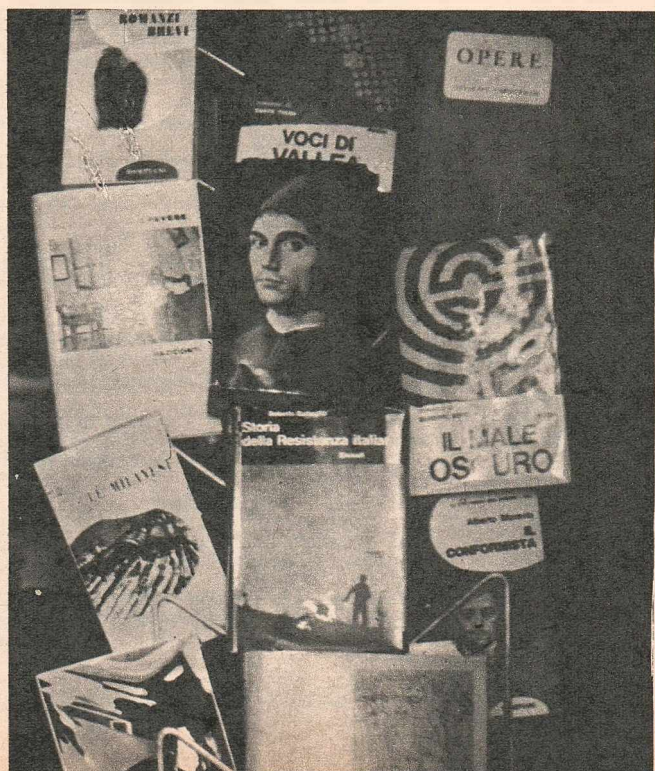
sulmona salută constanța

Doă orașe înfrățite: Sulmona (Italia) — locul de baștină al lui Ovidiu — și Constanța (străvechiul Tomis) — locul unde a încetat să mai bată inima marelui poet. De curînd, municipalitatea din Sulmona a făcut un prețios dar orașului Constanța: un set de peste o sută de volume, reprezentînd cărți de știință, de istorie, de istorie literară, de proză, de poezie etc. Pe fiecare din ele o etichetă: «Dona del Citta Sulmona a la biblioteca municipale Constanța». Printre volumele donate: «Istoria Italiei» în cinci volume, în redactarea unui colectiv condus de Nino Valeri; «Istoria romanilor», în patru volume; «Istoria literaturii italiene», «Istoria literaturii latine»; cărți de beletristică de Alberto Moravia, Cesare Pavese, Vasco Pratolini, D'Annunzio ș.a. După cum ne informează directorul Bibliotecii municipale din Constanța, tov. Constantin Dumitru, cărțile primite de la municipalitatea din Sulmona au și fost puse la dispoziția celor care se interesează de istoria și lite-

ratura Italiei.

Menționăm, cu acest prilej, că în memoria celui care a scris nemuritoarele «Metamorfoze» și «Ponticele» ființează pe lângă

Biblioteca municipală din Constanța un cerc de cercetări ovidiene, menit să adune cît mai multe mărturii ale prezenței poetului la Tomis.

teze și paranteze

de Aurel BARANGA

zacharias lichter

De la Papini și Léon Bloy, rare lecturi mi-au dat o voluptate mai absolută ca această viață romanțată a lui Zacharias Lichter. Și asta nu din cauza grațioaselor volute ale paradoxelor încifrate în fiecare rînd al cărții lui Matei Călinescu, paradoxul istovind pînă la sfîrșit plăcerea, ca orice exces de inteligență și ca orice abuz, din temeuri infinit mai adînci și mai secrete. Cartea lui Matei Călinescu este un tratat — sau un contratat — împotriva sacralității, ca forma cea mai rizibilă a ipocriziei. Zacharias Lichter — și cu ce instinct i-a asigurat autorul său un statut de Ahasverus contemporan — își plimbă fantoma, provocatoare de neliniști persistente, printre tabieturile noastre intelectuale și sufletești, reducîndu-le la vacuitatea lor fatală, fără nici o ostentație partizană, printr-o dialectică dezinteresată și derizorie. Nimic nu-i scapă acestui diavol nepocăit, nici iluzia fericirii, nici drogul realizării sociale, nici ispita frumosului, nici delicia iubirii, demitizate de luciditatea lui, cînd blajină, cînd agresivă, dar totdeauna cu o adresă atît de sigură, încît biografia acestei noi Figuri a celei mai profunde tristeți realizează un miracol nesperat: te lasă, la sfîrșit, singur, dar nu părăsit, jefuit de speranțe, dar infinit mai bogat, adică așa cum era firesc să te regăsești după un pustiitor naufragiu, în care n-aveai de pierdut decît cătușele unor servituți deplorabile. Intolerant și intratabil, indiferent sau insuportabil, infinit în forța cu care descurajează gustul pentru orice formă a sublimului, Zacharias Lichter e făcut numai din negații și nu-i lipsește decît facultatea de a nu fi, pentru ca statura lui, monumentală în mizerie și soluție, să atingă treapta mitului. Iar secretul său se numește fidelitate față de propriul lui destin de o unică măreție și sfințenie.

Monstruos și adorabil, cîine de maidane, nebul bătut cu toate pietrele ofensei, Prometheus de bilci, răstignit pe stîncă tuturor sfinșierilor, Zacharias Lichter reabilitează totuși prejudecata fericirii pe calea salvării: refuzul dialogului cu o lume iremediabil surdă.

Și atunci nu răsună decît discursul lui infernal redînd cuvîntului singura încărcătură semantică adecvată: geamătul.

Monologul lui Zacharias Lichter, întrecut în elocință doar de afazia lui Nacht, vine de dincolo de soartă și de nemărginire.

Și totuși a existat și un început... ▶

La porțile energiei

de I. NICOLAE • Fotografii de Traian PROSAN și S. STEINER

De fapt, cine-i uriașul?
Barajul sau omul? ▶

— De ce-or fi însoțite marile împliniri, marile bucurii, de un simbul de tristețe? Așa, doar de dragul respectării regulii contradictorialității în unitate? Sau pentru că noi, oamenii, oricum am suci-o, oricum am învîrți-o, rămînem niște sentimentali care amestecăm și suflet în aluatul de

fier-beton al construcțiilor noastre?

Asta-i doar o întrebare dar, Doamne, multe gânduri mi-au mai trecut prin cap după ce am cutreierat (cuvîntul nu-i deloc exagerat) în lung, în lat și în adîncuri ceea ce înseamnă, cam tehnicist exprimat, Sistemul hidroenergetic

SISTEMUL „PORȚILE DE FIER“ STĂPÎNEȘTE DUNĂREA

ing. Grigore
SANDUL,
director
general

al Întreprinderii centrale
hidroelectrice Porțile de Fier

Visul unor generații întregi de ingineri de a imblîzi apele Dunării în sectorul Porțile de Fier, de a folosi potențialul hidroenergetic și îmbunătăți traficul fluvial în acest sector a fost realizat datorită eforturilor reunite ale poporului român și iugoslav.

În baza documentelor semnate în comun de către guvernele R.S.R. și R.S.F.I. în noiembrie 1963 au început lucrările marelui obiectiv amplasat în secțiunea Gura Văii pe malul românesc și Sîp pe malul iugoslav.

Din septembrie 1964 cînd a fost pusă piatra de inaugurare a acestei lucrări și după o activitate intensă și continuă care a durat timp de 7 ani, marele obiectiv hidroenergetic și de navigație de la Porțile de Fier a fost pus în funcțiune.

Astfel, resursele hidroenergetice ale fluviului Dunărea sînt utilizate în folosul ambelor popoare pe de o parte, iar pe de altă parte condițiile de navigație în sectorul Porțile de Fier s-au îmbunătățit considerabil, situație care conduce la o dezvoltare superioară a traficului fluvial.

Respectîndu-se principiile convenite de ambele părți, s-a ajuns la o deplină colaborare tehnică în găsirea soluțiilor proiectării și realizării Sistemului Porțile de Fier.

Acest mare obiectiv este unanim recunoscut de specialiștii din țară și de peste hotare ca o realizare calitativ superioară

și cu performanțe mondiale ce îl situează printre primele lucrări de acest fel din lume.

Merită a fi menționate cîteva performanțe realizate la Porțile de Fier:

— în 1968 s-a realizat un volum de 550 mii mc de beton; iar în 1970, în luna august — cu o cantitate de 63 mii mc — s-a obținut recordul cantității de beton pus în operă.

— executarea barajului deversor pe o lungime de 220 m în numai 11 luni, timp în care au fost turnați în corpul barajului peste 340 mii mc beton.

Mai pot fi amintite unele date-record nemaiîntîlnite în alte lucrări de acest gen, ca:

— poarta de la capul intermediar al ecluzei cu o greutate de peste 1 060 000 kg.

— servomotoare cu cursă de 17 350 mm și presiune de lucru de circa 200 atm.

— turbinele de tip Kaplan cu diametrul de 9 500 mm, cele mai mari din lume pentru asemenea cădere.

De remarcat este și faptul că toate instalațiile hidromecanice sînt automatizate și telecomandate.

Ca urmare a eforturilor depuse de către proiectanți, constructori, montori și de cei din unitatea de exploatare, hidrocentrala Porțile de Fier a intrat în funcțiune la întreaga capacitate cu 2 luni mai devreme decît termenul planificat și lucrează la parametrii proiectați.

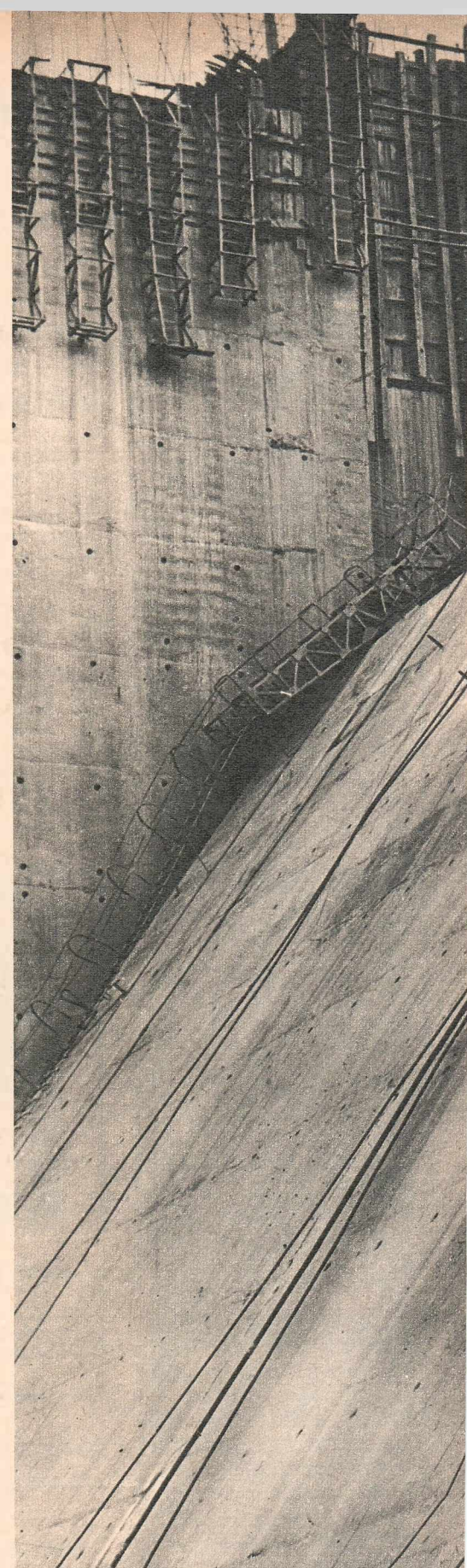
De asemeni funcționează la întreaga capacitate și celelalte obiective din cadrul Sistemului Porțile de Fier, ca:

— barajul de pămînt care leagă marele obiectiv cu versantul stîncos,

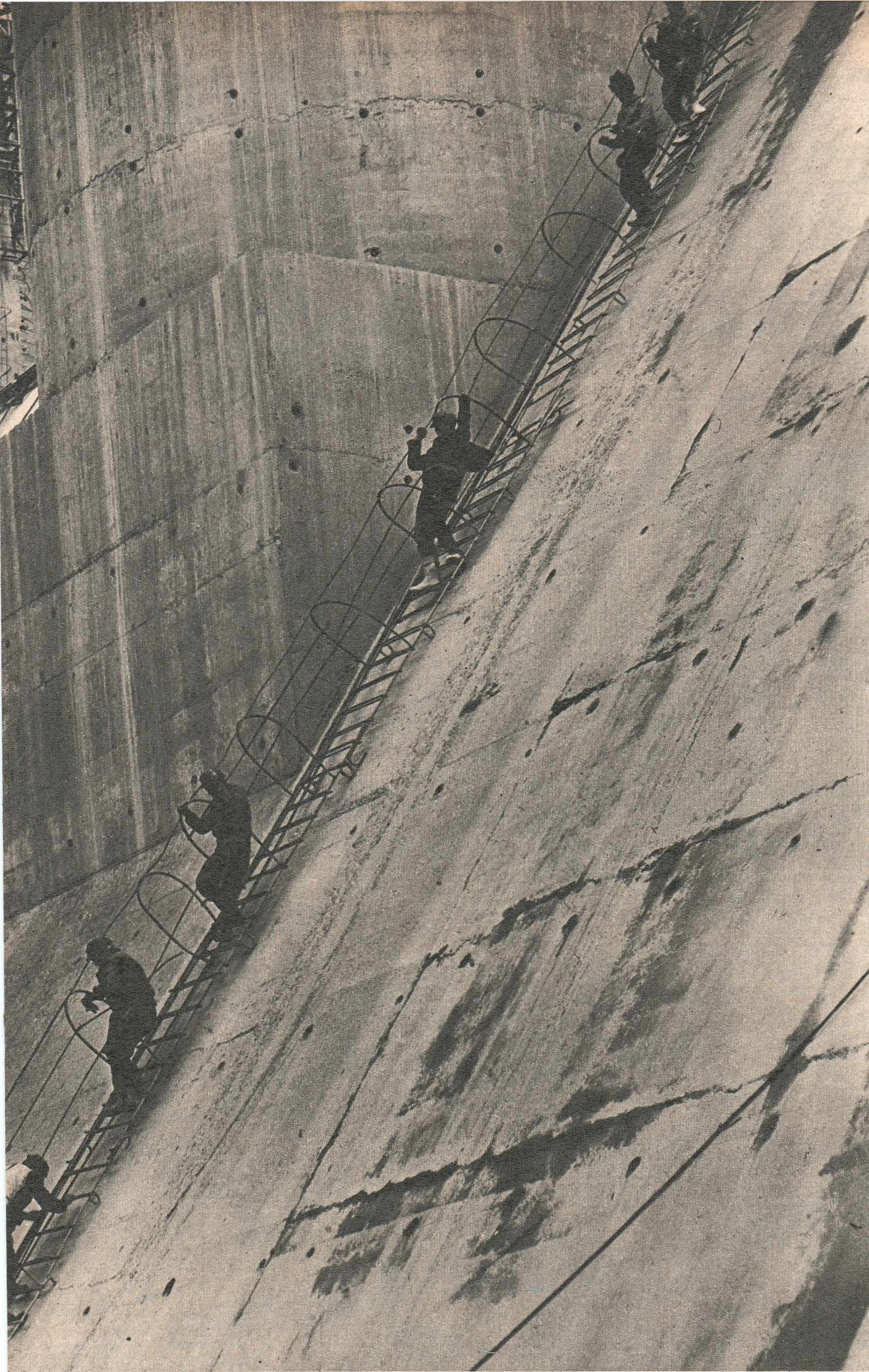
— ecluza cu cele două sasuri,

— barajul de beton cu cele 7 cîmpuri deversoare, care leagă secțiunea barajă prin construcțiile similare celor românești realizate pe malul iugoslav și aflate în același stadiu de exploatare.

Prin punerea în funcțiune a Sistemului Porțile de Fier, debitele Dunării au furnizat economie națională peste 4 miliarde kWh, iar traficul fluvial și-a sporit capacitatea de peste 4 ori.

de H. DONA

și de navigație de la Porțile de Fier. Pentru că asta-i realitatea, după ce am văzut tot ce s-a putut vedea, m-am purtat ca un contemporan al lui Manole-meșterul; pur și simplu țărânește: am trecut calea ferată, m-am cățărât sus pe coasta muntelui, mi-am găsit o piatră de stat, și acolo, printre ierburi, flori și copăcei de înălțime, am început să redepân șirul celor vechi-știute ca și al celor nou-aflăte, și așa — cu ele în minte și cu ochii la marea zidire din ape — am început să meditez.

Va să zică, fluviul numit Dunăre adună ape din Alpi, din Carpați, din Dinarici, adună ape preț de peste 2 800 de kilometri, dobândește o putere de uriaș al naturii, dar iată că ajuns la Porțile de Fier, mai precis, dacă vreți, la linia km D 942 + 950, este pus să producă. Cu alte cuvinte, românii și iugoslavii l-au încadrat în cimpul muncii, asigurându-i — cu seriozitate și competență — toate uneltele necesare, toate dotările.

Ăsta-i prezentul; dar trecutul relației fluviu-om oare cînd o fi început? Arheologul Florea Mogoșanu a găsit dovezi și ne asigură că pe aici erau oameni încă pe timpurile culturii musteriene.

Cum a luat naștere unul dintre marile baraje deversoare din lume.

Azi, cînd văd că specialiștii ăștia printre care m-am tot amestecat prețuiesc apa la fel ca petrolul, cărbunele ori ca mai știu eu ce alt combustibil de mare eficiență — dînd drumul la vanele barajului deversor cu zgîrcenie și doar la stringentă nevoie — mă îngrozesc cită apă a curs prin Porți netransformată în kWh.

Firește, pentru începutul prezentului relației om-fluviu lucrurile sînt certe, precise. La 30 noiembrie 1963 conducerea noastră și aceea a Republicii Socialiste Federative Iugoslavia hotărîsc construirea Sistemului hidroenergetic și de navigație de la Porțile de Fier. Sînt semnate un acord și mai multe convenții. Participare egală la investiții; participare egală la rezultatele amenajării, ale sistemului; proprietate exclusivă a fiecărei țări asupra construcțiilor și instalațiilor de pe teritoriul propriu — iată sub ce auspicii politice și juridice s-a pornit la transformarea unui colț al naturii.

30 noiembrie 1963 — dată care, vădit, merită să fie memorată.

Însă și o dată care a fost temeinic pregătită. 20 500 m de foraje, 1 380 m de galerii, puțuri, o galerie sub fluviu de 104 m, cercetări geotehnice, măsurători geofizice (seismice, electrometrice, electro și radio-carotaje), analize pe-

(Continuare în pag. 8)

Cititorilor Anghel Savu și C. Mănăilescu din București și S. Boldan din Satu Mare, care ne-au solicitat în legătură cu inaugurarea festivă a hidrocentralei de la Porțile de Fier publicarea unui amplu reportaj ilustrat cu fotografii color, n-am mai apucat să le facem nici o promisiune. Pînă să apară răspunsul nostru a fost gata și reportajul pe care cititorii îl pot găsi în numărul de față. În intenția noastră este ca, mai devreme sau mai tîrziu, să revenim și cu alte texte și imagini despre una dintre cele mai strălucite realizări ale anilor noștri.

Cititoarea Ludmila Stefaniuc din Roman ne întreabă dacă nu ne-am gîndit cumva să strîngem «în cuprinsul unor cărți însemnările pe care, săptămîină de săptămîină, le semnează în paginile «Flacării» o serie de scriitori și publiciști». De gîndit nu ne-am gîndit, fiindcă nu dispunem de o editură; s-au gîndit în schimb alții. Așa se face că anul trecut a apărut «Un august pe-un sloi de gheață», în care Radu Cosașu a reluat multe din scînteietoarele «cronici de trei secunde» apărute în coloanele noastre; cartea a primit, pe bună dreptate, premiul de publicistică al Uniunii scriitorilor pe anul 1971. Nu demult a văzut lumina tiparului «Și a venit ziua...», volumul în care Petru Ispas a adunat atîtea dintre pateticele sale evocări publicate în «Flacăra». Și noi, și cititorii noștri așteaptă acum volumele — care nu vor trebui să întîrzie prea mult — ale lui Ioan Grigorescu, Teodor Mazilu, Henri Wald și ale altor colaboratori ai noștri. Faptul că asemenea cărți sînt cerute constituie un motiv de profundă satisfacție pentru noi.

Atent la unele fenomene ale lumii contemporane, cititorul Tînu Săceleanu din Brașov ar vrea să știe în ce stadiu se mai află mișcarea «hippy», despre care s-a vorbit atît de mult în urmă cu cîțiva ani. De fapt, această «mișcare», amestec instabil de nonconformism mai mult spectaculos decît eficace, de cult al non-violenței dar și al fugii de muncă, de tolstoianism întîrziat și de narcomanie precoce, a încetat să mai existe (cu excepția citorva grupulețe absolut izolate și aflate și ele în plin proces de destrămare). «Hippie»-smul, care-și recruta adepții mai ales din rîndurile tinerilor burghezi americani și vest-europeni, a dispărut măturat de vîntul aspru al realităților contemporane. În general, mai toate formele de contestarism zgomotos, mai mult teatral decît politic, bat astăzi în retragere în toată lumea occidentală. Cauza trebuie căutată nu numai în capacitatea sistemului capitalist de a-și recupera «oițele rătăcite», satisfăcîndu-le, eventual, cîteva mofturi fără importanță; nu numai în epuizarea firească a unui extremism cu suflu scurt, fără aderențe la fluxul vieții reale ci, mai ales, în faptul că în ultimii doi ani țările capitaliste dezvoltate cunosc dificultăți economice din ce în ce mai profunde, dificultăți care generează conflicte sociale tot mai ascuțite. Nu mai e timp de glumă, «joaca de-a revolta» apare tot mai mult ca derizorie, dacă nu chiar ridicolă. Dispariția «hippie»-smului nu înseamnă de fel o atenuare a crizei tineretului occidental. Dimpotrivă. Numai că această criză își caută acum tot mai mult rezolvarea în opțiuni conforme cu dinamica istoriei.

Am cam neglijat în ultima vreme să informăm pe cititorii noștri asupra ecourilor pe care le-au stîrnit unele critici apărute în coloanele revistei. Invitați de mai mulți cititori, prezentăm astăzi cîteva asemenea ecouri.

Astfel, Direcția comercială a Consiliului popular al județului Dolj ne asigură că observațiile conținute în reportajul «Prin Craiova la ora prînzului» sînt juste, că celor vinovați li s-au aplicat sancțiuni și că s-au luat măsuri concrete pentru mai buna servire a consumatorilor, îmbunătățirea sortimentelor culinare și executarea unor lucrări de întreținere curentă.

Conducerea întreprinderii Romvared ne trimite un răspuns... mai nuanțat: criticile sînt juste și deși împricinății nu le recunosc, totuși au fost sancționați, regimul vagoanelor restaurant «este bine determinat prin acte normative» (dar este și bine aplicat? — n.r.), se depun eforturi pentru ridicarea conștiinței personalului din vagoanele-restaurant (sperăm că aceleași eforturi se depun și pentru diversificarea meniurilor — n.r.). În concluzie se apelează la «consumatori de bună-credință» care să contribuie «prin discuții de la om la om» la ameliorarea lucrurilor. Nu negăm rostul discuțiilor la masă, dar credem că în promovarea unei serviri civilizate rolul principal îl au nu «consumatorii de bună-credință», ci cei care sînt plătiți special pentru asta. Să sperăm însă că lucrurile se vor ameliora.

Direcția Teatrelor din C.C.E.S. apreciază «exactitatea afirmațiilor și spiritul exigent în care au fost sesizate aspectele esențiale ale activității teatrului din Birlad («Flacăra» nr. 15). Mulțumim pentru înțelegerea manifestată.

la portile energiei

trografice. Între 1957 și 1963 Institutul pentru studii și proiectări hidroenergetice din București și Institutul Energo-proiect din Belgrad lucrează și colaborează «în draci». La 7 septembrie 1964 încep lucrările propriu-zise; începe epopeea Porților de Fier.

Apar oamenii. Șantierul se organizează și crește; crește continuu. Apar alți oameni. Se adună din ce în ce mai mulți. Vor ajunge să închege un colectiv de vreo zece mii.

Apar utilaje. Camioane, macarale, șalupe, drage și altele, și altele.

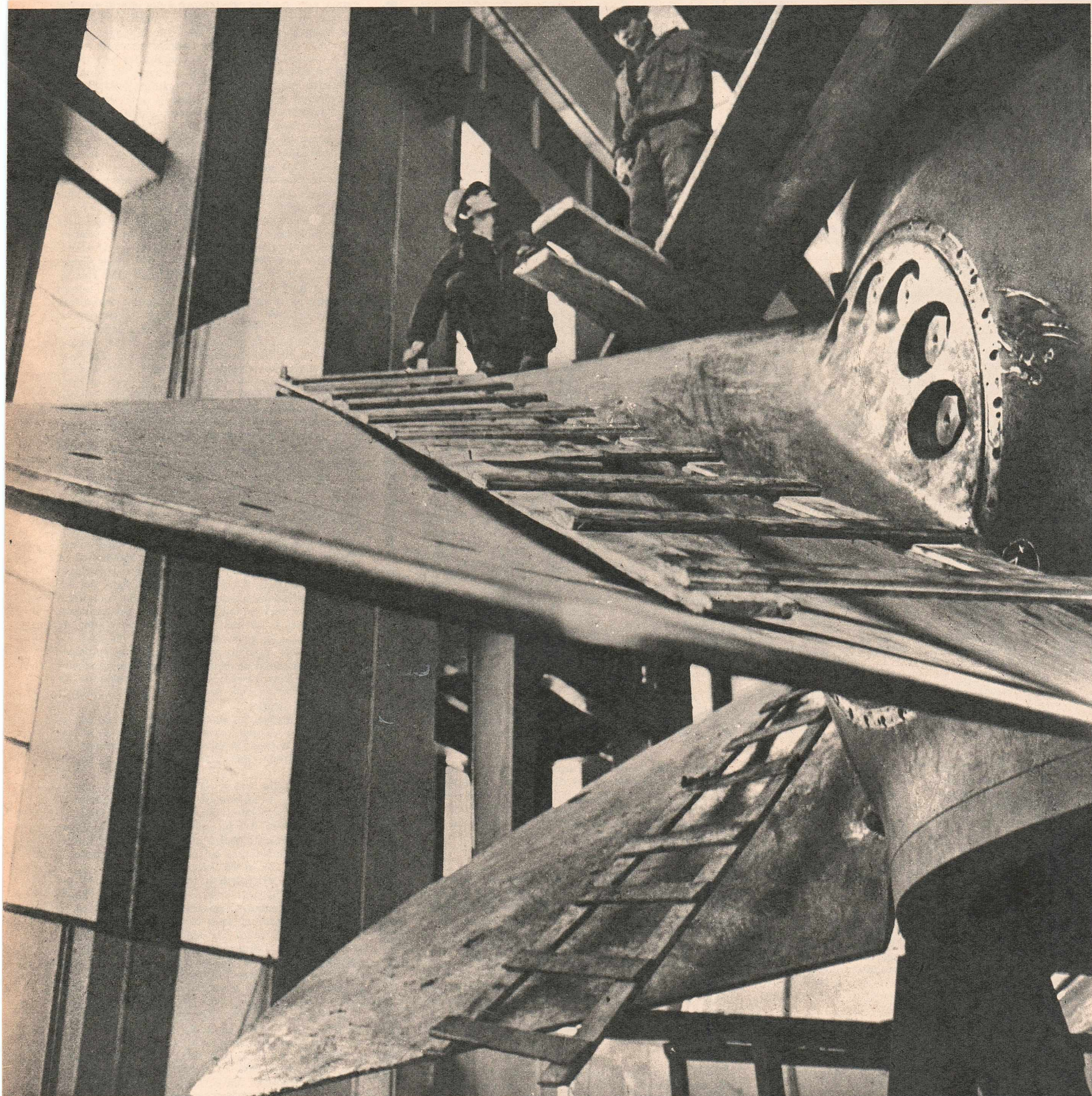
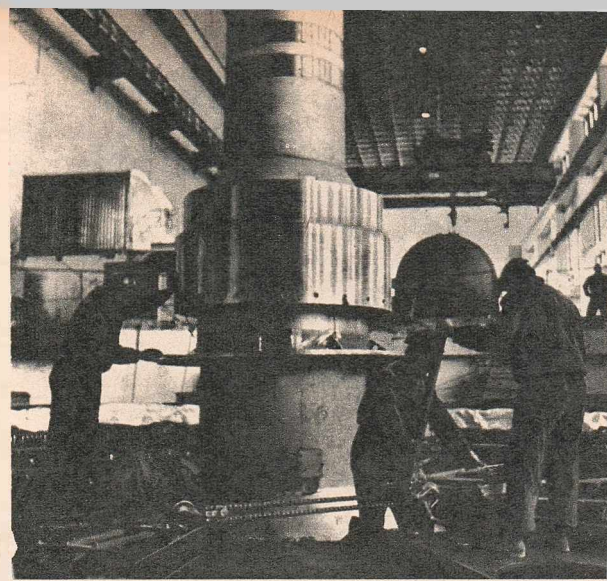
Fabrici de beton și un orașel, la Gura Văii, pentru constructori.

Se mută orașul Orșova, se înalță calea ferată și șoseaua mai sus, pe munte; monumentele istorice din Ada-Kaleh sînt mutate în Insula Șimian — se face loc pentru ape. Pe țărnul celălalt, același gen de griji și eforturi.

Apoi idei și soluții, muncă și sacrificii pentru devierea fluviului, — vă mai amintiți imaginile copleșitoare ale centurii batardourilor? — pentru barajul deversor, pentru centralele hidroelectrice, pentru ecluze, pentru montarea echipamentului mecanic și electric, pentru...

*
Și iată că timpul a trecut și uluitoarea — pe atunci, în '63 — veste că vom face o hidrocentrală la Porțile de Fier a devenit o realitate. Palpabilă, grandioasă, fermecătoare și, așa cum îi stă bine... pusă pe amortizarea banilor investiți.

Vă mai amintiți problemele montării roții alternatorului?

Rotor de turbină menită să stabilească un nou record mondial de putere pentru categoria de turbine căreia îi aparține.

AICI, LA PORȚILE DE FIER ÎN LUPTA ZILNICĂ...

ing. Panta
IAKOVLJEVICI,
director
general
al
HE DJERDAP

La jumătatea anului 1964, constructorii iugoslavi și români au început lucrările pregătitoare pentru realizarea Sistemului Porțile de Fier.

În iulie 1969 a fost dată în exploatare prima ecluză și în acest fel a fost soluționată problema navigației în cel mai dificil sector al Dunării.

În iunie 1970 au fost puse în funcțiune primele hidroagregate. La sfârșitul anului 1971 Sistemul Porțile de Fier era pregătit pentru exploatarea la întreaga capacitate.

Va rămâne neștearsă în amintirea noastră lozincă: «Dunăre, te vom închide», lozincă cu care am început realizarea acestui obiectiv. În acel moment lozincă nu reprezenta numai un mare scop, ci și un imbold necesar pentru învingerea obstacolelor.

Acestui scop i-au fost închinat toate visele și eforturile nu numai ale noastre, constructorii direcți, dar și ale aceluia care lucrau în organizațiile de proiectare, în instituții și fabrici ale căror capacitate au lucrat în decurs de mai mulți ani pentru Porțile de Fier. Specialiștilor le rămâne să stabilească exact locul pe care îl ocupă Sistemul Porțile de Fier în cadrul ansamblurilor hidroenergetice existente în lume.

Acest loc se găsește în mod sigur undeva în vârful acestei liste. Până la el s-a ajuns prin executarea unor lucrări voluminoase și complexe din punct de vedere tehnic, care depășesc cu mult lucrările de la alte instalații industriale și energetice, mai ales din țara noastră. Pentru a se realiza obiectivul principal al Sistemului Porțile de Fier s-au excavat 13,4 milioane mc aluviuni, 7,3 milioane mc stincă, s-au pus în operă 3,2 milioane mc beton, 167 mii tone armătură și construcții metalice, 69 mii tone echipament.

Turbinele montate, cu o putere totală de 2 100 MW, turbinează 8 000 mc apă pe secundă, ceea ce depășește de zece ori debitul mediu al Savei la Belgrad.

Pentru prima dată la noi în țară s-au construit linii de înaltă tensiune de 400 KV pentru transportarea energiei de la Porțile de Fier. De acum sînt legați prin liniile de înaltă tensiune cu rețeaua românească, iar prin ea cu rețelele din Cehoslovacia, Ungaria și Bulgaria.

Prin realizarea Sistemului Porțile de Fier am dobîndit o experiență însemnată și noi referințe pentru realizarea marilor obiective hidroenergetice.

În munca comună de fiecare zi constructorii iugoslavi și

români au adîncit în continuare prietenia tradițională dintre popoarele Iugoslaviei și României. În cursul realizării Sistemului Porțile de Fier muncitorii iugoslavi și români au fost totdeauna uniți atît în victorii, cît și la greutăți.

Constructorii «Porților de Fier» lasă în seama altora să aprecieze munca lor și rezultatele obținute. Însă ei se simt mîndri că au participat la realizarea acestui mare obiectiv, dacă nu din alte motive atunci datorită faptului că prin închiderea Dunării s-a realizat o năzuință care a fost timp de mai multe secole un vis.

Generației noastre i-a revenit cîntecul, ca prin realizarea Sistemului Porțile de Fier în acest sector, să construiască din nou, după 2000 de ani, un pod peste Dunăre. Podul lui Traian, construit în 103 e.n., a servit țelurilor invadatoare. Podul nostru va servi dezvoltării în continuare a colaborării prietenești dintre Iugoslavia și România și nevoilor economice nu numai ale țărilor noastre, ci și ale tuturor statelor, mai ales țărilor riverane.

Toți cei care au participat la realizarea Sistemului Porțile de Fier întîmpină cu bucurie festivitatea de inaugurare a acestui obiectiv. Tristețea despărțirii care este inevitabilă nu le va umbrî bucuria și nici nu va influența asupra hotărîrii lor ca să înceapă bătălii noi și la alte obiective și șantiere.

Bilanțul și statisticile dau date bogate privind obstacolele pe care constructorii de la Porțile de Fier au trebuit să le biruie pentru a pune Dunărea în slujba energeticii și a face posibilă dezvoltarea unei navigații moderne și intensive.

Ceea ce limbajul cifrelor nu poate să descrie pe larg, dar care de fapt după părerea noastră reprezintă cea mai mare valoare a acestei munci comune cu tovarășii români, este tovarășia în muncă, în cadrul colaborării de fiecare zi și care a creat multe prietenii. Aici, la Porțile de Fier, în lupta zilnică cu stihia apelor și timpul (termenele) s-au confirmat și verificat tezele comitetelor noastre centrale cu privire la egalitatea în drepturi, ca condiție de bază a prieteniei și relațiilor de bună vecinătate între popoare și state.

Ca și în oricare altă bătălie, aici, la Porțile de Fier, în lupta cu natura, omul s-a autodepășit deseori. În spatele fiecărei acțiuni complexe pe care o soluționau anumite persoane sau grupe, stăteau toți ca unul constructorii Sistemului Porțile de Fier — de pe ambele maluri — pregătiți în orice moment să sară în ajutor.

Precizia mare a proiectelor și înalta calificare a executanților au contribuit ca lucrările să se desfășoare în ritmul stabilit, fără greutăți neprevăzute și surprize «neplanificate». Ne simțim obligați ca tuturor în clipa mării sărbători să le exprimăm mulțumiri pentru aportul dat la biruirea acestui mare fluviu și ca potențialul lui multiplicat să-l punem la dispoziția economiilor noastre naționale, ca și economiilor celorlalte state riverane.

În locurile unde cîndva erau vîrtejuri și stînci subacvatice care făceau imposibilă dezvoltarea în continuare a navigației, acum se întinde enormul lac de acumulare pe care plutesc nestînjiniți, ziua și noaptea, convoaie de nave.

Lozincă «Dunăre, te vom închide» a fost schimbată zilele acestea în lozincă triumfului și a bucuriei umane: «Dunăre, te-am învins», lozincă cu care întîmpinăm această mare zi.

Este momentul și locul să spun totuși ce am văzut acolo, la Porți, acum vreo zece zile. Deci să fac cronica momentului acela.

Ei bine, de-abia acum o să fiu înțeles de ce am spus ca marea bucurie a realizării are și umbrele ei de tristețe. Oamenii erau cumplit de rari; bineînțeles față de forfota de altădată. Constructorii își făcuseră datoria și-o porniseră spre alte șantiere, spre alte începuturi de lucrări uluitoare. Porțile erau și sînt pe zi ce trece mai mult în stăpînire beneficiarilor. (Asupra înțelesurilor acestui ultim cuvînt am să mai revin.)

Iar constructorii care încă mai erau nu mai făceau munci extraordinare. Desigur tot necesare, dar banale, nespectaculoase, fără grandoare.

De fapt, se făceau finisări și curățenie. Se vopseau stîlpii pentru înaltă tensiune în galben, verde sau argintiu; se șlefua marmura pardoselii din palatul semisubacvatic al hidrocentralei; se cîrpeau șoselele, drumurile, acolo unde autocamioanele de mare tonaj făcuseră să le sară asfaltul. Într-un cuvînt, uriașul își făcea toaleta, se dovedea și cocheta. Ba chiar, pentru asigurarea farmecului unui perete interior uriaș, îl chemase pe maestrul Piliuță.

Un grănicer se apără de fîntări cu un steguleț galben. Un «șantierist» pescuiește; alții îl urmăresc, făcînd glume. Doi tineri în salopete, deci «industriali», se hîrjonesc,

flăcăindrii de țară încă mai există în ei. Oamenii au făcut ce au avut de făcut, acum au timp și de ceva zăbavă.

Poarta de beton a Porților de Fier e terminată. Munții, cu flancuri delimitate, organizate, geometrizate, întărite, au dobîndit o prestanță modernă.

Peste Porțile de Fier se așterne liniștea. O liniște șocantă pentru cei care au cunoscut Porțile și în timpul șantierului. Însă o liniște productivă.

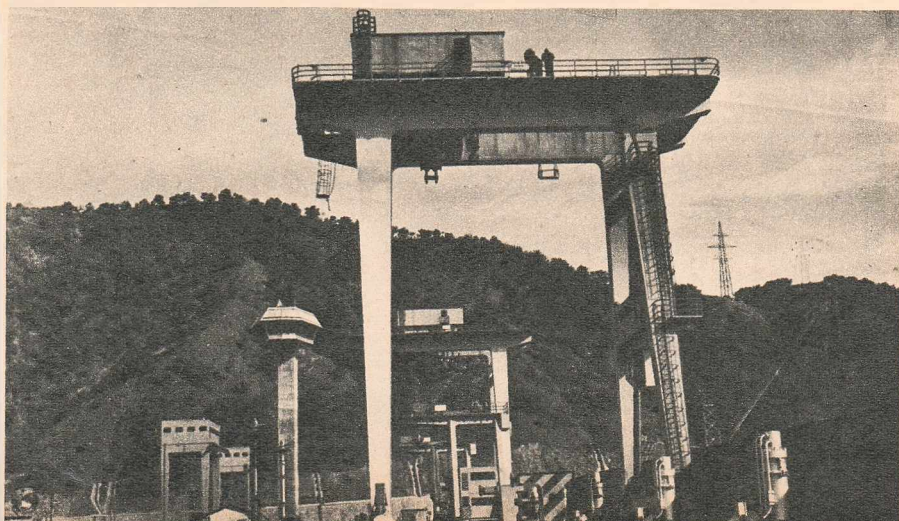
Pentru asigurarea nivelului necesar navigației s-a deschis una din porțile barajului deversor. Apa se rostogolește furios. Probabil se socotește nedreptățită; n-a fost lăsată să facă șfirlează din paletele unui coșcoagea rotorului unei turbine de 1 400 de tone. Apa a și căpătat mentalitate de muncitor industrial.

«Obiectivul e dat în funcțiune» și oamenii sînt nevoiți să se despartă. Treaba nu-i ușoară din punct de vedere sufletesc.

E greu să părăsești locurile, e greu să-ți părăsești opera, e greu să-ți părăsești tovarășii.

Beneficiarii îi laudă pe constructorii. Am notat nume: ing. șef Ilie Mircea, maestrul Gheorghită și ing. Dordea

(Continuare în pag. 10)

«S-a lucrat la cotele apei, dar și la ale munților.»

literare

de Traian STOICA

Geo BOGZA:

privești și sentimente

Despre un orologiu Geo Bogza spune undeva, în recenta sa carte, că «peste capetele oamenilor» el își «bătea orele cu o sonoritate solemnă și, în același timp, familiară». Epitetele antitetice solemn-familiar mi-au întrerupt brusc lectura. Și dacă n-aș avea pudoarea aserțiunilor pretențioase, mi-aș numi momentul drept o revelație. Deoarece alăturarea insolită a celor doi termeni mi-a limpezit unele mai vechi gânduri ale mele asupra scrisului bogzian.

Solemnul, înalta gestică sacerdotială constituie, fără îndoială, o notă reprezentativă a literaturii autorului *Cărții Otlului*. Arhitectural, scrisul lui Geo Bogza îți evocă maiestatea liniilor catedralice. Iar el, scriitorul, e marele sacerdot care oficiază sub bolțile unui impunător templu. Dar observăm numaidecît că în creația bogziană nu aflăm nimic din rigidul și glacialul unui distant ceremonial. Totul este încălzit de fervoarea unei confesiuni care anulează în cititor funcția de *spectator*, atribuindu-i-o pe aceea de participant direct la grandiosul spectacol făurit de acest mare maestru al vocabulei românești. Într-adevăr, proza lui Geo Bogza e cea mai spectaculoasă din, cel puțin, literatura noastră contemporană. Mutațiile în timp și spațiu prin mari și dinamice spectacole de ordin geologic și istoric nu cunosc un mai pregnant evocator. Dimensiunile *priveștilor* sînt coplesitoare. Dar cum accentul e pus nu pe descriere, pe *redare*, ci pe evocare, cartea nu poartă amprenta unor decorații exterioare. Și dacă paleta scriitorului, așa cum s-a mai constatat (încă de Pompiliu Constantinescu), nu e multicoloră, priveștile, în schimb, căpătă intensitatea emoțională a unor sentimente mereu uimitor de proaspete și de o adîncă autenticitate. De aceea mi se pare că titlul de *Privești și sentimente*, departe de a fi «desuet» sau «modest» în raport cu valoarea cărții, așa cum s-a afirmat de unii critici, exprimă congruent condiția existenței literare a lui Geo Bogza.

Pe coperta ultimă a cărții înțîlnim desenul unui plop, conturat chiar de autor, avînd alăturat următoarea inscripție: «Inima mea — între Moldova și Dobrogea». Semnificative și desenul și inscripția pentru continua fremătînd sensibilitate a scriitorului și pentru prezența mării lui inimi, ale cărei bătăi pulsează viu, puternic în fiecare cuvînt. Inimă care ne cheamă irezistibil lîngă ea, făcîndu-ne să-i simțim căldura, arderile ce umplu liric cadrul solemnului, spîrgîndu-i în același timp limitele, dîndu-ne astfel posibilitatea de a *intra* în miezul spectacolului declanșat de verbul și sensibilitatea creatorului.

Dar hotarul dintre solemn și familiar e șters și de alte implicații structurale. O analiză mai amănunțită ar arăta cum aliajul sublimului cu umilul (v. evocarea măcăcinilor Dobrogei), al grandorii cu grațiosul (v. «Avionul și căprioara»), al solemnului cu imaginea obișnuitului, a cotidianului apropiat distanțate, convertește ceremonialul într-o căldă familiaritate. Aici ar trebui transcrise acele fascinante pagini în care e vorba, poetic, de geneza poporului român intuită prin «candooarea și inteligența» de pe chipul unui «pui de om... atît de fraged și de suav, încît părea el însuși o mireasmă a neamului omenesc».

Geo Bogza e un sacerdot care nu-și ridică ochii, cuprinzătorii săi ochi, spre o transcendență iluzorie, ci îi ține aplecați, extatic și lucid, asupra oamenilor țării sale, asupra pămînturilor acestei țări cu apele și pădurile ei. În *Privești și sentimente* e exprimată dragostea sa, incandescența sa dragoste pentru tot ce e trainic în trecutul poporului nostru, pentru tot ce e trainic, de asemeni, în noua noastră realitate socialistă.

Asistînd la înălțarea Combinatului forestier de la Suceava, un gînd îl neliniștește: «dacă de la combinat se va vedea cetatea». Da, cetatea lui Ștefan cel Mare se vedea. Transcriem: «Puteam fi liniștit. Simbolul măreției de odinioară a Sucevei stătea față în față cu temeiul măreției viitoare». Sînt gînduri care definesc viața și activitatea acestui cetățean cu pană măiastră, cunoscută și dragă nouă încă din «anii împotrivirii».

▲
Oameni puțini acum,
pe aici;
«șantierii» au plecat:
Porțile au început
să producă.

la portile energiei

▼
Dreptul binemeritat
la puțină liniște
și la multă,
multă bucurie.

de la Energomontaj; director Ștefan Fițescu, șeful șantierului I. Gheorghe Sălăjan, constructor cunoscut de întreaga țară, ing. șef adj. Stan Manole — toți de la Întreprinderea de construcții hidroenergetice.

Constructorii îi laudă pe beneficiari. Iar am notat nume: ing. șef Viorel Lăcătușu, ing. șef Venera Dudaș, ing. șef Stelian Dedu, ing. Petre Panu, șeful secției exploatare, ing. Ludovic Toma, ing. Eufimia Vreme, șeful PRAM, ing. Ștefan Florian; maiștrii Popescu A. Constantin (Pac), Popescu I. Constantin (Pic), Petre Zotoiu, Vasilică Bogdan, Petre Făiniș, Petre Copilu; muncitorii Stelică Colibășeanu, Petre Zagrodnii, Constantin Oană, Francisc Herici, Ioan Peptan, Ion Irimia.

De fapt, și unii și alții s-au dovedit oameni care știu să colaboreze. Comuniști devotați uncea și aceleiași cauze.

Raportul e limpede: toți sîntem constructori, toți sîntem beneficiari. Iată secretul realizărilor noastre.

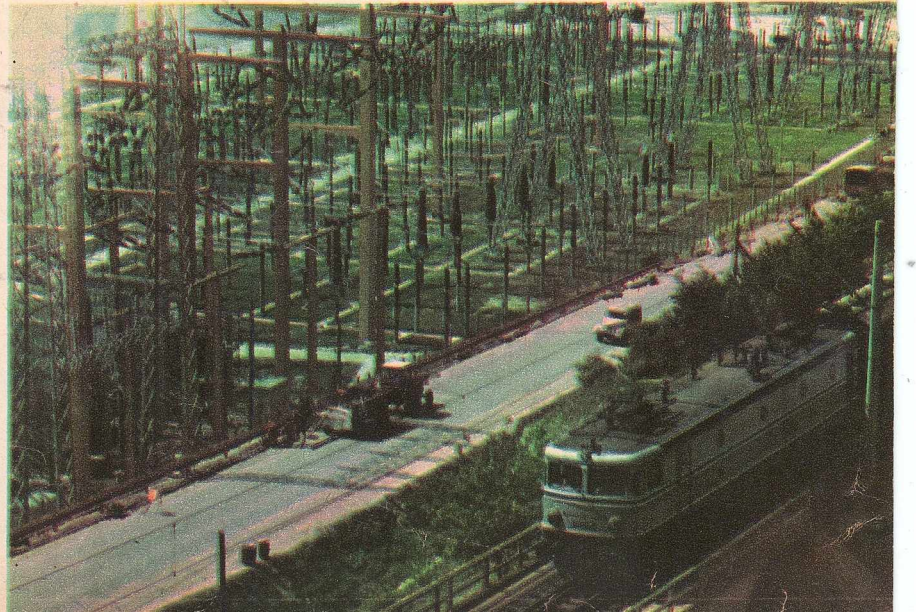
Am notat cîteva nume. Dar ce-i de făcut cu cei 10.000 care au fost pe șantier? Și ce facem cu cei de la Uzina de mașini grele din București, cu cei de la Electroputere din Craiova, cu furnizorii de utilaje de la Reșița? Ce facem cu proiectanții, cu cercetătorii, cu... atîția din atîtea întreprinderi și instituții, din atîtea orașe ale țării? Unde să găsim atîtea nume? Mai bine să folosim unul singur: poporul nostru.

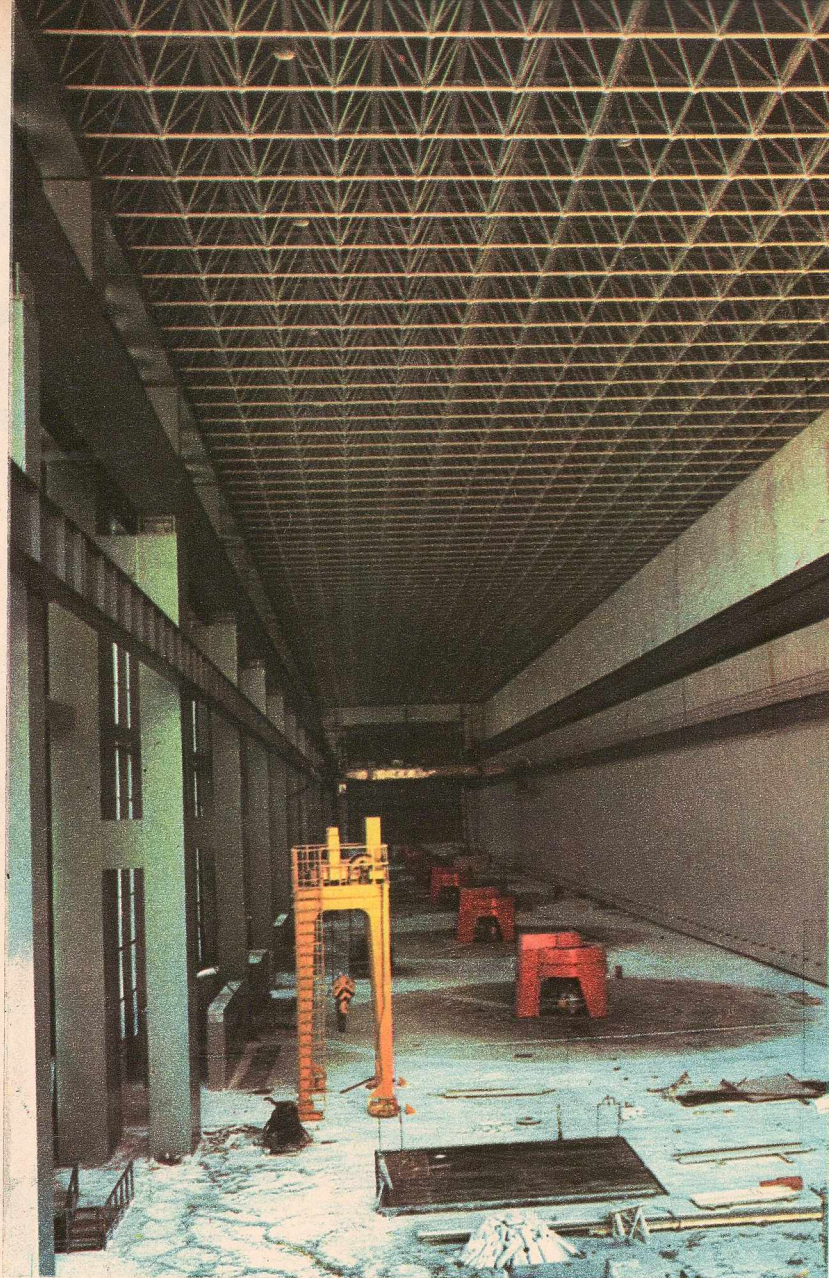
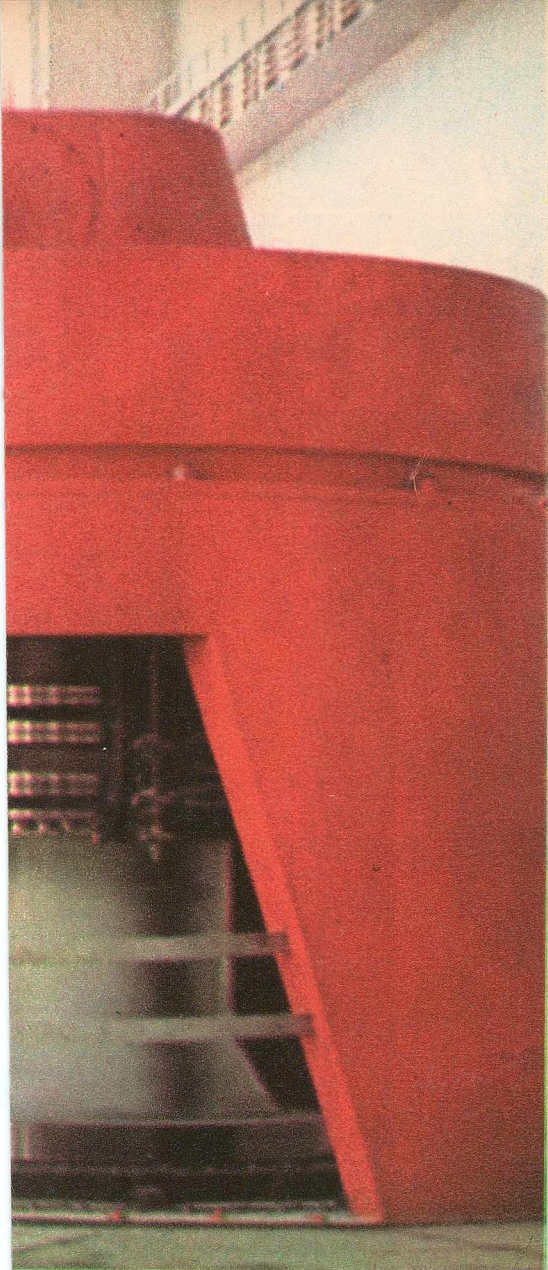
*
Inginerul Arcadie Vreme, directorul tehnic al I.C.H.

Porțile de Fier, e tras în șapte părți — sună mereu telefoanele, intră mereu cei «cu probleme» — și îmi vorbește, s-ar părea, fără legături; în realitate...

«Nu-s posibilități naturale în Europa de construire a unei hidrocentrale mai mari... Orice specialist nu poate avea sentimente decît de admirație și satisfacție. Străinii se uită la ea cu foarte mult interes... E dotată cu agregatele cele mai mari din lume — turbinele Kaplan — pentru căderea de apă de 34 de metri... Performanțe mondiale realizăm și cu servomotoarele pentru acționarea vanelor și cu poarta de o mie de tone de la ecluză; și cu... O confirmare a posibilităților industriei constructoare de mașini românești... O mîndrie a poporului român... Dar, să știți, noi o socotim o centrală unitară. Colaborarea cu iugoslavia a fost perfectă. Orice problemă era rezolvată mai mult decît operativ...»

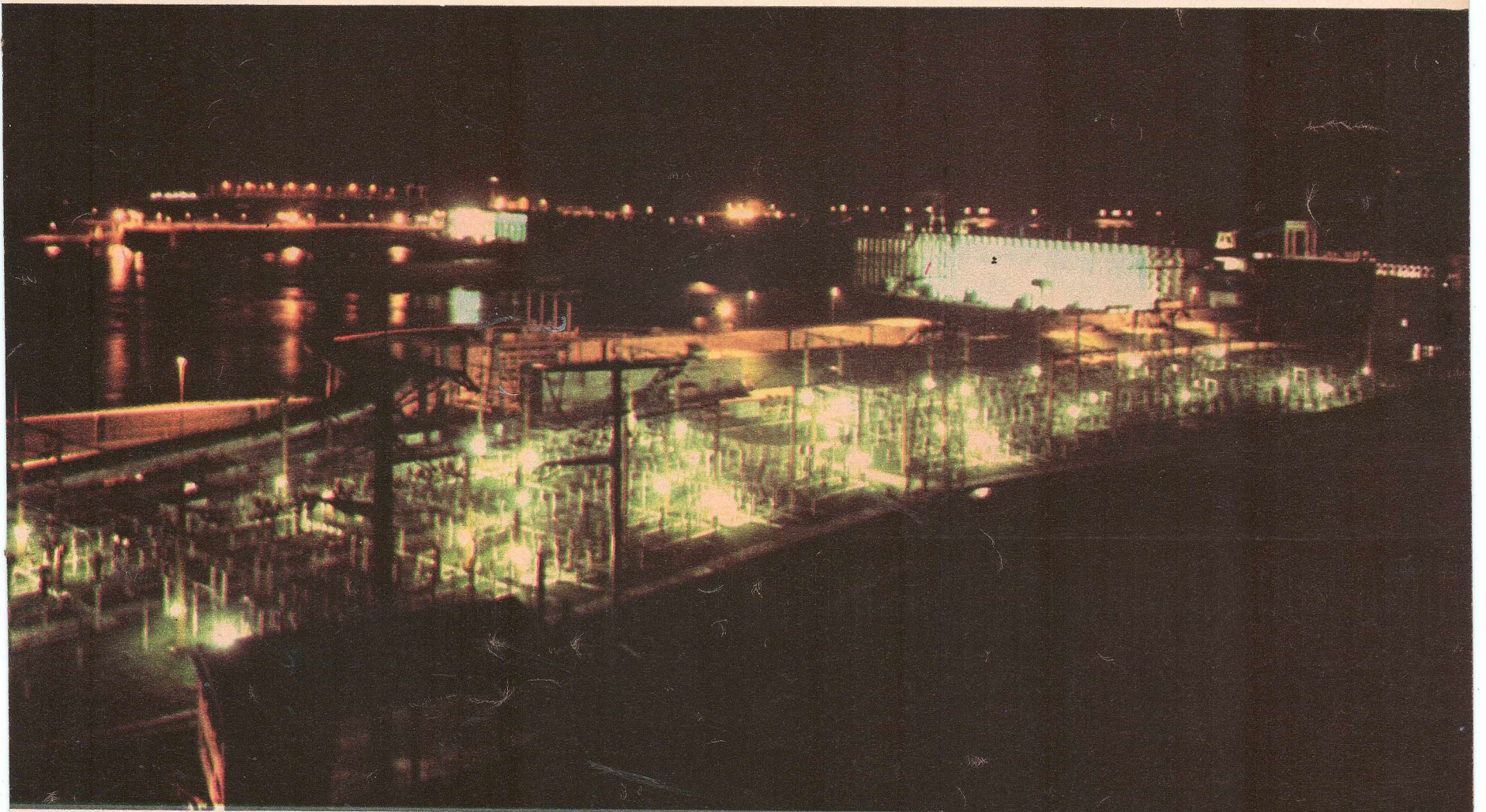
*
Simt că pe malul celălalt, unui gazetar — de alt neam, dar bun prieten și vecin cu mine — i-a cerut sufletul, la fel ca mie, să se retragă un ceas — nu mai mult, că nu-i rentabil — printre ierburile sălbatice ale lunii mai. Oare și el și-a început la fel de nepotrivit reportajul festiv, vorbind tocmai despre tristețea, despre nostalgia, care însoțesc — dar care și înobilează, socotesc eu — bucuria marilor împliniri? Tot despre dorul de ele, care se naște odată cu sfîrșitul muncii pentru desăvîrșirea lor? Ar fi o punte în plus peste Dunăre.

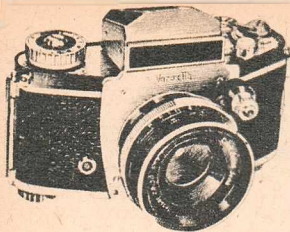
◀ Proiectanții
au avut grijă
și de frumusețea
gigantului.

Noile
străluciri
ale apei.
▼

◀ «Sistemul» a schimbat
și peisajul
malurilor fluviului.

(Continuare în pag. 19)

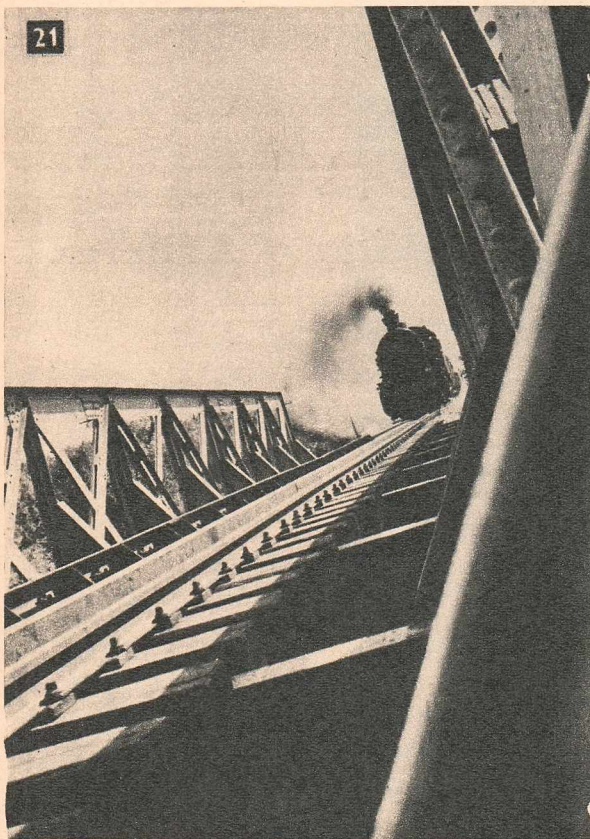

concurusul
„CEA MAI
FRUMOASĂ
FOTOGRAFIE“

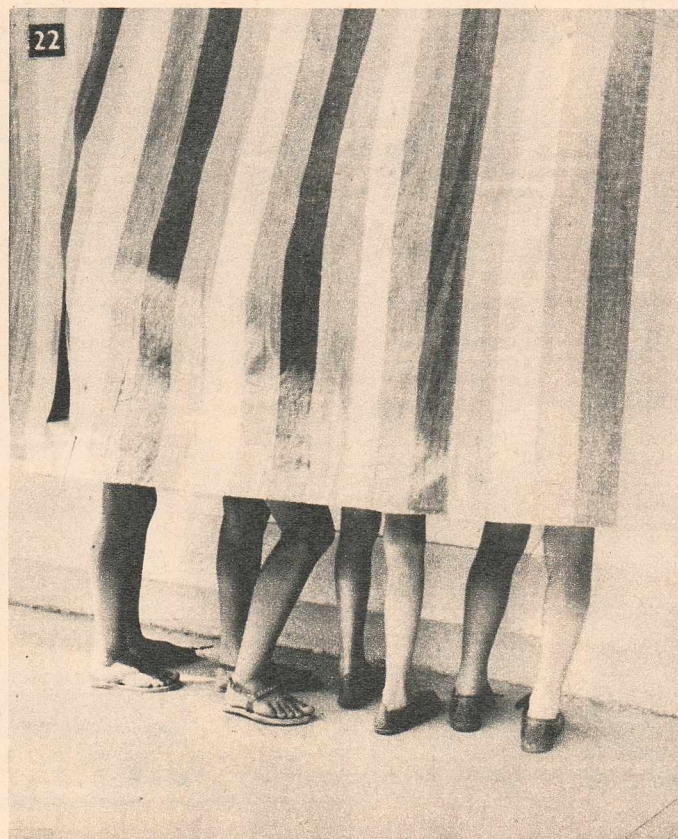
Fotografia
aleasă Nr. _____

Numele, prenumele și adresa
cititorului

concurusul nostru cea mai frumoasă FOTOGRAFIE

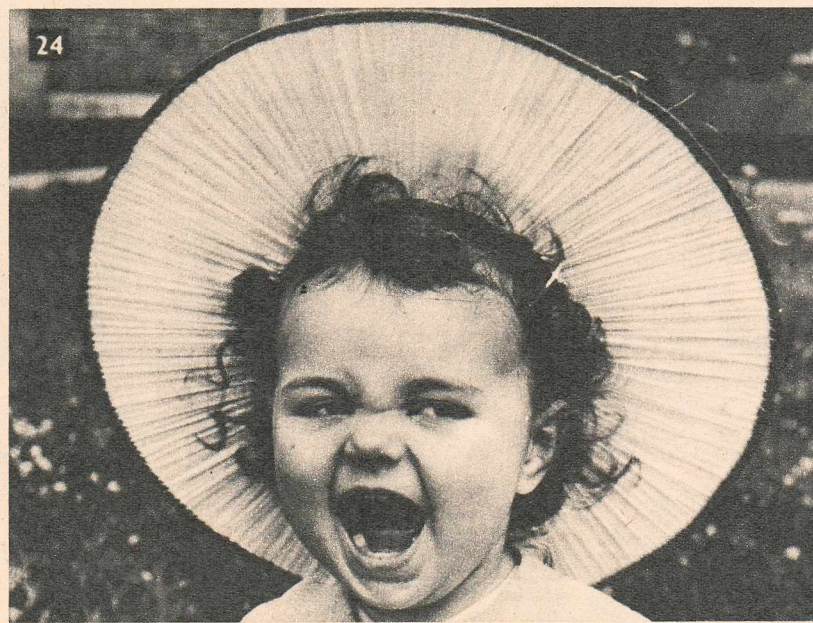
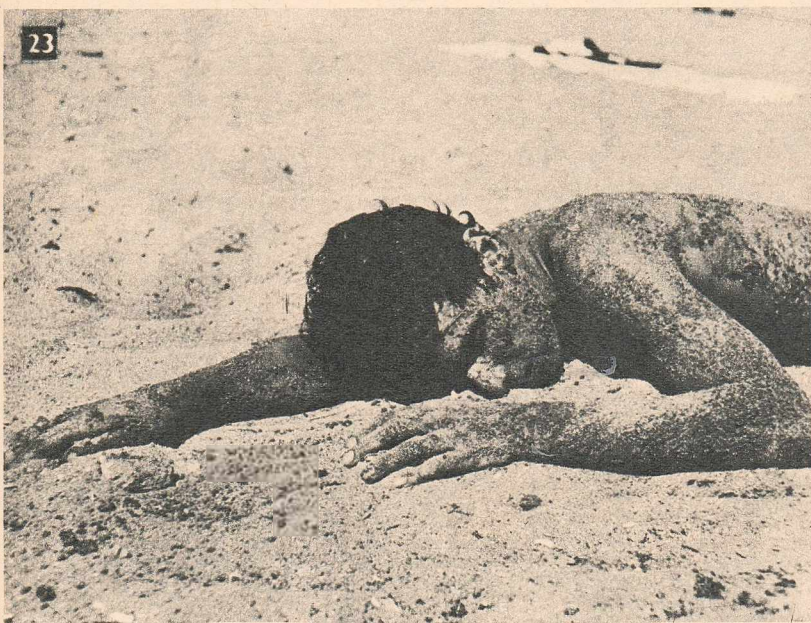
21. Fereste măi!...
ALEX. DRUCKER-București

22. Ședință secretă
CORNELIU DAN GELEP-Craiova

23. Împăcare
ȘTEFAN KÖRÖSSY-Constanța

24. Dana
IOAN FLORII-Lupeni

posta concurusului

Silviu Micle — Sighet, și alți cititori ne propun să plasăm cuponul detașabil în așa fel încât desprinderea lui din revistă să nu dăuneze acesteia. Oricât de mare ar fi dorința noastră de a întâmpina cu bunăvoință doleanțele cititorilor, imposibilul nu-l putem face. Oricum ar fi plasat cuponul, detașarea lui implică amputarea unei pagini din revistă, iar pentru noi toate paginile sînt importante. Altfel nici nu ne-am mai strădui să le tipărim.

Sigismund Balint — Tîrgu Mureș. 1) Fotografii preselectate vor fi publicate în ordinea stabilită de redacție, în orice număr al revistei pînă

la terminarea concursului. 2) Revedeți regulamentul concursului publicat în nr. 12 și 13 al revistei.

Maria Ionescu — Pitești. Oskar Peternell — com. Periam, și alți cititori. S-a acceptat ca trimiterea cuponului detașabil să poată fi efectuată pentru oricare din fotografiile publicate în cursul unei luni, pînă la data de 10 a lunii următoare pentru a putea fi luate în considerare la stabilirea cîștigătorului concursului pe luna respectivă.

Octavian Rădulescu — Loco. Fotografii trimise la concurs NU se înapoiază.

Constantin Ionescu — Pitești. 1) Pe versoul fiecărei fotogra-

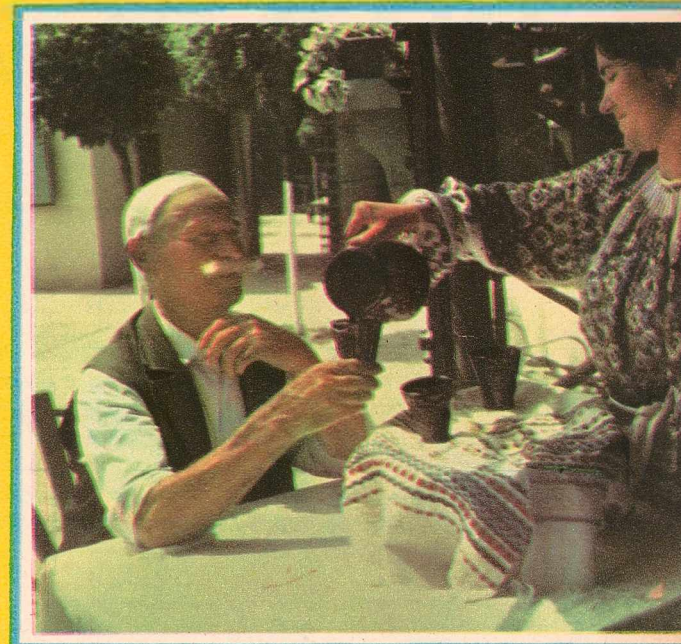
fil se scrie titlul (legenda) fotografiei, precum și numele, adresa și profesia expeditorului. 2) Date despre aparatura și filmul folosite se vor repeta numai în măsura schimbării acestora. 3) Nu știm ce înțelegeți prin «fotografii-trucaje», dar regulamentul concursului interzice folosirea unor proceduri speciale de laborator, precum solarizările etc.

Gheorghe Costea — Timișoara, Emilia Grigorescu — București, Stancu Florin — Babadag. Nu se primesc în concurs fotografii de dimensiuni mai mici decît cele stabilite prin regulamentul (minimum 13x18).

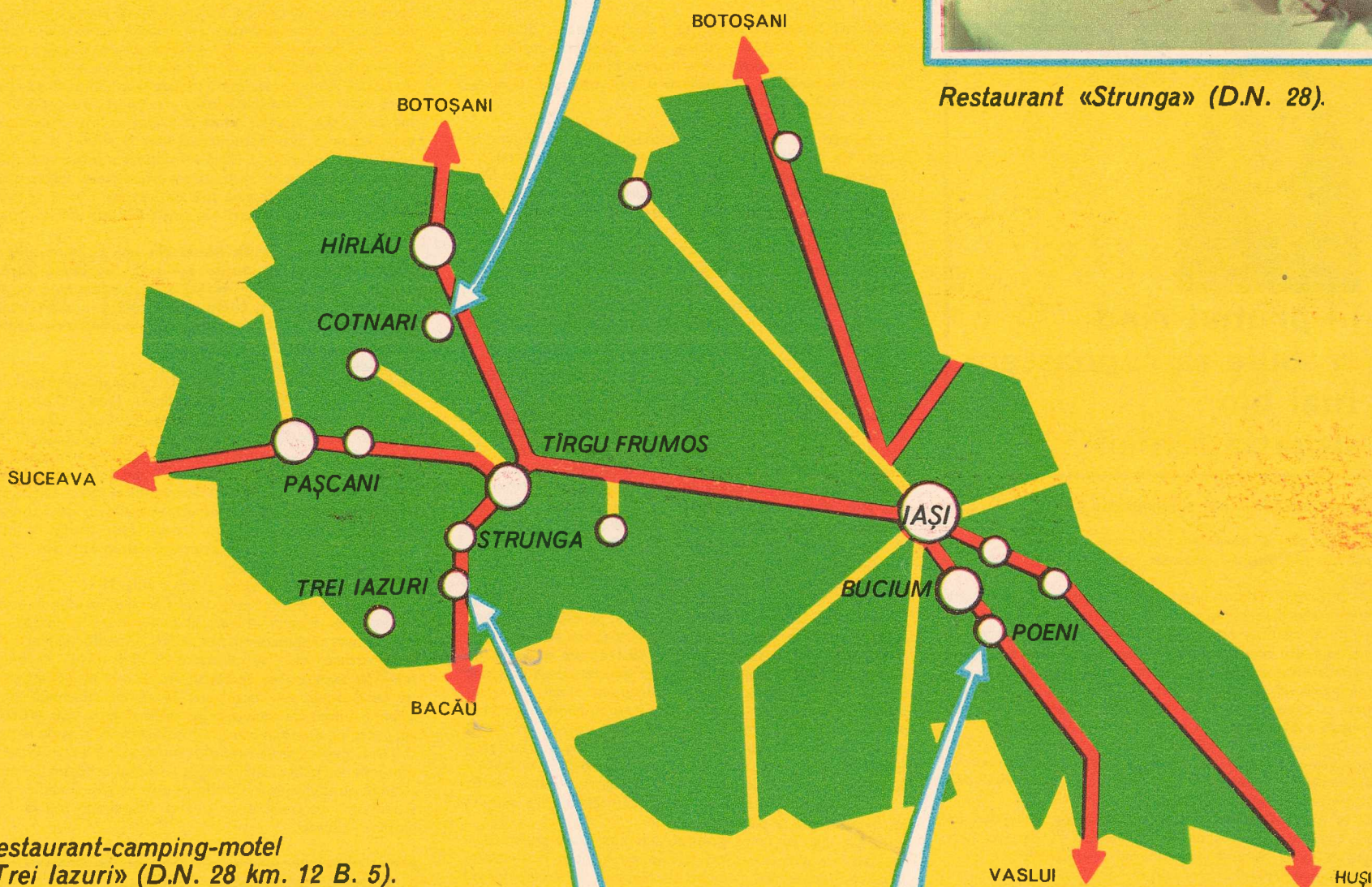
VIZITAȚI UNITĂȚILE TURISTICE ALE COOPERAȚIEI DE CONSUM DIN JUDEȚUL IAȘI

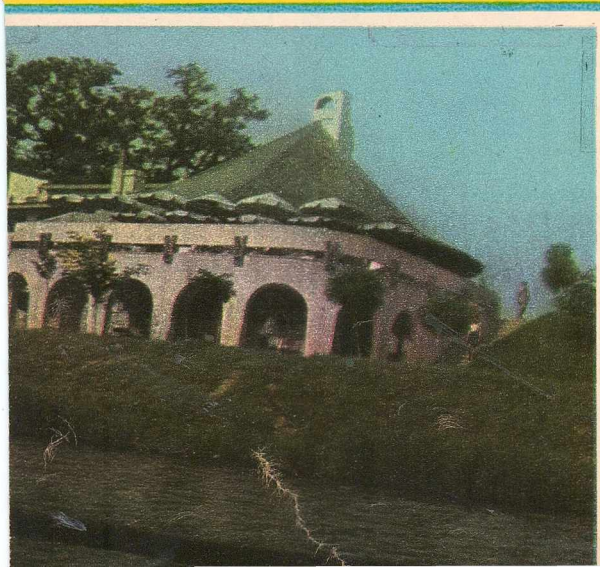
Aspect de la restaurantul și crama
«Cotnari» (D.N. 28 B. km. 43).

Restaurant «Strunga» (D.N. 28).

Restaurant-camping-motel
«Trei Iazuri» (D.N. 28 km. 12 B. 5).

Bufet «Stina Poeni», bufet-camping-
rampă de control (D.N. 24 km. 173).

OMUL NU ESTE ADAM, OMUL ESTE ADAM ȘI EVA!

Anchetă realizată de Iuliana POP

Mai mult de jumătate din populația globului o constituie femeile. Dacă există probleme ale omernirii considerate majore după criteriile calitative (coexistența celor două sisteme, subdezvoltarea, poluarea, revoluția tehnico-științifică), fără îndoială că lumea contemporană este înclinată să acorde din ce în ce mai multă atenție și acestei probleme a femeii, născută din sfântul dar nu singurul criteriu al cantității.

Este ceea ce încercăm și noi să facem prin această anchetă a revistei noastre care se dorește a fi doar începutul unor dezbateri mai largi despre soarta și aspirațiile femeii societății socialiste.

Elvira
CINCĂ

**În primul rînd
trebuie să cunoaștem
mai bine
situația femeii**

Elvira CINCĂ, consilier al ministrului pentru problemele tineretului:

— Trebuie să devansăm realitatea propunînd noi un ideal feminin sau să-l depistăm așa cum există el în realitate?

— În primul rînd trebuie să cunoaștem mai bine situația femeilor din diverse sectoare de activitate, chiar și a celor care nu lucrează în producție. Cred că idealul de care vorbești se poate crea numai în măsura în care nu restrîngem sfera existenței femeii la viața de familie, ci avem în vedere și participarea ei activă la viața socială, prin cunoașterea femeii, a preocupărilor ei, ajutînd-o să iasă din situația de anexă a bărbatului, în care se află de multe ori.

— Dumneavoastră ați participat la diferite cercetări sociologice privind viața și munca tineretului, în care un rol important îl dețin tineretele fete. Care sînt concluziile cu privire la viața de familie?

— În ceea ce privește familia tînără s-a constatat un lucru îmbucurător, foarte clar, că femeia și bărbatul participă în egală măsură la creșterea copiilor, la treburile gospodărești. Au altă mentalitate datorită atît educației din anii noștri cît și noilor condiții de viață: tinerii sînt mult mai legați, participă de timpuriu la acțiuni culturale și politice, învață, se pregătesc împreună pentru diferite profesii, se întîlnesc în organizațiile de tineret, duc acțiuni sociale comune, fapt care îi apropie și îi ajută să înlăture o parte din aceste prejudecăți, tocmai prin cunoaștere.

— La tineret există într-adevăr o mai mare deschidere la nou.

— Cred că noi aici va trebui să ne îndreptăm atenția, pe cei mai vîrstnici va fi mai greu să-i schimbăm. Grijele și preocupările noastre trebuie să vizeze în primul rînd tineretul, căci el constituie un factor de schimbare a lumii. Și în țara noastră s-a produs o schimbare.

— Care este situația la Fabrica «Tricodava»? Știi că ați făcut o anchetă în legătură cu pregătirea politico-ideologică a tinerilor și ați continuat să țineți legătura cu organizația U.T.C. și chiar să participați la cercuri de învățămînt politic. Fără îndoială că v-ați putut face o părere și despre alte aspecte din viața lor extraprofesională.

— Ce să vă mai spun!!! În general este o fabrică cu multe muncitoare, venite de curînd de prin sate, unele s-au calificat la locul de muncă, nu prin școală profesională, ceea ce într-un fel nu este suficient pentru nivelul lor cultural. Si «Tricodava» e o fabrică-etalon, cu o construcție

modernă, cu mașini moderne, cu organizare... Și ele, cu acest nivel de pregătire, integrate în procesul modern de producție... Multe dintre ele locuiesc în satele de primprejurul Bucureștiului, fac naveta și sînt obligate, cum ies de la muncă, să alerge la tren.

— Și dacă se căsătoresc?

— Unele fac naveta în continuare. Altele locuiesc la gazdă, nu se știe unde, în ce condiții, în ce anturaj; își cumpără singure mîncarea sau o aduc în pachetele. Deci, fabrica e fabrică și atîta tot. Și cred că cei care au construit-o și care știau că o să aducă aici tineri, muncitori au procedat foarte greșit neasigurînd-le și unele condiții sociale. Există o preocupare din partea comitetului de partid să îmbunătățească aceste condiții și, împreună cu conducerea întreprinderii, probabil că vor reuși.

— Navetismul e totuși o condiție a epocii.

— Nu numai în țara noastră, ci în toată lumea. Însă lucrurile s-ar putea face în așa fel încît aceste tinere fete care sînt navetiste să fie cît de cît ajutate. În primul rînd — cămine. Conducerea de partid și de stat a acordat prin planul de stat fonduri pentru construcție de cămine, dar nu întotdeauna conducerile întreprinderilor și-au materializat eforturile pentru realizarea lor. Deseori, tinerii și-au oferit forțele pentru a ajuta îndeplinirea acestor cerințe. De pildă tinerii de la I.T.B. și-au construit singuri cămin. Dar trebuie să primească un cît de cît sprijin material. Material, mai ales. Pe urmă, mijloacele de transport nu merg întotdeauna cum trebuie. Știi, cele de la F.R.B. au cerut să se prelungască linia tramvaiului 28 cu încă vreo două stații, ca să meargă mai puțin pe jos. Și cînd a fost gerul astă-iarnă de-au înghețat mașini, tramvaie, au venit cu cîte două ore întîrziere la întreprindere. Au stat să se dezghețe ca să poată lucra. Deci, ca să creăm modelul acela despre care discutăm înainte trebuie să rezolvăm, în primul rînd, niște probleme fundamentale de viață, de existență. Sînt probleme grele, și aceste tinere trebuie să le înfrunte pentru că sînt la începutul vieții, au intrat de abia în muncă, au venit în oraș și nu au familii care să le poată ajuta. Ele au nevoie de mai mult sprijin. Pe urmă comerțul. Nu ne ajută mai deloc. Produsele acelea semifabricate sînt foarte puțin variate și uneori de o calitate îndoielnică. De serviciul la domiciliu încă nu se poate vorbi.

— Dar sînt cîteva organizații comerciale care asigură aprovizionarea la domiciliu.

— Da, dar cu mare greutate. Și sînt prea puține la o capitală cu obiective industriale puternice. În anumite părți nici nu există. Femeile au cerut ca în zonele lor de lucru magazinele respective să aibă posibilitatea să servească la domiciliu după lista pe care ar lăsa-o în prealabil sau să fixeze un orar cît mai potrivit cu programul lor de muncă. Vedeți, este o altă problemă serioasă în care cei în drept ar trebui să caute mult mai multe soluții.

— Dumneavoastră, de pildă, care sînteți și soție, și mamă, și activistă, cum reușiți să vă descurcați?

— Sigur că întîmpin și eu o seamă de greutăți dar cu multe eforturi reușesc să asigur familiai condiții, îngrijirea locuinței, masa să fie la timp. Unul dintre noi trebuie să fie atent ca treburile să meargă bine și în gospodărie.

— Există cumva o rețetă pentru vitalitate?

— Cred că-l moștenesc pe tatăl meu. El era neobosit, reușea să se împartă între obligațiile muncii și cele ale familiei, cu plăcere, cu ordine. Cîtea cu plăcere. Și în afară de asta trebuia să fie atent și cum ducea munca de ilegalist.

— Cum îl chema?

— Mihai Dobrescu, vechi militant al P.C.R. de la uzina «Lemaître», azi «Timpuri noi». Dacă nu ar fi fost o persoană atît de echilibrată, dacă nu ar fi iubit oamenii, nu ar fi putut acționa așa cum a făcut-o. După cum vedeți, a existat un model pe care eu am căutat să-l duc mai departe și pe care sper să-l continui, la rîndul ei, fiica mea.

Henri
WALD

**feminitatea este
o valoare spirituală
a umanității**

— Ei bine, vreme de 2.000 de ani a dominat concepția patriarhală și paternalistă, în care femeia era pusă veșnic într-o stare de inegalitate. În epoca contemporană a devenit egală. Dar, vedeți, aici s-a petrecut o gravă confuzie: căci egalitatea nu înseamnă identitate. La noi, nu, femeile au absolut aceleași posibilități legale ca bărbații, dar ele nu pot face lucrurile identic, la fel ca și bărbații, căci sînt dialectic deosebite. Femeia are un alt specific — e mai conservatoare (a speciei, a valorilor), de aceea e și mai prudentă; are o sensibilitate superioară bărbatului, care la rîndul ei o devansează printr-o raționalitate și logică mai puternice. Or, dacă lucrurile stau așa, a privi această situație ca un caz de inferioritate înseamnă de fapt a înjumătăți specia. Căci omul nu înseamnă doar recunoașterea specificului masculin, ci și al celui feminin. Omul nu este Adam, omul este Adam și Eva! Feminitatea este la rîndul ei o valoare spirituală a umanității. Dacă vreți, putem întoarce lucrurile pe dos și să spunem: bărbatul nu este altceva decît o femeie ratată. Bărbatul și femeia sînt de fapt din punct de vedere biologic cele două laturi ale spiritualității umane, cei doi poli ai progresului.

— Există totuși între acești doi poli o mare diferență socială, chiar în condițiile egalității teoretice: bărbatul are de 2.000 de ani un model de comportament care, cu unele îmbunătățiri și completări istorice, poate funcționa și astăzi; în schimb, femeia contemporană este neglijată din acest punct de vedere.

— Important este ca feminitatea să devină conștientă de ea însăși. Să nu imite bărbatul, ci să-și găsească specificul, căci femeia e altceva decît bărbatul. Deci nu poate să-i fie nici superioară, nici inferioară. Egalitate înseamnă de fapt că are posibilitatea — extrem de importantă — ca să-și cultive diferențele. Așa cum egalitatea în societatea socialistă nu înseamnă unilateralitate și uniformitate, ci diversitate. Așa cum omul viitorului trebuie să-și asume natura lui dialectică, de natură și cultură, de concret și abstract, de înger și demon — dacă vreți, — așa și femeia are datoria, trebuie să-și asume destinul ei viitor de cea-laltă latură a umanității.

— Și cum credeți că ar putea s-o facă?

— Cred că i se pot spune femeii aceleași profunde cuvinte adresate de filozofi omului în general «fii tu însuși». Or, pentru asta trebuie o cît mai adîncă și profundă sinceritate în încercarea de a se cunoaște pe sine însăși. Trebuie să schimbe exploatarea de secole în cel mai adevărat respect pe care omul și-l datorează. Mașinile eliberează și vor elibera femeia de sclavia celor două norme, dar problema respectului, a comunicării, a înțelegerii nu mașina le poate rezolva. Vedeți, omenirea trece acum prin cel mai socratic moment de la Socrate încoace — omul a pornit în întîmpinarea omului și este o întîlnire care nu mai trebuie ratată. După cum nu trebuie să uite că scopul lui este el însuși și nimic altceva.

Adrian
PĂUNESCU

**eterna
descoperire**

— Dumneavoastră, Adrian PĂUNESCU, ca poet, publicist deci ca scriitor, care credeți că poate fi contribuția oamenilor de artă la crearea unui model al comportamentului feminin?

— Cred în genere că oamenii de artă nu inventează, ci descoperă. Noi nu inventăm lucruri pe care apoi le trăim, ci *descoperim* trăind dimensiunile noastre și marginile posibilului. Privesc întrebarea dv. din acest punct de vedere, al eternei descoperiri, care este sensul artei, sensul trudei oamenilor de artă adevărați. Desigur că femeia nu poate fi și nici nu trebuie să fie altceva decât ceea ce este, adică punctul de farmec și de slăbiciune al lumii, punctul maternității și punctul continuității, punctul inteligenței conservatoare a acestei fraze care sîntem. A impune femeii aripile și halatele bărbatului, combinezoanele lui de lucru și salopetele lui e o gravă eroare. Aspirația cea mai profundă a unei lumi drepte nu este, cred, să inverseze sau să schimbe calitățile membrilor acestei lumi, ci să-i ajute pe oameni să și le găsească pe cele reale; să nu-i înstrăineze pe oameni, ci să-i aducă spre ei înșiși. Felul cum a fost înțeleasă de către unii în ultimele decenii femeia, nu numai la noi, ci aproape în întreaga lume, felul acesta e păgubitor, pentru că face parte din același arsenal stupid al alienării. De data aceasta e o alienare a sexelor, iar nu o alienare prin obiectul muncii. Mie mi se pare că important este să fim noi înșine și că omul de artă, care descoperă lumea, trebuie să descopere calea omului spre el însuși. Nu pot să nu mă cutremur la gândul că timpul modern ar putea distruge arel mit al femeii care, așa cum spunea Eminescu, abia atingind covorul moale, «*mătasă sună sub picior*». Mi se pare că s-ar pierde una din dimensiunile lumii, dacă femeia ar fi lăsată să devină altceva decât ceea ce este.

— În lumea contemporană se vorbește de prejudecata eliberării femeilor...

— E o diversiune. Eu aici sînt un marxist înrăit și cred că singurul fel de a rezolva o problemă sau alta e apelul la cauză. Eliberarea femeilor e una din formele diversiunii, acolo unde eliberarea de alienarea societății este imposibilă. În primul rînd eliberarea femeii nu e o cauză de sine stătătoare. O femeie liberă într-o societate neliberă! Absurd! Sigur că nu trebuie să aspirăm la izolarea femeii în turnurile evului mediu, dar cred că tot ceea ce s-a păstrat dincolo de epocile istorice, dincolo de formele de relief ale moralei este — dacă ne gîndim la femeie — permanentul echilibrului dintre *taină și dezvoltare*. De aceea nu ne plac femeile care nu știu să fie decât goale. Nu e o formă a sexualității, ci o formă a înțelegerii, a gîndirii noastre despre lume. Ce e vital pentru o femeie? — vă voi întreba eu pe dumneavoastră. Vital pentru o femeie este să placă, pentru că vital pentru o femeie este să continue specia, pentru că, scuzați-mi tautologia, vitală este viața. Asta-i nenorocirea și harul acestei vieți. Sînt zonele acelea de taină pe care mereu avem iluzia că le împutînim... De fapt, taina rămîne.

— Se pare că este apanajul poeziei să descopere taina.

— Știți cum este? Poezia descoperă o zonă și acoperă alta, căci raportul dintre noi și realitate este raportul dintre taină și dezvoltare. Noi, cei din zodia necunoscută, și noi, cei din zodia necunoscută! Și de aceea misterul omului este atît de fascinant, de aceea și iubirile durează și urile durează, de aceea și misterul nașterii durează. Or, femeia trebuie să rămînă în zona de *taină și dezvoltare* unde avem tot timpul iluzia că o cunoaștem, și de fapt *vrem* mereu să o cunoaștem.

— Totuși o femeie, vorbesc de femeia medie, concretă, cea care trebuie după opt ore de serviciu să alerge la coadă, să vadă de gospodărie, veșnic sufocată de tot felul de griji profane, cum poate această femeie, navigînd veșnic între Scila și Caribda, să-și păstreze misterul?

— Întrebarea dv. nu trebuie să se refere numai la femeie, pentru că nu numai femeile au nevoie de mister, ci și bărbații. Cum poate ea să facă altceva în lumea noastră cu cozi și cu capete decât ce facem toți? Nu poate decât să se supună acestui ritm general. Vedeți, sînt în lumea noastră și categorii sociale și oameni de sine stătători care își închipuie că pot rezolva numai pentru ei anumite dificultăți. Iată de pildă sînt oameni care-și închipuie că numai ei pot fi liberi și lumea în rest — neliberă.

— Asta e o înțelegere greșită.

— Păi de aici vine și înțelegerea greșită a situației femeii. Situația femeii, chiar dacă specifică, nu poate fi ca ultimă valoare umană alta decât a bărbatului. Într-o societate în care bărbații muncesc din greu și participă la o construcție dificilă și la un drum plin de sacrificii, femeia nu poate să nu stea la coadă... Bine, totuși nu vreau să discut lucrurile în planul acesta concret...

— Spuneți-mi, căsătoria este singura formulă de viață valabilă?

— Nu știu dacă e singura, nu pot să vă dau eu soluții. Soluțiile mele sînt valabile numai pentru mine. Sigur, cînd m-am căsătorit, la 18 ani, am optat și nu între două, ci între trei posibilități: prima — să rămîn necăsătorit, a doua — să mă căsătoresc și a treia — să mă căsătoresc și să mă reintorc totuși la viața... liberă de dinainte. Am ales a doua formulă și mi se pare cea mai bună. Aveți în fața dv. un om care nu crede că a făcut vreun lucru important pentru el, fără să-l fi considerat astfel și în care să nu fi crezut.

M-am căsătorit și rămîn căsătorit din credință.

Puica STRIHAN

condițiile să fie cu adevărat egale

— Poate că dv. Puica STRIHAN, ca medic și ca femeie, ne puteți da o altă dimensiune a specificului feminin.

— De fapt nu există o problemă a specificului femeii, desprinsă de cea a condiției femeii în societate, pe orice meridian s-ar afla. Majoritatea bărbaților consideră ne-mulțumirile femeii ca bovarisme, iar strădania ei de a se elibera — ca o dorință de a atinge «nivelul» lui, stăpîn tradițional. În fond femeile nu cer altceva decât condiții egale în fața vieții. Cu atît mai mult cu cît chiar la linia de pornire femeia este handicapată de un destin biologic care o face mult mai vulnerabilă și la care se adaugă, pe lîngă profesiune, obligațiile de soție și mamă cu toate implicațiile lor.

— Ce ne puteți spune din experiența dv. de doctor endocrinolog?

— Miile de femei pe care le-am cunoscut, la care anamneza se împletea strîns cu povestea vieții lor, mi-au dovedit că, indiferent de personalitatea sau de nivelul de cultură, nu căutarea specificului lor le tulbură și le frămîntă, ci cum să-și ducă viața pentru a se realiza integral și a da cît mai mult în domeniul ales sau, pur și simplu, cum să facă față atîtor obligații. Și nici una nu era deplin mulțumită. Fiecare avea, într-un fel sau altul, un sentiment de frustrare. Condițiile de tensiune permanentă, de traume — chiar minore, dar zilnice — se repercutează nefavorabil asupra structurii lor fizice și psihice.

— Dar pentru a găsi vreo rezolvare trebuie analizată mai întîi foarte cinstit și deschis cauza, sau cauzele, acestei ne-mulțumiri. Cum îți explici că în școală, în facultate, în profesia ei, femeia își face foarte bine datoria, chiar de multe ori cu un plus de conștiințozitate, de inventivitate, de perseverență, în comparație cu bărbații, totul pînă cînd se mărită și mai ales pînă cînd are copii? Crezi că din acel moment devine mai puțin inteligentă, uită noțiunile acumulate, este mai puțin interesată de munca ei? Atunci de ce femeia clachează în aceste condiții chiar dacă pornește de la un nivel cel puțin egal cu al bărbatului? Pentru că e femeie? Pentru că există un specific feminin? Nu! Răspunsul este fără îndoială legat de acele griji «minore» care în fiecare dimineață se napustesc asupra ei cu zecile și cărora trebuie să le facă față.

— Dar bărbatul, tovarășul ei de viață, nu o poate ajuta?

— Un bărbat în momentul în care închide ușa casei uită de existența familiei. El este preocupat numai de profesia sa, el are permanent conștiința că este un factor social necesar, că are obligații față de societate și față de el personal. Și consider că este firesc. Numai că și femeia ar trebui să fie la fel de liberă în mișcările ei.

— Dar poate, în mod concret, să se folosească de acest drept scris în legile țării?

— Tocmai aici începe drama. Inegalitatea în fața vieții și diversele probleme sînt generate nu de un regim politic sau social — în cazul nostru putem spune cu toată certitudinea că acest regim a oferit femeii toate premisele pentru a-și descoperi adevărata dimensiune și de a se afirma — ci de lipsa de atenție pentru a găsi soluția care să o facă cu adevărat pe femeie liberă și egală în fața preocupărilor ei majore. De fapt această problemă nu se poate discuta teoretic.

— Să exemplificăm.

— Uite. Majoritatea femeilor au un program de lucru de opt ore și jumătate, trebuie să socotim 2 ore transportul, deci 10 ore și jumătate, diverse ședințe, în medie 1-2 ore pe zi, după care trebuie să-și îndeplinească rolul de gospodină și de mamă: aprovizionare — uneori cozi, spălat, călcat, curățenie, de citit o poveste unui copil, de ajutor la lecții, de îmbăiat și culcat copii etc., etc. Mi-e frică să socotesc în ore acest program, chiar pentru femeia cea mai organizată și harnică, pentru a nu constata că nu-i ajung nici 24 de ore.

— Dar o femeie nu are nevoie și de un ceas de destindere, de un spectacol, de un coafor? Și dacă vorbim despre femeia intelectuală...

— Problema se complică și mai mult. Pentru a-și face munca bine și eficient trebuie să fie permanent la curent cu noile realizări, cu noile descoperiri, indiferent dacă este femeie sau bărbat, nu? Dacă vrea să facă cercetare științifică trebuie să-i acorde un timp în plus, nelimitat. Permanent trebuie să lupte cu rivalitatea profesională a colegilor. Și mai e nevoie de a citi o carte, de a vedea un spectacol, de a asculta muzică, de a sta o clipă în fața unui tablou... Astfel, femeia se află într-o veșnică cursă. O competiție care se desfășoară în condiții dramatic de inegale. De aici, o permanentă oboseală fizică, dar în special psihică, generată de obsesia lucrurilor pe care vrea să le rezolve

și nu are timp. De aici, sentimentul de frustrare... Căci femeia are și ea necesitatea unei confirmări sociale nu numai personale. Mă întreb chiar cîți bărbați s-ar realiza dacă ar fi puși în aceste condiții? Dar am putea discuta la infinit. Dacă am înțeles bine, scopul nostru a fost însă să căutăm cît de cît o soluție.

— Anume?

— Cred că femeia nu se va elibera, adică nu va avea condiții egale cu bărbatul, decât în momentul în care vor exista suficiente creșe și cămine pentru toți copiii, cu dispensar, pentru a nu obliga mama să absenteze ori de cîte ori i se îmbolnăvește copilul; cînd vor exista suficiente cantine-restaurant cu un meniu substanțial și variat, la prețuri accesibile; cînd în fiecare cartier vor exista cîteva magazine cu mașini moderne de spălat și călcat rufe; cînd își va putea face comanda în scris la orice magazin alimentar; cînd în fiecare cartier, într-un parc imens vor exista blocuri cu garsoniere pentru părinții bătrîni cu boli cronice, blocuri care să aibă la dispoziție medic și surori, cantină dietetică, club și cinematograful etc... Văd că zîmbești. Totuși îți pot demonstra că, în lumina hotărîrilor actuale ale conducerii de partid și de stat, s-ar putea rezolva această problemă. Pentru început să se experimenteze măcar într-un singur sector ca responsabil de probleme sociale ale femeii să fie... o femeie pricepută și cu idei. Sînt sigură că dacă va ști să întrebuițeze fondurile existente și în continuare creșterea pentru acoperirea nevoilor reale ale cetățenilor, toți o vor ajuta. Trebuie puțină inițiativă și dorință de acțiune. Destul de mult, nu?

Adam CIANU

o problemă de educație

Cu Adam CIANU, șef de secție la Fabrica «Tricotajul roșu», am discutat în numele a peste 1 000 de salariați, aflate în subordinea lui, despre situația lor în afara orelor de slujbă.

— Noi la serviciu le cerem să fie corecte în aceeași măsură ca și bărbaților, deși — în comparație cu soții lor — ele au de rezolvat diverse probleme. Tocmai pentru că sînt mai atașate de familie, de casă, trebuie să gătească, să spele, să crească copii. Este în primul rînd problema aceasta a aprovizionării, care, pentru femeile cu serviciu, ar trebui privită cu mai multă grijă. Nu au timp. Timpul pentru ele este foarte prețios. Ar trebui să existe magazine în care să se găsească de toate și cantitativ și calitativ. Căci, le văd eu, ce mai... tot femeia duce greul. Cîteodată cîțiar mă mir cum unele renunță să stea acasă, chiar dacă au scutire medicală. Vin și muncesc aici. Și cînd mai aud că au și niște soți bezmetici și bețivi... i-aș bate pur și simplu, dar pînă atunci le bat ei. E o problemă de educație, și cred că ar trebui mult mai multă educație la bărbați în ceea ce privește căminul, familia, mai multă grijă, atenție. Vin la mine în zilele de leafă ale soților: «Învoiați-mă, vă rog, mă duc să-i iau salariul, să-l aduc acasă, că dacă nu, se duce cu băieții și nu mai văd un leu». Mai e și mentalitatea asta la bărbați — «Mă duc cu băieții să iau o țuică!» Și nu-i mai interesează nimic. Nici nu știu de unde răsar atîtea circiumi... ca ciupercile. Și apoi, atîta luptă cu viața le obosește, le extenuază, le duce la boală. Trebuie înțelese. Dar numai că de unde aveam un cabinet ginecologic — s-a desființat. Acum avem un singur medic internist — la trei ture. Nici ginecolog, nici dentist. Știți, adesea renunță să se ducă la policlinică unde se pierde foarte mult timp, numai că boala se înrăutățește și uite așa... Se nasc întotdeauna probleme din acestea destul de arzătoare — nu se poate să nu se ivească — dacă femeia trebuie în continuare să se căsătorească, să facă copii. Cine spune că nu sînt probleme... Dar adevărul este că sînt...

Scopul oricărei societăți civilizate este, ca după ce s-au ridicat problemele care frămîntă o parte din membrii ei, să încerce să le și rezolve. La noi, în nenumărate rînduri conducerea de partid și de stat a subliniat necesitatea cunoașterii realității în dinamica ei.

«Este necesar nu să afirmăm că în socialism nu pot fi contradicții, ci — recunoscînd existența lor — să acționăm pentru a le înțelege, să stabilim cele mai potrivite căi în vederea soluționării lor în mod conștient, în concordanță cu interesele făuririi societății socialiste» — sublinia tovarășul Nicolae Ceaușescu la Plenara din 3-5 noiembrie 1971.

Tocmai de aceea invitația noastră la dialog adresată cititorilor are ca scop polarizarea atenției și inițiativei a cîți mai mulți factori pentru a aduce unele limpeziri în probleme ce pot fi rezolvate.

ALUMINIUL-

lebedă albă a Oltului

BALADA LEBEDEI ALBE

Cine vizitează astăzi impunătoarea cetate a aluminiului, care a schimbat mizeria de odinioară a bătrânului târg Slatina (vechi de peste șase sute de ani) în renume de citadelă industrială, uită cu desăvîrșire vechile balade ale Oltului, simțindu-se obligat de actualul peisaj să învețe una nouă — «balada lebedei albe», de care se leagă întreaga viață a locuitorilor de prin partea locului.

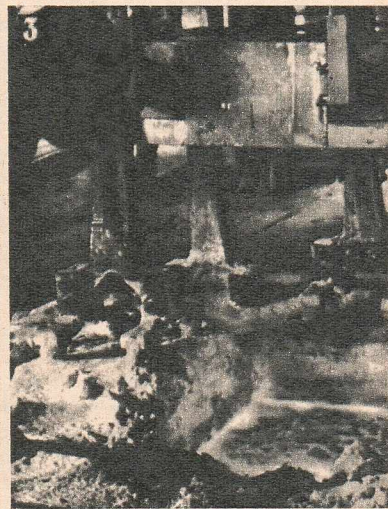
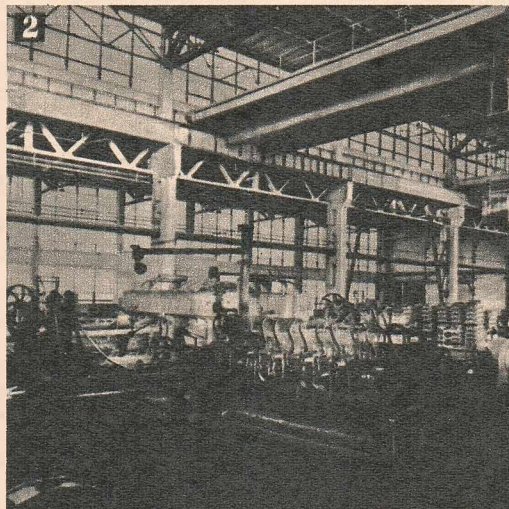
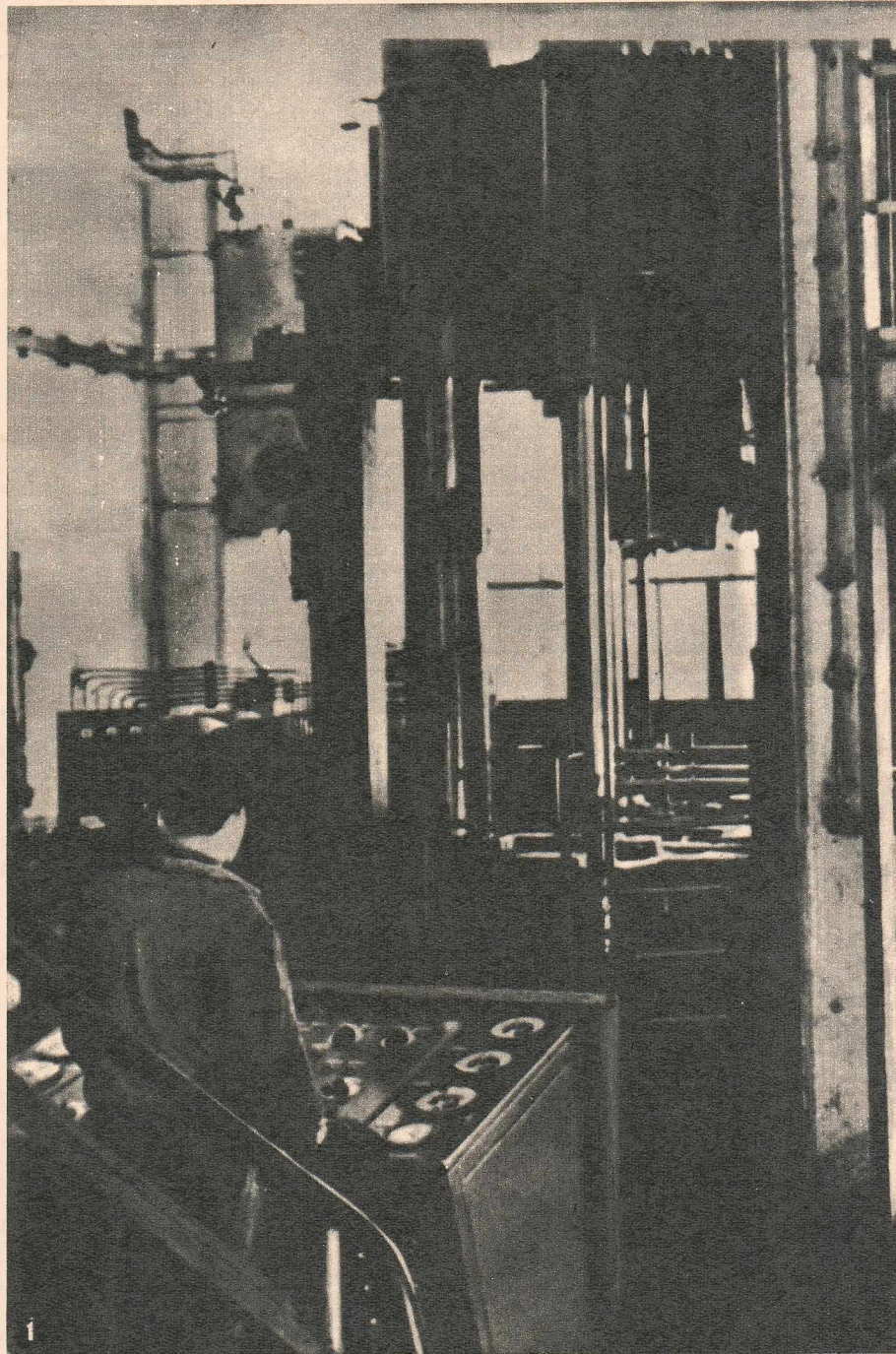
Aluminiul a adus pentru acești oameni mutații în conștiințe și îndeletniciri, în comportament și-n nivelul de trai. Odată cu apariția aluminiului, oamenii Oltului au învățat să trăiască superior, acordându-și modul de viață după diapazonul producătorului socialist, modern cunoscător al celor mai complicate tehnologii. În același timp, din minutor al plugului tras de vite slăbănoage — operator de aparaturi complexe și tehnologii la nivelul tehnicii mondiale. Noile balade ale slătinenilor zilelor noastre conțin incandescența aluminiului și dorul fierbinte de-al produce la cel mai înalt nivel de puritate — 99,7 la sută. Și poate acest dor, împlinit de acești oameni, a făcut ca aluminiul românesc să fie atât de căutat pe toate meridianele globului, învingînd concurența celor mai repute firme producătoare din lume. La ora actuală, produsele Grupului industrial de aluminiu de la Slatina se exportă în peste 30 de țări ale globului. Gama de produse de aluminiu crește de la an la an, numărînd astăzi peste 30 de sortimente de aluminiu pur și aliaje, pornind de la cele 5-6 cîte se produceau la început. Contractele pe termen lung încheiate de beneficiarii externi cu grupul slătinean sînt dovada cea mai elocventă a calității aluminiului românesc și a capacității brațelor harnice ce-l produc în cantități suficiente acoperirii solicitărilor. Acest lucru nu poate constitui decît un act de mîndrie pentru tînăra industrie românească și pentru cei ce produc aluminiu.

Alături de uzina producătoare, o altă uzină și-a înălțat de curînd siluetele imenselor hale. Este uzina de prelucrare a aluminiului, cu giganticele și complicatele prese în care aluminiul ia diverse forme de extrudate trase, atît de necesare în toate ramurile industriale. Ridicarea uzinei de prelucrare lîngă cea producătoare exprimă în modul cel mai fericit una din trăsăturile politicii noastre de industrializare — respectiv, alăturarea materiei prime de prelucrarea ei. La ora actuală procentul de solicitări al aluminiului pur scade în comparație cu solicitarea profilelor atît de căutate de beneficiari.

ANUL DE VÎRF AL PRODUCȚIEI DE ALUMINIU

Stînd de vorbă cu inginerul Ioan Buda, directorul general al grupului, și cu economistul Gheorghe Oprea, am aflat că anul 1971 a fost anul de vîrf în producția de aluminiu, anul în care s-au înregistrat cele mai mari succese. De menționat că pe lîngă realizarea și depășirea tuturor indicatorilor de plan, producția fizică pe total aluminiu și aliaje a înregistrat cota de 102,6 la sută. Planul de producție a fost îndeplinit cu trei luni înainte de termen, reușindu-se să se producă pînă la finele anului o producție suplimentară de aluminiu și aliaje de circa 2 500 tone, cantitate care a mers integral la export.

Întrebați fiind ce semnificație a avut acest surplus de producție în viața grupului, interlocutorii mei îmi spuneau cu mîndrie în glas că, pe lîngă onorarea

unor contracte suplimentare la beneficiari de prestigiu din lume, care au fost foarte multumiți de acest lucru, s-a reușit și realizarea planului la export cu 108,5 la sută, ceea ce înseamnă surplus de valută pentru economia țării.

Tot în anul 1971, mergându-se pe linia diversificării producției s-au realizat opt produse noi, aliaje (6) pe bază de siliciu și (2) pe bază de cupru, sortimente mult solicitate, acți pe piața internă cât

și pe cea externă, de industria constructoare de mașini și electrotehnică. E drept că graiul cifrelor e rece, dar în conținut—plin de jarul impulsului și al trudei cu care oamenii din țara cuvelor fierbinți se străduiesc să dea aluminiului românesc o cât mai mare strălucire.

1972 — PRILEJ DE NOI REALIZĂRI

Într-un scurt dialog cu inginerul *Alfred Katrein*, directorul Uzinei de aluminiu, am căutat să aflu noutățile de ultim moment ce se petrec în viața uzinei din Slatina. După bilanțul bogat cu care s-a încheiat 1971 era de la sine înțeles ca și demarajul în 1972 să fie cât mai rodnic. Am trecut fugitiv peste frumoasele realizări ale tuturor indicatorilor pe trimestrul I al acestui an. Mulți dintre aceștia sînt depășiți, ceea ce face ca mai mult de o treime din planul anual de producție să fie realizat în primele trei luni. Dar toate acestea parcă rămîn în urma senzaționalului vești potrivit căreia în curînd Uzina de aluminiu se va îmbogăți cu încă o hală nouă. Este vorba de hala nr. 5, a cărei dare în funcțiune va coincide cu ziua de dare în funcțiune a uzinei în urmă cu 7 ani. Hala nr. 5 va fi dată în exploatare cu mult înainte de termenul planificat, grație eforturilor depuse de constructori și montori. Noua hală va avea un număr de 124 de cuve noi prevăzute cu caracteristici superioare de fabricație,

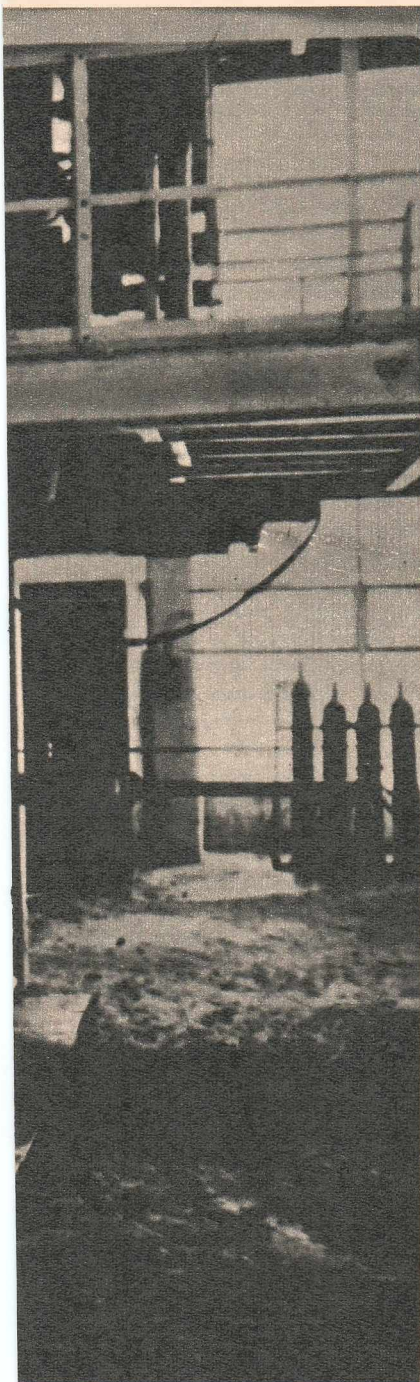
ceea ce va conduce la considerabile sporuri de producție. Prin noile caracteristici funcționale și tehnologice îmbunătățite, fiecare dintre noile cuve va da zilnic un spor de producție de 125 kg aluminiu de calitate superioară. Așadar, în curînd o nouă premieră industrială la Slatina. Al doilea an al actualului cincinal, noi concepții, noi vise, noi realizări — zbatere febrilă între vis și luciditate. Într-o imensă hală cîțiva zeci de tineri stăteau cuminți în bănci școlărești și își luau notițe. Directorul Katrein se simte dator a-mi da explicații: «Sînt noii operatori chimiști care vor lucra în hala cea nouă. Sînt toți absolvenți de liceu. Acum învață să producă aluminiu. Se simte nevoia unor oameni cu pregătire superioară pentru a face față cu succes noilor fluxuri tehnologice impuse de producție. Acesta constituie un obiectiv de mare importanță pentru noi — creșterea cadrelor corespunzătoare noilor probleme ale tehnicii actuale».

TINEREȚE ȘI LUCIDITATE

Așadar, cei mai tineri fii ai Slatinei socialiste după absolvirea liceului nu se jenează să-nvețe cum se produce aluminiul. Vin în masă spre uzină, unde, cot la cot cu părinții lor și cu frații mai mari, cu verișorii sau cu vecinii, învață balada lebedei albe, descifrează valențele aluminiului care i-a transformat din anonimi în specialiști.

De la tînăra ingineră *Pia Bdlu*, șefa serviciului cercetare, am aflat că în 1972 se vor produce la Slatina în primul semestru încă 6 sortimente, aliaje de aluminiu cu siliciu, magneziu și cupru, sortimente necesare, printre altele, industriei constructoare de mașini și de nave maritime. Tot în acest an se va asimila la Slatina compoziția necesară carburatorului pentru autoturismul Dacia și multe altele. Există aici oameni care zi și noapte, înconjurați de cărți, stau și studiază noi surse de îmbunătățire a procesului de producție și a tehnologiilor. Printre cele 12 dosare de inovații înregistrate în primul trimestru al acestui an, un titlu mi-a atras atenția în mod deosebit prin valoarea lui. Este vorba de inovația «Procedeu de fabricarea anozilor cruzi prin răcirea pastei cu apă», realizată de colectivul condus de tînărul inginer *Lucian Cereș*, care se numără printre veteranii inovatori ai uzinei. Economii anuale aduse de această inovație se ridică la peste 250 000 lei. În dreptul numelui său am mai văzut și alte inovații pe care n-am să le numesc, dar ceea ce este semnificativ aici este procesul de căutare a noului. Aceasta este atitudinea omului nou: de dăruire a tot ceea ce are mai bun în el. Este devotamentul total, identificarea destinului individului cu destinul uzinei.

Mihail ECOVOIU

1. Presa de anozii.
2. Laminor pentru sirmă.
3. Cuvă de electroliză a aluminei.
- 4-- 5. Depozite pentru produse finite.

PUBLICITATE

drumetrie

de Gh. EPURAN

cabane și cabane

Este poate normal să mai bijbim încă prin terminologia turistică atunci când este vorba de forme de excursii și baze apărute de curind la noi, de neologisme care se înțeleg greu în rîndurile tot mai numeroaselor cadre angrenate în această dinamică activitate, dar cu încă puțini specialiști adevărați. Este poate normal să mai zicem «champing» și, așa cum am arătat nu demult, să credem că două-trei căsuțe înghesuie lângă un bufet alcătuiesc un teren de camping; sau să botezăm drept «motel» — adică hotel special pentru automobiliști — un hotelăș oarecare numai fiindcă se află pe marginea unui drum cu mare circulație turistică. Ni se pare însă curios ca numiri de veche și largă circulație, cu un înțeles clar pentru toată lumea, să fie acum folosite altfel. Și ni se pare curioasă și indiferența organizațiilor noastre turistice față de acest mozaic de numiri sub care apar noile baze turistice sau de schimbările făcute de la un an la altul. De data aceasta ne vom opri asupra unui singur termen, cel de *cabană*. El nu a apărut pretutindeni în munții noștri chiar odată cu primele adăposturi ridicate pentru drumeții munților. În Bucegi — de exemplu — primele construcții s-au numit *adăposturi* când aveau locuri de înnoptare și *pavilioane* când apărau doar de vreme rea pe turiști. Încet-încet, termenul de *cabană* s-a generalizat și de mai bine de o jumătate de veac el este acordat tuturor construcțiilor din zonele de drumetrie — de regulă izolate de așezările omenești — care au locuri de dormit și personal care îngrijește de ele. Bineînțeles, *cabană* era numită numai o construcție definitivă — zonele de munte și deal fiind cele în care cabanele erau la ele acasă. Ca o excepție au apărut și câteva cabane la șes (în Delta Dunării sau într-o zonă verde căutată de drumeți). Termenul a fost preluat — îndreptățit și fără să supere pe nimeni — de vinători și pescari pentru bazele lor și de forestieri pentru adăposturile muncitorilor din păduri. Cu acest sens el este trecut în dicționarul limbii române, cu acest sens el este împămîntenit în lumea turiștilor.

De cîțiva ani asistăm însă la un fenomen bizar: cabana a evadat din zonele drumetice, ale potecilor marcate și s-a aciuat și pe marginea drumurilor automobilistilor; cabana nu mai este doar o bază turistică pentru înnoptarea drumeților (*prezența unui bufet sau mic restaurant nu a fost niciodată o condiție a existenței unei cabane*), ci devine un bufet-restaurant alături de care se pun — sau nu — și câteva căsuțe pentru înnoptare și o justificare a titlaturii. «*Cabana Cerbul-Podeleș*» (pe drumul Deva-Brad) este un exemplu, «*Cabana dintre sălcii*» de lângă Alba Iulia, altul... Lista putem să o lungim, dar îi vom adăuga numai noua «*Cabana Sălște*» și «*Cabana Mercurea-Deal*», ultima pînă acum o lună-două han, dar rebotezată. De ce nu s-a menținut la Mercurea-Deal numirea de *han* tradițională și foarte potrivită pentru popasurile călătorilor și turiștilor pe șosele? Cercetînd fenomenul la fața locului am aflat motivul: contabilii și directorii comerciali ai Cooperăției de consum au descoperit că pentru cabane există în legislația noastră financiară o reducere la impozitul pe circulația mărfurilor. De ce să nu se profite de ea? Numai că legiuitorul făcînd această excepție a avut în vedere condițiile mai grele — uneori chiar foarte dificile — de aprovizionare a cabanelor din munte. Și a mai avut în vedere faptul că o cabană nu este în principal o bază comercială, ci un adăpost adesea indispensabil. În această lumină, numele de cabană pe firma unor hanuri, a unor campinguri sau simple locuri de popas alăturate unui bufet sau restaurant apare ca o tentativă de profituri suplimentare în afara legii. Iată deci că fenomenul ce ni s-a părut bizar la început are o explicație clară; că apariția unor cabane care *nu sînt cabane* nu este întîmplătoare. Ea a fost posibilă fiindcă Ministerul Turismului nu a reglementat strict condițiile de construcție și profilul exact al acestor baze turistice și nu are în obligațiile sale avizarea realizării lor. Dar să sperăm că o va face și cabana va redeveni cabană. Hanul va fi han și motelul, motel.

SPORT

crampon

de Adrian PĂUNESCU

mîine putem deveni o mare putere a fotbalului

Mîine echipa națională a României are de împlinit ultima parte a ritualului intrării sale durabile în socotelile valorice ale continentului fotbalistic. Dacă mîine îi batem pe fotbaliștii unguri, putem să ne considerăm în altă clasă decît pînă azi. Dacă mîine învingem echipa Ungariei, sîntem îndreptății să ne considerăm redutabili și să cerem să fim prețuiți ca atare pe piața sportivă a lumii.

Mîine echipa națională a României își joacă destinul. Dacă va învinge — ceea ce îi dorim peste puterea cuvintelor — fotbalul românesc va fi luat, în fine, în seamă iar instituțiile acestui fotbal (deocamdată inferioare substanței lui) se vor putea radicaliza, simplifica și întări în mod natural.

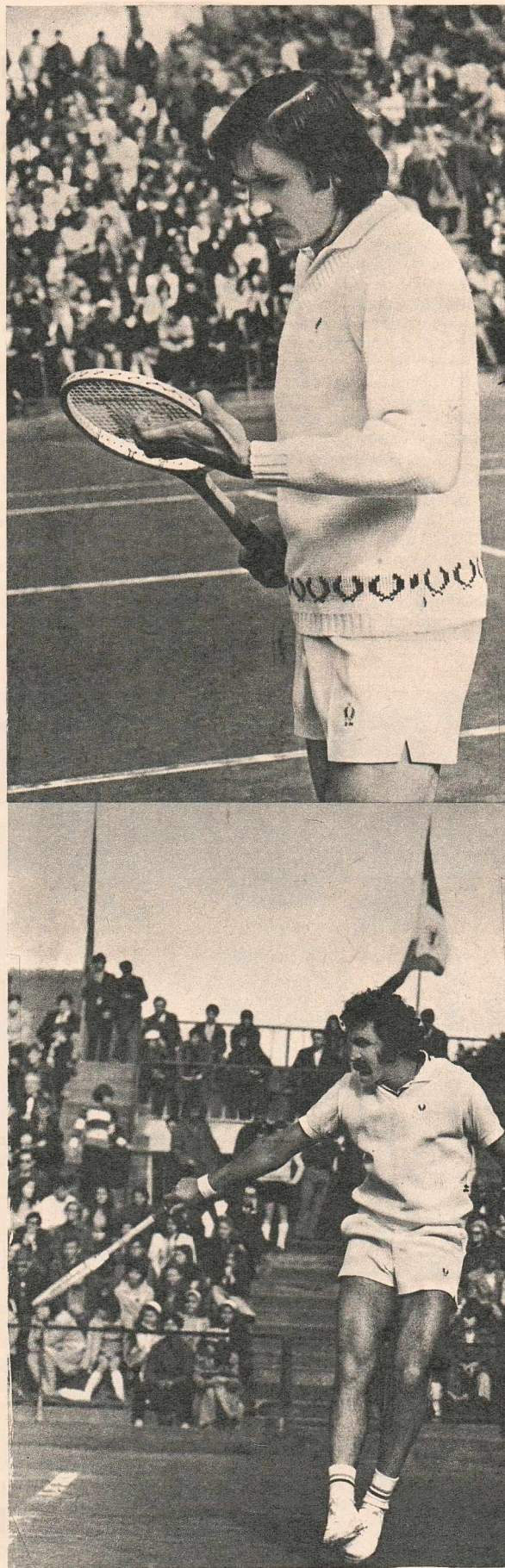
Mîine echipa națională a României își joacă, în același timp, complexul. Mîine poate fi ziua cotiturii, ziua scuturării de frică, ziua demnității fotbalului nostru. Mîine am putea să ne vindecăm de complexul nostru de inferioritate (cu speranța că nu ne vom îmbolnăvi, automat, de complexul de superioritate).

Mîine echipa lui Dobrin, Dumitru, Răducanu, Lupescu, Nunweiler, Sătmăreanu, Domide (cine dintre ei ar putea lipsi?) joacă în contul tuturor reprezentativelor noastre incapabile să-i bată pe unguri. Mîine în glezna fragilă a lui Iordănescu va trebui să vibreze energia «marelui stîng» al lui Dobay. Mîine Dumitru are de răzbunat nedreptatea care i s-a făcut de către un arbitru fără scrupule lui Dinulescu, într-un moment cînd noi îi conduceam pe unguri. Mîine Dinu are de ridiculizat propna sa trivoltitate așa zicînd gazetărească și de redevenit același mare stoper care era acum jumătate de an, cînd juca în Danemarca, superb, contra unui întreg stadion zburlit. Mîine noi, spectatorii, trebuie să participăm. Să nu-i huiduim pe adversari, ci să-i aplaudăm și să-i ovaționăm pe ai noștri. Să strigăm «*Hai, România!*» sau «*Hai, tricolorii!*» și în nici un caz să nu strigăm împotriva galeriei adverse. Să nu uităm nici un moment ce minunat ne-am simțit cînd pe Népstadion se auzea galeria română, primită atît de bărbătește și corect de budapeștani. De fapt, tot ce spun acum e în plus; noi am dovedit de multe ori de ce sportivitate sîntem animați și de ce stil de a lupta.

Mîine jucăm noi toți... prin reprezentanții noștri. La ora cînd scriem aceste rînduri nu cunoaștem forma finală a reprezentativei; oricare ar fi ea, e prea tîrziu pentru reproșuri și păreri personale. Mîine trebuie să joace toți cei 11 din teren și restul — milioanele — care-i contemplă.

De mîine seară România poate deveni o mare putere a fotbalului. Pentru un asemenea ideal merită să fim solidari cu toții — entuziaști și sceptici — pentru că nu e sigur că ne vom mai întîlni curînd cu o asemenea șansă.

Mîine echipa națională a României își joacă destinul.

Evenimentul sportiv al săptămîinii trecute a fost, fără îndoială, primul meci susținut de tînismenii noștri în «Cupa Davis» (5—0 cu Elveția).

Tribunele erau pline, cu toate că echipa Elveției nu avea faima teamului nostru; dar care iubitor al sportului alb nu e pe teren atunci cînd evoluează cei doi magnifici ai rachetei românești, Năstase și Tiriac? Despre ei, despre jocul lor s-a spus mult, dar nu s-a spus încă totul...

Din acest colț de pagină noi le uram multe, multe succese în acest an și mai ales îi dorim victorioși în marea întrecere pentru cîștigarea «Salatierei» pe care au «mingîiat-o» în două rînduri.

Fotografii de S. STEINER

În sectorul de frontieră dintre Republica Socialistă România și Republica Socialistă Federativă Iugoslavia, Dunărea traversează defileul Porțile de Fier, lung de 107 km. Pe această distanță Dunărea dispune de un potențial hidroelectric excepțional, rezultat al unor debite bogate și al unei căderi totale de 34 m, din care o cădere de 7 m este concentrată în zona Gura Văii-Sip. Configurația naturală a parcurului Dunării în această zonă crea numeroase dificultăți pentru navigație: vitezele mari (pînă la 5 m/s) impuneau utilizarea unor puternice remorhere de cataracte și pe anumite porțiuni o tracțiune suplimentară (de halaj) cu locomotive în canalul Porțile de Fier și de tuaj în zona Greben; profunzimi insuficiente ale apei care provocau la etiaj suspendarea temporară a navigației, restricții pentru convoaie foarte mari în anumite zone. Toate aceste dificultăți sporeau costul transporturilor de circa patru ori și creșteau durata de parcurs, făcînd-o să fie de trei ori mai lungă decît în alte sectoare ale fluviului. Tot din cauza acestor condiții capacitatea anuală de pasaj prin zonă era limitată la aproximativ 16 mil. tone, trafic atins în 1968, cînd condițiile hidrologice au fost extrem de favorabile pentru navigație.

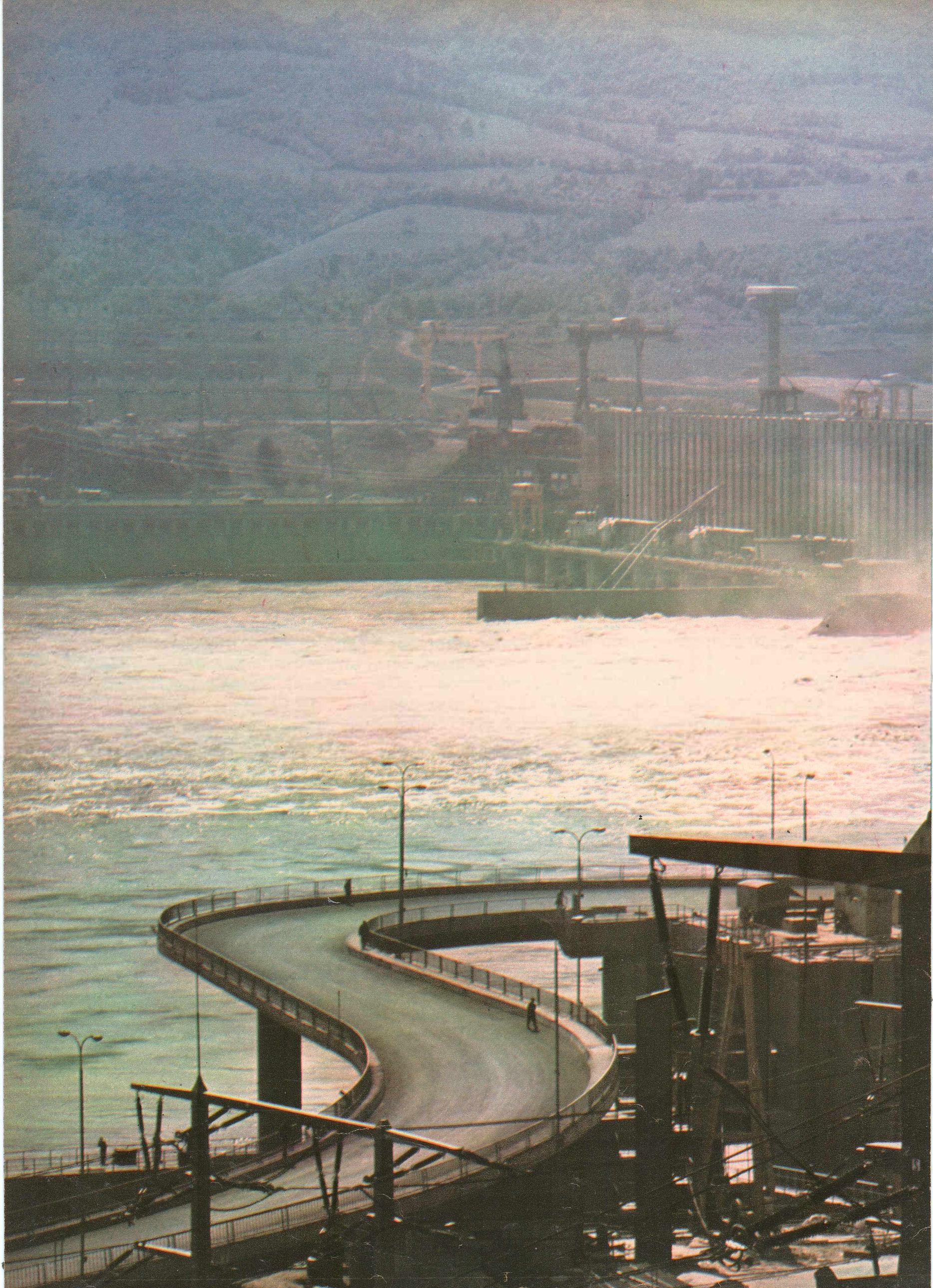
Pînă la Porțile de Fier Dunărea parcurge mai mult de 2 000 de km adunînd apele a numeroși afluenți. Pentru a obține datele hidrologice necesare proiectului de construcție a sistemului hidroenergetic au fost utilizate observațiile zilnice efectuate neînterupt în ultimii 122 de ani la mira de nivel de la Orșova, precum și numeroase măsurători de debite. Prin interpretarea datelor hidrologice au fost obținute următoarele debite caracteristice ale zonei: debit mediu multianual: 5 420 mc/s; cel mai mare debit înregistrat (1893): 15 900 mc/s; debit maxim (cu o probabilitate teoretică de 0,01%): 22 360 mc/s; debit minim (cu o probabilitate teoretică de 99%): 1 070 mc/s.

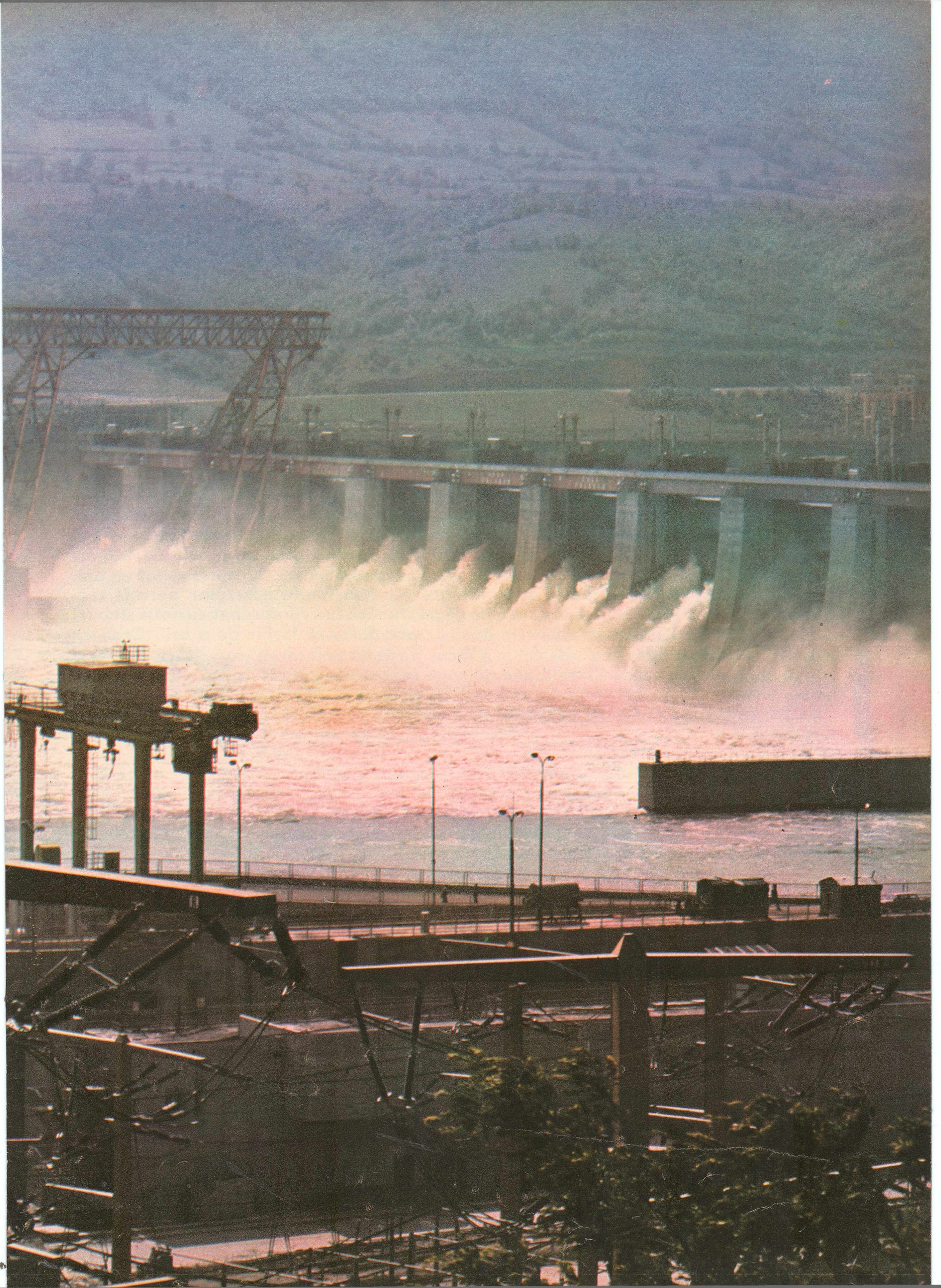
Pentru a stabili condițiile de fundație au fost efectuate 20 500 m foraje, 1 380 m de galerii, o galerie subfluvială de 104 m, puțuri, cercetări geotehnice «in situ», măsurători geofizice (seismice, electrometrice, radio-carotaje), analize petrografice etc. Aceste studii au determinat: cel mai avantajos profil pentru amplasarea barajului, condițiile de producție a diverselor construcții.

Preparativele pentru realizarea proiectelor Sistemului hidroenergetic de la Porțile de Fier au durat din 1957 pînă în 1963 și au fost efectuate de Institutul pentru studii și proiectări hidroenergetice București și Institutul Energoprojekt din Belgrad. Conform acestor proiecte, guvernul Republicii Socialiste România și guvernul Republicii Socialiste Federative Iugoslavia decid, la 30 noiembrie 1963, construcția Sistemului hidroenergetic și de navigație Porțile de Fier. Lucrările au fost inaugurate la 7 septembrie 1964.

Ansamblul hidrotehnic cuprinde următoarele construcții: un baraj deversor lung de 441 m care asigură evacuarea apelor crescute și a ghețurilor; cîte o centrală electrică, lungă de 214 m, exploatată independent conform necesităților naționale; între fiecare centrală și mal — o ecluză pentru navigație cu porturi de așteptare în amonte și în aval.

Puterea instalată în cele două uzine: 2 050 000 kW; producția de energie electrică într-un an hidrologic mediu: 11 miliarde kWh. Fiecare uzină este echipată cu șase grupuri de turbine-alternatoare. Căderea apelor în centrală variază între 35,46 m și 21,60 m. Volumul total de beton turnat în cele două centrale este de 1 060 000 mc.

În centrala românească sînt instalate șase turbine de tip Kaplan. Prin puterea (178 MW) și greutatea lor (1 400 tone), precum și prin diametru (9,5 m), ele se numără printre cele mai mari turbine Kaplan din lume și constituie în același timp un record mondial de putere (în funcțiune) pentru acest tip. Dintre cele șase hidroalternatoare trei sînt fabricate în România. Prin dimensiunile lor (circa 1 300 tone fiecare), ele ocupă unul dintre primele locuri în eșalonul mondial. Sistemul lor de excitație, prevăzut cu redresoare cu tiristori de mare putere, constituie de asemenea un record mondial.

La 25 octombrie 1969 se dă prima pușcătură în albia fluviului pe locul unde se va construi barajul. La 13 decembrie 1969 se toarnă primul metru cub de beton. Barajul deversor înseamnă: peste 350 000 mc beton turnați pe osatura de 4 000 tone armături de oțel și circa 320 000 mc de excavații în stîncă. La baraj s-au turnat zilnic, în medie, 1 400-1 800 mc beton. Un record se înregistrează la 21 august 1970: 3 057 mc, care pare să fie cea mai mare cantitate de beton turnată într-o zi din istoria construcțiilor hidrotehnice. Barajul de la Porțile de Fier este cel mai mare baraj românesc și cel mai mare din Europa după cele ale hidrocentralelor de pe Volga.

Ecluzele realizează o diferență de nivel care poate să varieze între 34 și 20 m, în raport cu debitele fluviului. Dimensiunile ecluzelor corespund recomandățiilor maxime ale Comisiei Dunării. Lungimea utilă a porțiunii de ecluză cuprinsă între porți (sas) este de 310 m, lățimea de 34 m și adîncimea minimală de 4,50 m. Cele două sasuri sînt construcții de tip doc, în beton armat. Umplerea lor cu apă se efectuează în aproximativ zece minute. Dimensiunile ecluzelor permit trecerea celor mai mari convoaie care circulă pe Dunăre (un remorcher cu nouă șlepuri de 1 000-1 200 t). Întreaga operație de ecluzare durează în jur de o oră. Crearea lacului de acumulare și a ecluzelor a făcut posibilă creșterea capacității de pasaj prin zonă pînă la circa 60 milioane de tone capacitate anuală, adică o creștere de mai bine de patru ori. Atît în amonte cît și în aval sînt amenajate avanporturi de 100 m lățime și 525 m lungime, cu o adîncime minimă de 4 m.

Principalele volume de lucrări efectuate: excavații în aluviuni: 18 mil. mc; excavații în stîncă: 5 mil. mc; betoane simple și armate: 3,2 mil. mc; rambleuri de pămînt: 5 mil. mc; rambleuri de anrocamente: 2,5 mil. mc; echipamente electromecanice: 68 mii tone. Valoarea totală a lucrărilor: circa 395 milioane de dolari S.U.A., sumă totală rezultată prin utilizarea prețurilor medii europene a piețelor caracteristice.

Iată o comparație între parametrii principali ai unor centrale hidroelectrice construite pe firul apei:

Țara	Cursul de apă	Localitatea	Puterea instalată (în MW)	Energia electrică produsă anual (în miliarde kilowați/oră pe an)
România-Iugoslavia	Dunărea	Gura Văii-Sip	2 100 din care în centrala ro- mână Porțile de Fier: 1 050	peste 10 peste 5
U.R.S.S.	Volga	Kuibîșev	2 300	10,8
"	"	Saratov	1 000	6,0
"	"	Volgograd	2 530	11,5
"	Kama	Nijni Kenskaia	1 400	4,7
S.U.A.	Columbia	Mec Nerry	1 400	7,1
"	Tennessee	Wilson	440	2,5

cronica satirică

de Teodor MAZILU

răzgâiați

Că sînt oameni care se laudă cu bolile lor, socotindu-le niște realizări cu totul deosebite și cu totul personale, asta o știm cu toții. Sînt oameni care merg pînă acolo încît confundă hepatita cu nobile trăsături de caracter și gripele, cu o viziune mai largă asupra lumii. Alții, mai modești, confundă leziunile organismului cu gingășia sufletească.

Dar există o altă categorie și mai enervantă... Categoria celor care se laudă cu capriciile lor, care se umflă în pene numai din pricina caracterului lor labil. Sînt foarte schimbători, oscilanți, răsfățați, răzgîiați, imprevizibili, și asta li se pare că are un haz nebun.

Mai mult decît atîta. Unii transformă această prostească răzgîială în ceva sacru, miraculos, implacabil.

— Eu în zilele în care plouă nu semnez nici o hîrtie...

El crede că noi cu toții trebuie să fim robii acestei răzgîieli. Că trebuie să-i examinăm caracterul cum examinează țărani cerul să vadă dacă o să plouă sau nu...

Răzgîiatul transformă oscilațiile caracterului lui păcătos în legi pentru toți ceilalți, în dispoziții care nu se mai discută...

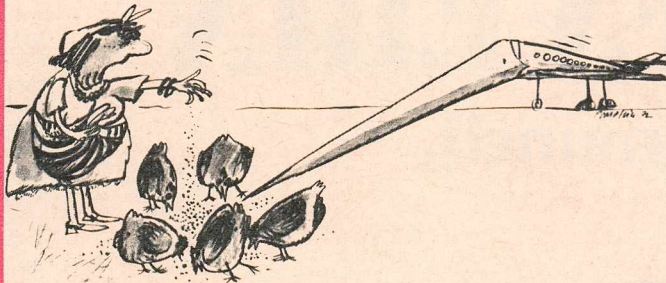
— V-am mai spus... Cînd am guturai, nimeni nu pleacă pe teren.

El transformă toate neplăcerile personale în neplăceri generale, ca și cum întreaga societate ar fi de vină că soția mai mult decît legitimă a întîrziat la coafor.

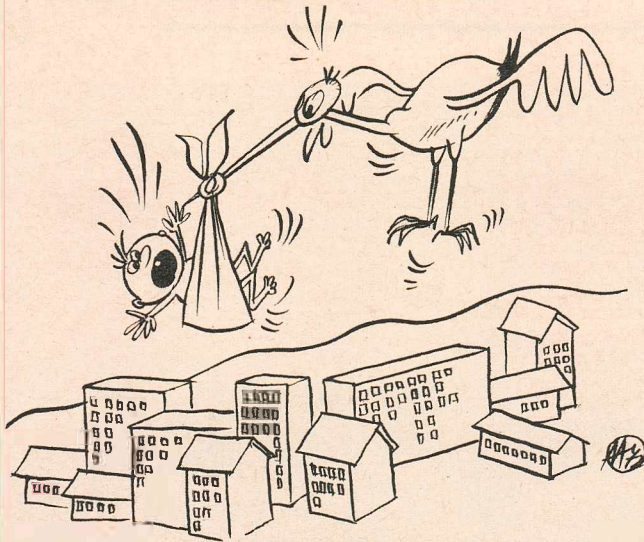
«Dacă eu m-am certat cu nevastă-mea, nici ceilalți să n-aibă o zi bună»... Așa că puținii lui subalterni trăiesc sub această veșnică teroare. În ce ape se scaldă? S-o fi împăcat cu soția? Dacă i-a luat odrasla un 3 la matematici?... Evident, puținii și infricosații salariați se roagă ca soția să nu mai întîrzie la coafor, iar băiatul să învețe, odată și odată, tabla aia a înmulțirii. Că dacă copilașul nu învață tabla înmulțirii, ei duc tot greu ignoranței.

Cînd cineva crede că trăsăturile lui de caracter sînt totuna cu legile statului, chiar nu mai e nimic de făcut și atunci te desparți de el pentru totdeauna și fără păreri de rău.

umor de POMPILIU DUMITRESCU

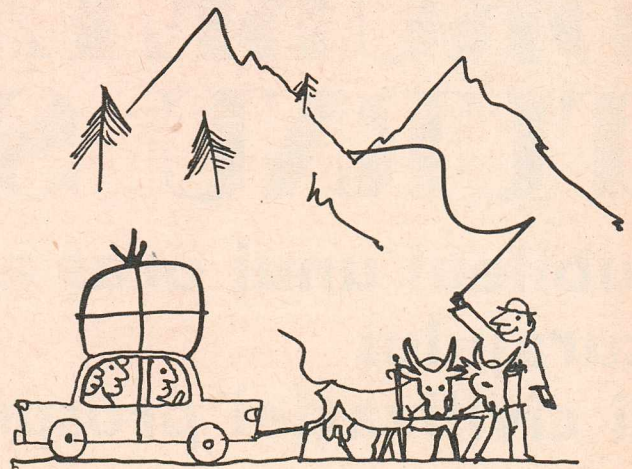
ADRIAN ANDRONIC

COPILUL DIRECTORULUI:

-Ăăă... Nu vreau cu barza, vreau cu mașina!!!

ION IONIȚĂ

SĂ FIM VESELI...

1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11
2							■			
3										■
4			■							
5	■								■	
6		■			■				■	
7			■							
8										
9	■							■		
10								■		
11					■					

ORIZONTAL: 1) Veselă. 2) Înveselită — Manifestare a veseliei. 3) Dramaturg spaniol, autorul piesei «Băieții veseli din Sevilla» (3 cuv.). 4) Albia Siretului! — Risul (pl.). 5) Nu ride niciodată (fem.) — S-a înveselit, în cele din urmă! 6) Goe! — Trena bufonului! — Sfirșit de spectacol! — Onomatopeea risului. 7) Din familia «Văduvei vesele» de Lehar — Autorul poeziilor «Veseli» și «Vesele semnale». 8) A ajuns de ris (fem.) — Ea scrie invers! 9) Oraș în Arhipelagul Sonde — Păcălit. 10) Punct terminus în călătoria din schița «Tren de plăcere» de I.L. Caragiale — Comedie din creația lui Liviu Rebreanu (neart.). 11) Localitate în Camerun — Vesel.

VERTICAL: 1) Scriitor american, autorul povestirii «Omul-Care-Ride» — Sub... minus unu! 2) De risul lumii — Poet latin, autorul elegiei «Veseli trecute».

3) Oraș în județul Brașov — Eroina nuvelei «Petrecerea» de D.R. Popescu. 4) Orașel în Franța — Prolog la o comedie! — Stîr-nește risul. 5) Inutilități. 6) Orașul în care se desfășoară acțiunea nuvelei «Risul» de Menelaos Ludemis — Două cercuri! — Pleacă de la inimă. 7) Platouri — Capitala unei țări nordice. 8) Tinăra din nuvela «Veseli» de Șerban Nedelcu — Petre Zaharia. 9) Slugă (od.) — Prescurtare în botanică. 10) Monedă iraniană — «Ride veselă inimioara mea» din opereta «Culegătorii de stele» de Florin Comișel (pl.). 11) Premieră la estradă! — Autorul versurilor: «...Căci acelorași mijloace/ Se supun cîte există,/Și de mii de ani incoace/ Lumea-i veselă și tristă».

Adam STOICA

Cuvinte rare: DILI, BUAR, IZE, ALL, RIAL.

Dezlegarea jocului «O NOUĂ PRIMĂVARĂ», apărut în numărul trecut:

ORIZONTAL: 1) INSAMINTAT. 2) NATRA — O — RA. 3) TRACTORIST. 4) ICS — UMR — E. 5) NI — ARES — S. 6) ESEININ — AAA. 7) RELATII — TG. 8) I — ITA — ALEI. 9) RIT — TORENT. 10) EXAGERATII.

DROBETA- TURNU SEVERIN

**jubileul unui oraș al muncii,
curajului
și civilizației prospere**

de Liviu TIMBUS

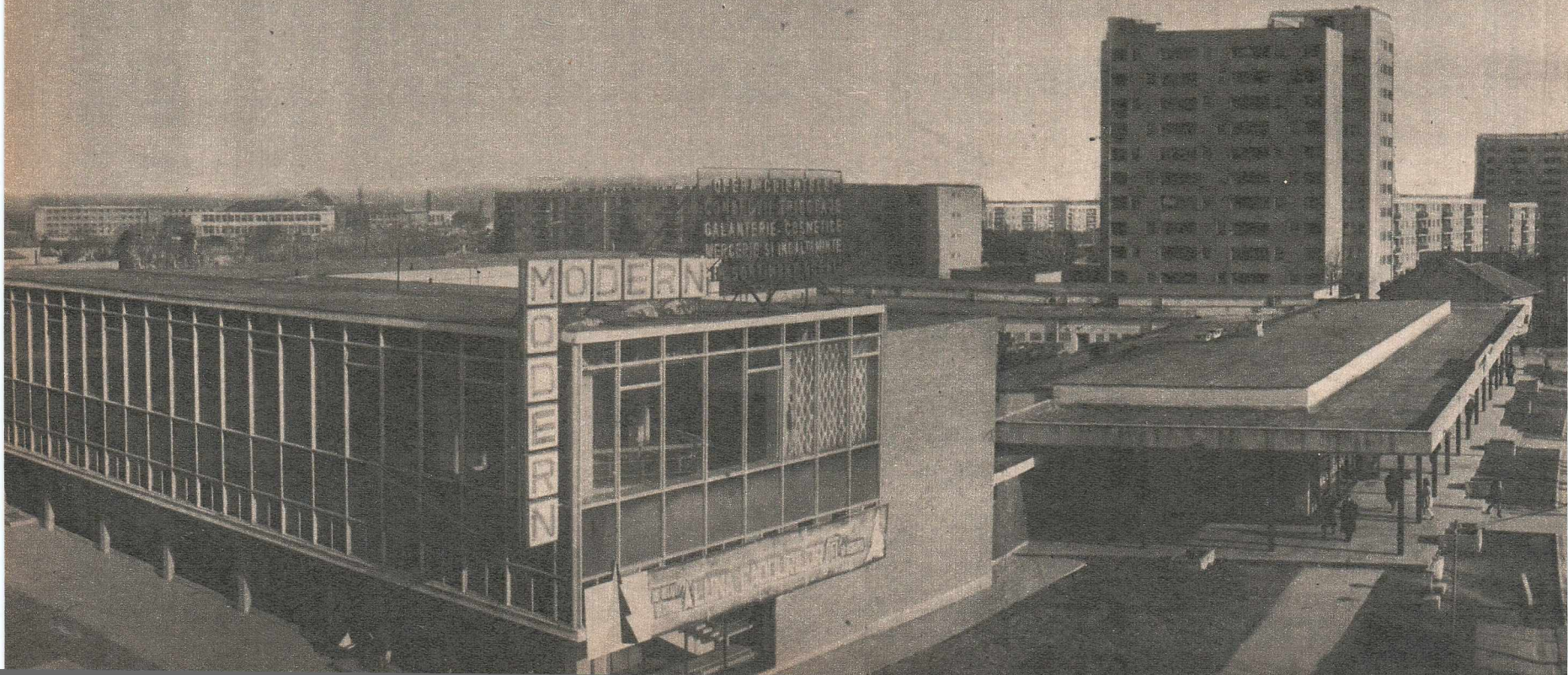
În două primăveri dunărene sosite pe lume sub cotul sudic al Carpaților, azi și acum 1 850 de ani, istoria a durat început și împlinire unuia dintre cele mai frumoase orașe ale României, arcuindu-i destinul de-a lungul a 18 veacuri și jumătate. Spre deosebire de alte așezări ale patriei, municipiul Turnu Severin are astfel rarul privilegiu de a-și cunoaște cu exactitate ziua de naștere, iar — printr-o fericită coincidență — de a-și sărbători gloriosul jubileu la o dată care marchează unul dintre cele mai strălucitoare momente ale istoriei sale contemporane: festivitatea inaugurării marelui sistem hidroenergetic transdanubian, monumentală cetate de lumini de la Porțile de Fier, înălțată în comun de către constructorii români și iugoslavi.

Cele două apropiate evenimente ale lunii mai se impun inimii și cugetului nostru atît prin solemnitatea momentului, cît mai cu seamă prin largă și vibranta retrospectivă a trecutului național. Cele aproape două milenii care despart zilele prezentului de întemeierea castrului și opidului roman de la Drobeta reprezintă pentru noi toți, și înainte de orice evocare, sinteză și interpretare a drumului parcurs, un capitol tul-

Castrul Drobeta, sediul legiunii a VII-a, durat să străjuiască malurile Istrului și de la întemeierea căruia se vor împlini curînd 1 850 de ani.

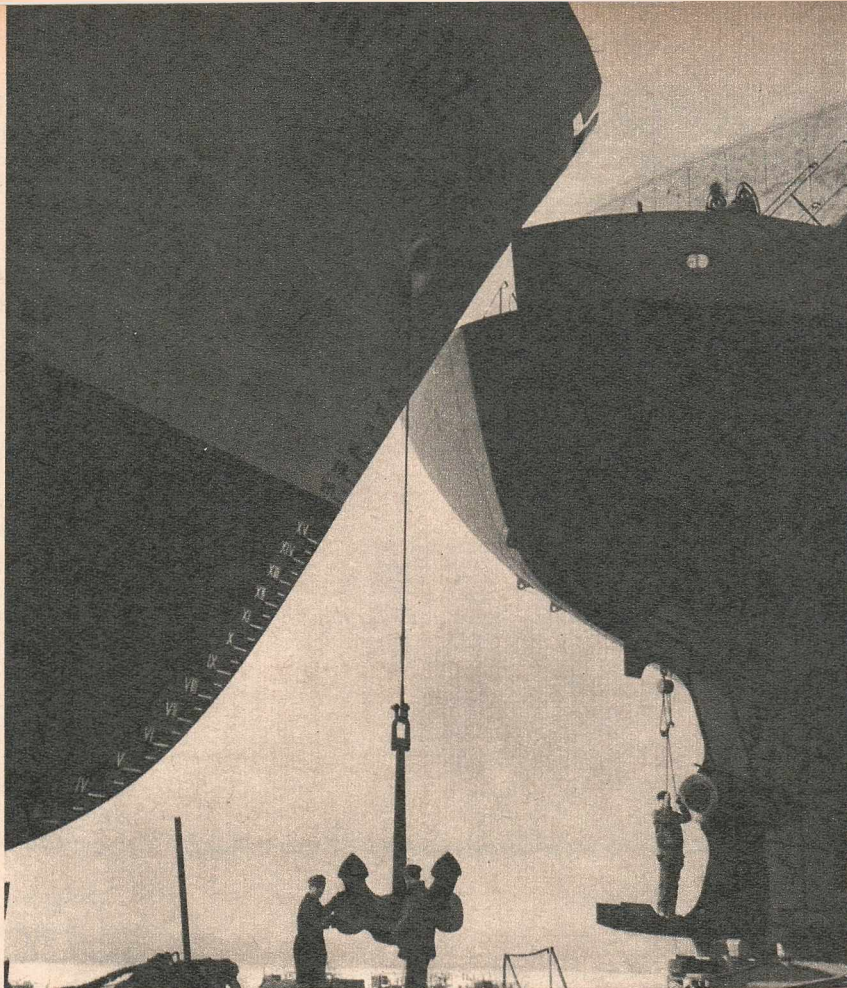

Industrializarea socialistă a orașului a schimbat radical fața urbei prin largi și profunde remodelări urbanistice.

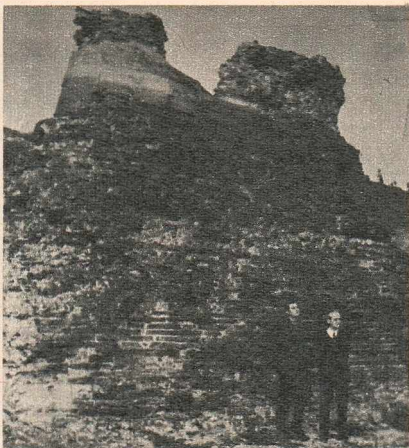

burător și pasionant din cronică a poporului nostru, un tablou atotcuprinzător al epocii de reînnoire istorică, o dovadă și o garanție pentru izbînzile unei țări ce-și făurește astăzi viitorul în mod metodic și conștient, prin armele rațiunii, științei și practicii sociale.

Gazdă ospitalieră pentru cei aproape 20 000 de constructori români răspîndiți pe șantierele hidrocentralei, între Orșova și Gura Văii, orașul lui Severus a cunoscut la rîndu-i o largă și profundă reevaluare a propriilor sale resurse materiale și umane. Intrat în circuitul industrializării socialiste a patriei, Turnu Severin și-a redescoperit cea de-a doua tinerețe prin marea capacitate a comunistilor de a transforma în fapte vocația unui întreg popor, prin ridicarea la scara realității a celor mai înaripate idealuri, prin împlinirea unui gînd străvechi despre o țară a demnității și civilizației prospere, a dreptății, echității și democrației plene. Într-o zonă binecuvîntată de o climă dulce, în care descălecătorii romani au găsit lămîiul, migdalul și smochinul rodind ca în țara lor de baștină, aici — în acest colț de țară frumos și hărăzit de natură, dar pînă mai deunăzi înapoiat din

▲ Șantierul naval din Turnu Severin, cea mai veche unitate industrială a Severinului. În actualul cincinal aici se vor construi cargouri de 2 300 tdw, tancuri petroliere marine de 5 300 tdw, șleपुरi de 1 200-1 500 tone.

▲ Ruinele podului construit de Apolodor din Damasc, vestigii prin care istoria a consemnat peste veacuri descălecătul decisiv al romanilor pe malul stîng al Dunării.

punct de vedere economic și cu un profil predominant agrar — socialismul a pus bazele, creînd tradiție și renume, unei industrii puternice, dinamice, competitive. Mărturie stau în această privință marile cetăți industriale ridicate în incinta municipiului.

Pe malul fluviului, Șantierul naval, cea mai veche întreprindere severineană, aici unde se produc astăzi cargouri de 2 000 tdw, șalande autopropulsate, șleपुरi de 100 și 1 000 tdw, cargouri frigorifice de 2 000 tdw, tancuri petroliere — unitate de prestigiu a industriei navale naționale și care — a arătat tovarășul Nicolae Ceaușescu, în cursul vizitei de lucru efectuate în municipiul Turnu Severin la 16 septembrie 1971 — «va trebui să producă în actualul cincinal nave noi, moderne, de un tonaj mult mai ridicat decît cele realizate pînă în prezent». Între acestea: cargouri de 2 300 tdw, tancuri petroliere marine de 5 300 tdw, șleपुरi de 1 200-1 500 tone.

O altă mare unitate a industriei mehedintene, așezată tot în imediata vecinătate a Dunării, s-a făcut și ea remarcată pe ansamblul economiei naționale prin produsele sale de înalt nivel tehnic și calitativ: Uzina de vagoane, fostele Ateliere C.F.R., refăcute, modernizate și reutilitate de la A la Z în anii construcției socialiste.

În altă zonă industrială a municipiului funcționează întreprinderea pentru industrializarea cărnii-«Mehedintii» ale cărei preparate se exportă în prezent în mai mult de douăzeci de țări, precum și modernul Combinat pentru exploatarea și industrializarea lemnului — unitate tînără, proiectată

pentru valorificarea lemnului munților mehedinteni și care în actualul cincinal se va îmbogăți cu alte două noi fabrici: una de plăci fibrolemnoase, cu o capacitate anuală de 42 000 tone, și alta de drojdie furajeră.

În sfîrșit, pe platforma industrială din zona de est a Severinului se înalță cea mai tînără unitate a municipiului: Combinatul de celuloză și hîrtie, proiectat să producă anual peste 300 000 tone de celuloză și diferite sortimente de cartoane și hîrtie.

Așadar, un oraș în plină expansiune economică și, totodată, capitala unui județ care — a precizat secretarul general al partidului nostru — va cunoaște și pe parcursul actualului cincinal o continuă dezvoltare și pe cuprinsul căruia — în conformitate cu amplul program de investiții (aproape 8 miliarde față de 4 300 milioane lei cît s-a realizat în cincinalul precedent) — producția industrială va crește de trei ori în comparație cu 1970.

Un demaraj puternic care a declanșat și aici pe plaiurile Mehedințului puterea novatoare a poporului nostru, a schimbat fața orașului prin largi și profunde remodelări urbanistice, a grăbit eflorescența științei, culturii și artei, a revoluționat viața cotidiană a severineanului, descătusîndu-i vigoarea, desferecîndu-i talentul, hîrnicia și spiritul de abnegație.

O realitate vie, frapantă, visată sau întrezărită cu realism și luciditate de atîția precursori de seamă, patrioți înflăcărați și învățați cu renume, cetățeni de baștină ai acestui oraș cu atît de bogate tradiții muncitorești și culturale. O realitate a zilelor prezentului, anticipată prin lupta și jertfa comunistilor severineni, a greviștilor de la Atelierele C.F.R. și Șantierul naval, care s-au ridicat la luptă pentru libertate, dreptate și pline în 1905 și 1906, a răsculaților de la 1907, răpuși de gloanțele stăpînirii la Pătulele, Tîmna și Corcova.

Drobeta — Turnu Severin, o istorie de 1 850 de ani, din cuprinsul căreia era socialismului a asimilat și a sintetizat întreaga zestre de valori acumulată de veacuri, dînd o înaltă strălucire și semnificație tradiționalelor însușiri ale poporului român: hîrnicia, curajul și înaltul său patriotism, omenia, stîmă și respectul pentru ființa și crezul altor popoare, opțiunea lui totală pentru un climat de pace și progres, ospitalitatea și voința de înțajutorare, de colaborare frățească cu vecinii săi direcți, cu toate popoarele lumii.

hic habitat felicitas?

Fostele hale de carne de lîngă gara principală a orașului Frankfurt (Main) s-au reprofilat. Tot hale de carne au rămas, numai că marfa nu mai este adusă de la abator și atîrnată în cîrlige, ci defilează cu surisuri stereotipe prin fața boxelor cu pereții căptușiți cu plăci de faianță albă și ademenește cu armele seducției fără echivoc. Îmbrăcată cît mai sumar cu puțință, ferchezuită și pomădată pentru a truca în complicitate cu semiîntunericul ravagiile oboselii, dotată cu numere de ordine și cu chei pentru separeuri cifrate, marfa acestei noi măcelării este docilă, cuvîntătoare, cu prețurile strict tarifate după legea cererii și a ofertei, în concurență cu trotuarele calde și cu piața «liberă», care nu pot oferi adăpostul și comoditatea unui interior, fie el și de fostă hală de batal, porc și carne de vită. Stabilimentul lucrează de la unsprezece dimineața pînă după miezul nopții, și în atmosfera lui îmbicsită de fum de țigară, supusă continuu asaltului sonor al unui megafon cu «muzică» în supervoltaj, care se întrerupe doar pentru a chema un număr sau un nume de fată, distinsa clientelă masculină — imigranți, militari americani în permisie, maniaci ai amorului epidermic, provinciali atrași de curiozitate — se perindă amorfă, gravă, sobră, austeră ori frenetică și gălăgioasă, învăluită în damf de bere fermentată, prețaluind din ochi posibila cumpărătură pentru un sfer de ceas, dispusă să-și închirieze temporar farmecele la mica învoială. Nu știu ce măcelar al pudoarei a născocit această reutilizare a halelor frankfurteze, dar imaginația lui nu s-a dovedit mai bogată decît ovalul unui capac de W.C. Pe culoare, deasupra brîului alb din faianță a pus să se picteze de către un mîzgălitor de privată citeva «fresce» de inspirație «antică» în stare să-i facă și pe zugravii Pompeiului să roșească, iar la intrare, pe o emblemă-medalion, a scris cu litere gotice: «Hic habitat felicitas» (Aici se află fericirea). Fericirea cui? A tejheta-rului de la ghereta cu pornografie tridimensională, a proprietarului de automobile cu ocean, care în schimbul unei mărci virite în orificiul ca de telefon public oferă un crîmpei de film cu imaginile zgîriate de atîta frecus ale unei gimnastici amoroase — căci nicidecum ea nu poate fi a sărmanelor pensionare care, oricît ar mima pasiunea, numai de pasiune n-au fost aduse aici.

Afară abia au crăpat bobocii în poliandrele castanilor, megafonul din hale transmite în stradă «Milordul» lui Edith Piaf iar aici, înăuntru, funcționează metodic, organizat, banda rulantă a societății consumului de sex. Poliția n-are ochi s-o vadă, căci este ocupată, probabil, cu alte treburi mai importante, vajnicii ei slujitori și-au lăsat apărătoarele de masă plastică peste fețe, și-au scos scuturile și bastoanele de cauciuc și ascultă ordinele de acțiune lansate prin stațiile de radio portative care indică evoluția unei manifestații de stradă. Are dube blindate, tanchete cu camere de televiziune montate pe turele, tunuri de apă și cartușiere pline cu grenade lacrimogene. Dar aici nu pătrunde nimeni, căci aici «habitat felicitas», iar fata care plînge zguduitor într-un colț de boxă are stratul de pomadă de pe obraz străbătut de tranșeele unor lacrimi tulburi dar autentice. Cîteva «colege» încearcă s-o calmeze, din sfada lor nu pot înțelege care este motivul aceluia plîns sfîșietor, dar el se confundă o clipă cu strigătul lui Edith Piaf și cu vaietul unor sirene de mașini blindate ce se împrăștie ca un țipăt de cucuvaie peste oras...

ROMÂNIA-UNGARIA, LA FOTBAL,
MIINE MOMENTUL AL DOILEA

BUDAPESTA MINUTUL 91, BUCUREȘTI MINUTUL 1

de Eftimie IONESCU

Fotografii de Paul ROMOȘAN

Bucurie prematură. Branikovits (mascat de grupul coechipierilor care îl sărută fericiți) apare primul pe tabela marcatilor de pe Népstadion.

...Cel mai frământat om de pe banca rezervelor e Anca. Nu tace o clipă. Și acum, cind am trecut de minutul 90 și înaintăm — ah, cît de greu! — în secunde de prelungire ale ciudatului Mr. Smith din Birmingham, parcă a înnebunit! «S-a terminat de mult!» «Cît mai ține, domnule, meciul?» «Să știi că s-a hotărît!» Și, în adevăr, originalul «cavaler» al fluierului din insula fotbalului unde s-a inventat atacul prin alunecare, dar care s-a arătat cel mai mare dușman al invenției strămoșilor lui, vine spre Fabian, care trebuie să arunce de la tușă, îi ia mingea din mină și face semnul de încetare a luptei...

Ce gînd i-a stăpînit pe cîțiva dintre actorii Népstadionului?

Iată micul nostru sondaj pe culoarele și în cabinetele marelui stadion din Budapesta.

Să începem chiar cu mai sus-amintitul conducător al partidei. «M-am gîndit că am început prea sever meciul. Dar în orele de dinaintea jocului eram mereu avertizat că va fi o bătălie fără cruțare și fără respect pentru regulament. Chiar și dl. Wiederkehr (n.n. — președintele U.E.F.A. — delegat oficial al partidei) mă alarma cu atragerile aminte. Cînd colo, luptă, da, luptă, dar de o sportivitate fără cusur». Și Mr. Smith zîmbește, așa cum (mi-au spus-o toți jucătorii noștri)... zîmbea și cînd împărțea, generos, avertismentele.

La cîțiva metri de «omul în negru», căpitanul selecționetei Ungariei, Pancsics, socotit (și ne-am convins că nu pe simple vorbe) jucătorul nr. 1 al fotbalului din țara vecină: «La ce m-am gîndit în minutul 91? La ce mă gîndesc și acum. Cum să jucăm la București ca să ieșim cu bine! Dacă o vom face ca echipa României,

astăzi, aici, totul e în regulă pentru noi...». Alt client, Dunai II: «Mi-am zis: cum de mi-au mers așa de bine breburile la început și cum de n-am făcut nimic apoi? Lupeșcu și Dinu nu mă găseau deloc în primele minute dar, mai departe, greu am mai pus piciorul pe o minge... Care o fi secretul, care?» Și uriașul din echipa Ungariei pornește spre cabină apăsător de gîndul ăsta.

În tabăra noastră. Sătmăreanu: «Mă gîndeam dacă... totuși eu am marcat!». Dinu povestește scena din secunde de după «capul» pus cu maximă oportunitate de fundașul dreapta al reprezentativei și care a însemnat un mare 1-1 pe tabla de marcaj: «Laios mă privea cu ochii unui nebun de fericire și striga: eu, eu am marcat! Da, dragă Laios, îi răspundeam eu, urlînd cît mă țineau puterile, spre a învinge vacarmul tribunelor, da, tu ai marcat!» Era și normal ca bravul purtător al tricoului cu nr. 2 să fie obsedat de acel moment al meciului, poate și al carierei lui. Iordănescu: «M-am întors cu gîndul la atîtea și atîtea generații de jucători, mulți probabil mai faimoși și poate chiar mai buni ca noi, care nu reușiseră ceea ce obținusem noi...». Coloman Braun-Bogdan, venerabilul antrenor, ștergîndu-și lacrimile emoției: «M-am socotit un fericit... Cîți dintre vechii mei prieteni și coechipieri n-ar fi dat ani din viață să se afle acum aici? Mai cu seamă regretatul nostru Emmerich Vogl care a trăit marea satisfacție a calificării într-un turneu final al campionatului lumii, dar n-a apucat și meciul de astăzi...»

Miine, returul partidei de la Budapesta. Bucureștiul s-a pregătit să-i ofere și el un cadru de amploare, atmosfera marilor meciuri. Ce gînduri îi domină pe «ei», oamenii din arenă, înaintea minutului 1?

Angelo Niculescu: «Am întîlnit la Budapesta o atmo-

Nimic și nimeni nu-l mai poate opri. Și balonul lui Sătmăreanu se va îmbrățișa cu plasa peste cîteva fracțiuni de secundă. E marea noastră egalare!

sferă admirabilă, creată de un foarte sportiv și competent public și de adversari care știu ce înseamnă prețuirea partenerului de întrecere și respectarea regulilor de joc. Aș dori ca și la București să dispunem de aceleași condiții, aș dori ca băieții să aibă o bună dispoziție de joc. Și mai cu seamă să fie calmi. Adversarul atîta așteaptă. Ca, în luptă cu timpul și cu inerentele dificultăți ale unui meci așa de greu și de apăsător, să ne dezechilibrăm. Deci, poftă de joc și calm, calm și iar calm...». Dumitru, metronomul naționalei: «Să nu mai dau de un arbitru care să nu mă lase să joc! Și să realizăm un meci tot așa de sportiv ca la Budapesta...» Un oarecare răspuns îi putem oferi pe loc inimosului milocas giuleștean. La Frankfurt, Kurt Tschenschner, cele-

sala pașilor pierduți

de Sergiu ANDON

lovitura de teatru

În dosarul inculpatelor Niculina Săndulescu și Ștefania Popescu s-a încercat o lovitură de teatru. Efectul ei n-a fost încă măsurat complet, dar libertatea cuvintului fiind asigurată, ne permitem să-l anticipăm cu o părere personală. Surpriza va avea tot ațita răsunet pentru desfășurarea procesului ca și știrea că tramvaiul 3 a-ntors tot la Chitila sau cât dangătul unui clopot din cașcaval «Trapist». În schimb, evenimentul ne reține atenția pentru contextul moral în care a survenit.

Cele două orfeline ale avutului obștesc au fost chemate în fața Tribunalului județean Argeș să răspundă pentru niște zeci de mii de lei. Dumnealor gestionaseră raioanele magazinului din satul Mărăcineni al cooperativei din comuna Bascov. Cu vremea nu s-au mai mulțumit să măsoare marmelada și ațica și s-au pus pe afaceri financiare. Prăvălia a devenit un fel de bancă. Dorea cineva împrumut o sumă mai mare de bani? Lua legătura cu «fetele», se întocmea un contract de vânzare-cumpărare cu plata în rate, fictiv parțial sau în totalitate, omul nu ridica nici un șiret sau primea numai o parte din bunuri iar restul devenea plus în gestiune. La rindul lui, plusul, transformat în bani, era împărțit între client și gestionară, comisionul acesteia mergând până la 1/4 din valoarea împrumutului.

Instituția clandestină a luat asemenea proporții încât conturile cooperativei propriu-zise au fost fistiците cu totul și când a sunat ceasul cu cuc al inventarului, Ștefaniei îi lipseau din gestiune 99 000 de lei (ca să nu zicem o sută), iar Niculinei vreo 62. Tot mii, se înțelege.

O anchetă minuțioasă a reconstituit gestiunea la bob mărunt. Ce-a fost furat, ce-a fost traficat, ce-a fost risipit. La sfârșitul unei urmăriri penale răbdătoare a început și mai răbdătoare activitate de chibzuință a judecătorilor. Procedura înainta ca de la sine. Lucrurile erau clare.

Cînd, deodată, cu un aer foarte candid, Ștefania P. a declarat într-una din ședințele de judecată că s-a împiedicat acasă de o factură... Fusese ea oare luată în calcul? Unde a găsit-o? Nu mai știa exact, în lada cu morcovi sau în cutia cu lucru de mină. Era o hirtie mototolită, tare mototolită, dar care valora o sumă destul de frumoasă. O sută zece mii de lei și șaptezeci și cinci de bani. Adică ceva mai mult decît întreaga lipsă din gestiune. Conform «facturii» nr. 144 din 4 martie 1970, magazinul ar fi livrat de peste o sută de mii de lei uniforme școlare, haine de piele, covoare și ciorapi supraelastici unui... trust de construcții.

Este aproape inutil să mai precizăm că la zidari n-a ajuns nici o haină de piele, iar excavatoriștii n-au îmbrăcat șorțulețe cu picățele. Doar pentru cele mai nelucrate firi precizăm că adevărata factură 144, existentă în arhivele cooperativei, poartă o altă dată (7 februarie), consemnează mărfuri returnate depozitului ICOMCOOP și are o valoare de numai 5 087 lei. Nu e greu de bănuț nici că fițiuca a fost completată pro-causa, iar formularul ei a fost colectat de prin coșurile de gunoi ale vreunui serviciu financiar «grijuliu» cu imprimatele. Mai important este că pe factura acum ivită figurează totuși numele și semnătura unui primitor. Există el oare? Sau este un personaj fantomatic?

Sîntem siguri că o parte dintre cititori au și acceptat ideea că numele primitorului este fictiv, în timp ce alții se vor fi grăbit să presupună că e vorba de clasicul gură-cască, delegat cu capu-n nori, care, printre alte hirtii semnate la împlinare, și-a pus autograful și pe un act ireal în valoare de o sută de mii.

Ei bine, nu e nici așa, nici așa. Numele delegatului este real: Victor Grosu. Individul poate fi acuzat de orice, numai de gură-cască nu. E drept că n-a fost nicio dată delegatul vreunui trust de construcții, însă omul s-a arătat dispus să recunoască faptul de a fi primit o cantitate uriașă de produse (mai multe decît existau în magazin la acea dată) din sortimentele respective și nu-i pasă nici că ar putea fi obligat să le plătească. Este indiferent, datorită ocupației sale. Victor Grosu este... deținut. Conform ultimelor calcule, el ar urma să iasă din închisoare, pentru toate faptele și condamnările adunate în viața lui, contopite și necontopite, cumulate și necumulate, nu mîine-poi mîine, nici la primăvara următoare, ci în anul 2013! Așa că...

Recunoaștem că Grosu este un «martor» neobișnuit și că faptul de a-l propune unei instanțe serioase denotă ceva tupeu. Tocmai aici am și vrut să ajungem. La îndrăzneala celor două infractoare. Să recapitulăm deci: N.S. și Șt.P. dovedesc mai întîi marea obrăznicie de a trafica banii gestiunii, extind fără nici o jenă afacerea la proporțiile unei bănci comunale, jonglează cu contractele și cu facturile în vîzul lumii, se afișează în public cu o îndrăzneală deosebită, vin la magazin cu limuzinele, duc o viață pe picior mare, aruncă pumni de praf în ochii revizorilor modificînd listele de inventar sub nasul lor, intră în legătură cu infractori de mult retrași în uniforme vîrgate, transmit formulare și obțin de la aceștia autografe, propun instanțelor probe a căror speranță de a fi luate în considerație nu poate corespunde decît impertinentei... Ce denotă întreaga această îndrăzneală în lanț?

Denotă o formidabilă obrăznicie, suma fragmentelor de îndrăzneală formată în conștiința infractoarelor cu fiecare pas pe care ele l-au făcut înspre rău și care a fost tolerat de cei din jur.

În așteptarea minutului 1 București. Tricolorii, reuniți pentru momentul al doilea al întrecerii, într-o clipă de destindere, se supun în grup dorinței fotoreporterului.

brul arbitru vest-german care va conduce întîlnirea de mîine, judeca astfel misiunea sa de la București: «Știu că voi conduce echipe tehnice, am citit cu interes și laudele pentru sportivitatea lor în partida de la Budapesta, cred că nu voi avea nevoie să apelez la cartonașele din buzunarul cămășii mele». Să sperăm și noi! Medicul naționalei, dr. Dumitru Tomescu, ale cărui merite în vindecări rapide și — eh! cît de utile — ale titularilor prețioși nu sînt totdeauna suficient subliniate, sigur că este dominat de dorința de a «...avea ore liniștite pînă la minutul 1 al partidei și mai departe, se înțelege. Asta este egal cu neapariția vreunui caz de accidentare sau de boală. Vreau buletine medicale albe!» Și noi, doctore!

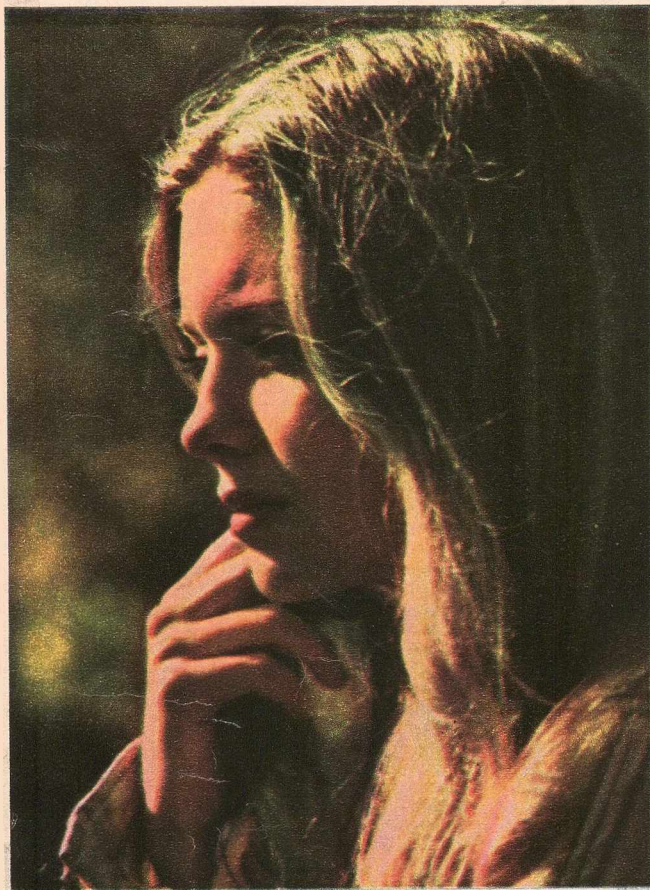
Echipa Ungariei sosește astăzi cu un avion special și va petrece ore de așteptare în liniștitul hotel «Triumf», cu minunata sa podoabă de arbori seculari, izolat de trepidația vieții orașului. Szucs, unul dintre cei mai siguri titulari pentru întîlnirea de mîine, anticipează: «Îmi doresc ca adversarul direct, probabil Dembrovski, să nu marcheze. Numai așa am să scap de dojenile antrenorului». Iar dumnealui, Illovszky, așteaptă minutul 1 cu speranța că «...echipa mea va regăsi la București verva și inspirația din meciul de anul trecut, de la Paris, unde a plecat tot după un 1-1 pe terenul nostru dar ne-am întors cu un splendid 2-0!»

Ce gîndim noi? Noi gîndim, înaintea minutului 1 București, că naționala României va continua un drum frumos, în care Budapesta să nu fi reprezentat decît o etapă.

Colocviu:

Angelo Niculescu discută amănunte de «regie» ale partidei de mîine cu Nunweiller, colegul său Voica, Iordănescu, Lucescu și Neagu.

FILME DESPRE CARE SE VORBEȘTE

**FRATELE SOARE,
SORA LUNĂ**

Corespondență de la Michele RUBINI

La Florența a fost prezentat, în premieră mondială, mult așteptatul film al lui Franco Zeffirelli, «Fratele soare, sora lună». Așa cum a declarat în nenumărate rânduri, autorul nu a intenționat să reconstituie biografia lui Francesco d'Assisi. Filmul său împinge în prim plan semnificațiile eterne ale unui destin uman. Inceputul povestirii ni-l înfățișează pe Francesco, «Poverello», luind contact treptat-treptat cu societatea, căutând valorile autentice, esențiale ale vieții, iar pe parcurs ne prezintă un om care își apără idealul, care formulează un anumit concept al libertății oamenilor săraci. Ceea ce impresionează, în primul rând, în personajul gândit de Zeffirelli este curajul acestuia, dârzenia unui om care nu s-a supus bisericii, acelei biserici care în anul 1210, cu complicitatea nobililor și a aristocrației, a transformat Roma într-o cetate a violenței și a teroarei.

Protagonistul filmului — ales după îndelungate căutări — este tânărul actor Graham Faulkner, papa Inocențiu al III-lea este interpretat de Alec Guinness; în rolul mamei lui Francesco apare Valentina Cortese, iar în cel al Sfintei Clara — Jody Bawker. Muzica aparține lui Riz Ortolani.

Foto EURO INTERNATIONAL FILM

◀ *Tinăra Jody Bawker interpretează pe Sfinta Clara în filmul lui Zeffirelli.*

Un protagonist ales după multe căutări: Graham Faulkner.

— Aurel Miheles, unele date din scenariu, ba chiar prima variantă de titlu — «Legenda valahă» — ne spun că și de data aceasta vă avertăm pe tărimurile legendei. Sau este cumva doar vreo speculație de a noastră, de a gazetarilor?
— Adevărul este că povestirea

ATENȚIE, MOTOR!

**„SĂGEATA
CĂPITANULUI
ION“**

are un iz de legendă, dar datarea istorică este foarte precisă; este vorba de anul 1462, de domnia lui Vlad Tepeș, această personalitate fascinantă a istoriei noastre, de invazia lui Mahomed. Miezul filmului îl constituie o poveste de dragoste, traversată de eternul conflict dintre datorie și pasiune. Există o legendă a cetății Poenari, potrivit căreia logodnica unui căpitan de oaste ar fi acceptat trădarea pentru

de la A la Z

de Constantin POPESCU

GÉLIN Daniel

Actor francez de film, teatru și TV, născut la Angers (Maine-et-Loire), la 19 mai 1921. Studiază la Conservatorul din Paris cu Jouvet, Dussane și d'Inès și cunoaște monotonica anilor lungi de figurație în teatru, până ce va fi descoperit de regizorul Jacques Becker, care avea să-l lanseze ca unul dintre cei cîțiva interpreți principali ai filmului său *Rendez-vous de juillet* (1949), interpretat numai de tineri. Devine unul dintre chipurile simpatice ale «tinerei gărzi» actoricești franceze postbelice, adept al existențialismului, poet în ore libere și figură familiară a «cavalerilor» din St. Germain-des-Près. Urcă scara popularității de la film la film, cucerind o siguranță și o naturaleză care-i vor permite să treacă cu degajare de la dramă la comedie. Turnează cu regizori mari alături de mari vedete: *Martin Roumagnac* (Vipera-1947-r: G. Lacombe) cu Jean Gabin, Marlene Dietrich; *Miroir* (id.) cu Jean Gabin; *La ronde* (1950-r: Max Ophüls) cu Danielle Darrieux; *Dieu a besoin des hommes* (1951-r: J. Delannoy); *Edouard et Caroline* (id.-r: J. Becker); *Les mains sales* (id.) după Sartre; *Plăcerea* (1952-r: M. Ophüls) cu Simone Simon; *Adorables créatures* (id.-r: Christian-Jaque) cu Martine Carol; *Minutul de adevăr* (id.-r: Delannoy) cu Gabin și Michèle Morgan; *La valle était sale* (1953); *La voce del silenzio* (id.-r: G.W. Pabst-Italia); *Rue de l'Estrapade* (id.-r: J. Becker); *Si Versailles m'était conté* (id.-r: S. Guitry); *L'affaire Maurizius* (id.-r: J. Duvivier) după Wassermann, *Napoléon* (1954-r: S. Guitry); *La romana* (id.-r: L. Zampa); *The Man Who Knew Too Much* (1955-r: A. Hitchcock) cu Doris Day; *Mort en fraude* (1957-r: M. Camus); *Retour de manivelle* (id.) cu Michèle Morgan; *Cartagina in fiamme* (1958); *Austerlitz* (1960-r: A. Gance); *La proie pour l'ombre* (id.-r: A. Astruc); *Vacances portugaises* (1962); *La bonne soupe* (1963); *Paris brûle-t-il?* (1965-r: R. Clément); *Slogan* (1969); *Détresse dit-elle* (1970); *Le souffle au coeur* (1971) etc. Desfășoară permanent o viață activată în teatru și la TV.

GEMMA Giuliano

Actor italian de film din tinăra generație. Apare în roluri mici, înainte de a se remarca în *Arrivano i titani* (1962) de Ducio Tessari, ca un actor simpatic, jovial, cu un joc foarte modern. Devine popular mai ales datorită cîtorva westernuri italiene realizate de același Ducio Tessari — *Una pistola per Ringo* (1965); *Un dolar găurit* (id.); *Pentru încă puțini dolari* (1966); *I bastardi* (1968) și *Vivi, o preferibilmente morti* (1969) — la început sub pseudonimul anglo-saxon Montgomery Wood. Pare a se fi cantonat definitiv în acest gen exploatat pînă la saturație în anii '60. O dovedesc titlurile filmelor sale: *Adios Gringo*; *Il ritorno di Ringo*; *Arizona Colt*; *Kiss, Kiss, Bang, Bang!*; *I giorni dell'ira*; *I lunghi giorni della vendetta*; *Wanted*; *E per tutto un cielo di stelle*; *Prețul puterii*; *Robin Hood*. În ultimii ani producătorii și regizorii italieni par a fi descoperit că poate fi utilizat și în alte genuri de filme. Experiențe reușite au făcut în acest sens un Florestano Vancini în *L'isola* (1968) și Valentino Orsini în *I corbari* (1970), revelind pentru a doua oară posibilitățile acestui actor tinăr atît de dotat. G G este fratele actriței Antonella Laudì.

GENINA Augusto

Regizor italian de film, scenarist, și producător, născut la Roma la 28 ianuarie 1892; mort la 28 sept. 1957. A fost unul dintre marii cineaști ai Italiei de ieri. Își începe cariera în anii pionieratului, mai întîi ca scenarist, apoi ca regizor (din 1914) cu o filmografie impresionantă, desfășurată pe parcursul a 40 de ani. În gra mută realizează pe lîngă obișnuitele filme cu marile dive ale vremii — Hesperia, Menichelli, Jacobini, Karenne — o serie de opere de o aoutate surprinzătoare ca tehnică și concepție: de la comedia mondenă (*La signorina Ciclone*) la drama sentimentală (*Addio giovinezza*) și filozofică (*La maschera e il volto*), de la filmul istoric (*Lucrezia Borgia*) la ecranizări (*Bel-Ami* și *Cyrano de Bergerac*). În anii de criză ai filmului italian va lua drumul Berlinului (*Die weisse Sklavine*; *Scampolo*) și al Parisului (*Quartier latin*; *Prix de beauté*). Începutul vorbitorului îl găsește la Paris, unde după cîteva filme în duble versiuni franceze și germane: *Les amants de minuit* (1930); *Paris-Béguin* (1931) etc. trece la Berlin și la Viena, unde realizează cîteva filme muzicale: *Nu mă uita* (Beniamino Gigli); *Flori din Nisa* (Erna Sack). Peregrinările sale vor continua pînă în anii războiului, fiind marcate de filme ca: *Gondola cu himere* (1936); *Escadronul alb* (id.); *Neapole sub sărutul focului* (1937); *Un vis sub cer albastru* (1939). Activitatea sa postbelică e mai puțin fecundă, dar mai semnificativă, cuprinzînd filme de prestigiu artistic, ca: *Cielo sulla pallude* (1949), marele premiu la Veneția; *Tre storie proibite* (1952); *Maddalena* (1954) și *Frau-Frau* (1955-Franța).

GEORGE Gladys

Actriță americană de teatru și film, născută Gladys Anna Clare, la Patten (Maine-S.U.A.), la 13 septembrie 1900; moartă la 8 decembrie 1954. Excelentă interpretă de dramă provenită din teatru (Broadway), cunoaște în film o perioadă de glorie prin a doua jumătate a anilor '30. Interpretarea sa de mare clasă reușește să confere emoție și autenticitate artistică chiar unor melodrame (de nesuportat dacă ar fi fost jucate de actori mediocri). Din lista filmelor ei reținem: *Straight is the Way* (1934); *Trecutul nu iartă* (1936); *Tragedia unei generații* (1937) cu Spencer Tracy, Franchot Tone; *Madame X* (Necunoscută-id); *Love is a Headache* (1938); *Marie-Antoinette* (id.) cu Norma Shearer; *I'm From Missouri* (1939); *Singele nu iartă* (id.) cu Richard Greene, Richard Dix; *În umbra prohibiției* (id.) cu Humphrey Bogart, James Cagney; *Între doi bărbați* (1940) cu Joan Bennett, George Raft; *Păcatul* (id.) cu Akim Tamiroff; *The Lady from Chyenne* (1941); *Șoimul maltez* (id.) cu Humphrey Bogart; *Hit the Road* (id.); *Goana vîetii* (1942) cu Ida Lupino; *The Crystal Ball* (1943); *Christmas Holiday* (1944); *Cei mai buni ani din viață* (1946); *Millie's Daughter* (1947). Dintre ultimele ei roluri de compoziție vom mai adăuga pe cele din: *Fleming Road* (1949); *Bright Leaf* (1950); *Undercover Girl* (id.); *Lullaby of Broadway* (1951); *He Ran all the Way* (id.); *Detective Story* (id.); *It Happens Every Thursday* (1953).

telegrame

● «Ce poate fi mai grozav decît un Walter Matthau?» întreabă cu șiretenic revista engleză «Photoplay». Răspuns: «doi Walther Matthau». «Dar mai grozav decît doi Walther Matthau?» «Trei Walther Matthau». Și așa ajungem să aflăm că simpaticul actor va interpreta trei roluri în comedia «Plaza Suite» produsă de casa Paramount (foto 1).

● «Mă duc, fac puțînă ordine în America și mă întorc» se intitulează comedia pe care o pregătește în prezent Nanny Loy cu Nino Manfredi în rolul principal.

● Cineaștul cehoslovac Stefan Uher a terminat filmul «Dacă aș avea o pușcă», o poveste de aventuri din care nu lipsește însă poezia. Scenariul aparține lui Milan Ferko.

● Clint Eastwood, care a debutat în ultima vreme și ca autor de filme («Play Misty For Me»), a anunțat că niciodată nu va mai fi propriul său regizor: «Îmi place regia — spun eu — îmi place să joc. Dar să le fac pe amîndouă mă aduce într-un hal fără de hal. Îmi simt creierii fărîme. Ca de o omletă»

● Viitorul proiect al lui Visconti (după ce va termina «Ludwig») se anunță a fi un film dedicat compozitorului Giacomo Puccini. Protagonist — Marcello Mastroianni. Parteneră — Rosanna Schiaffino (foto 2), Vanessa Redgrave, Romy Schneider.

● André Hunebelle intenționează să realizeze o nouă versiune după «Cei trei mușchetari». Amintim că cineaștul mai are la activul său o ecranizare cu acest nume (datează de acum douăzeci de ani) cu Bourvil, Georges Marchal și Gino Cervi în fruntea distribuției.

— Parteneră îi va fi o absolventă de liceu, Carmen Dima, aleasă prin concurs dintre 400 de tinere. Distribuția mai reunește pe: Ion Besoiu, Amza Pellea, Virgil Ogășanu, Mircea Albulescu, Ion Marinescu, Ștefan Velnicu, Nicolae Secăreanu.

— Cine mai face parte din echipa dv.?

— Operatorul Ștefan Horvath, pictorița de costume Ileana Oroveanu, scenograful Nicolae Nobulescu. Țin neapărat să consemnez contribuția deosebită a cascadorilor conduși de maestrul Sobiczek. Îndrăznesc să afirm că, la ora actuală, măiestria lui o poate egala pe cea a profesionaliștilor binecunoscuți din alte cinematografii. Scenele organizate de el sînt de o fantezie inepuizabilă, tot timpul descoperă noi combinații care cer nu numai curaj dar și un cert profesionalism.

— Unde vă instalați statul major după ce veți părăsi platourile de la Buftea?

— Regiunea care ne-a interesat este zona subcarpatică, de aceea ne vom stabili la Simbăta de Sus.

M. MIHAIL

Fotografii de S. STEINER

Aurel Miheles
țese alte legende.

MODA NE-A TRĂDAT?!

de Sanda FAUR
Fotografii de Elena GHERA
și S. STEINER

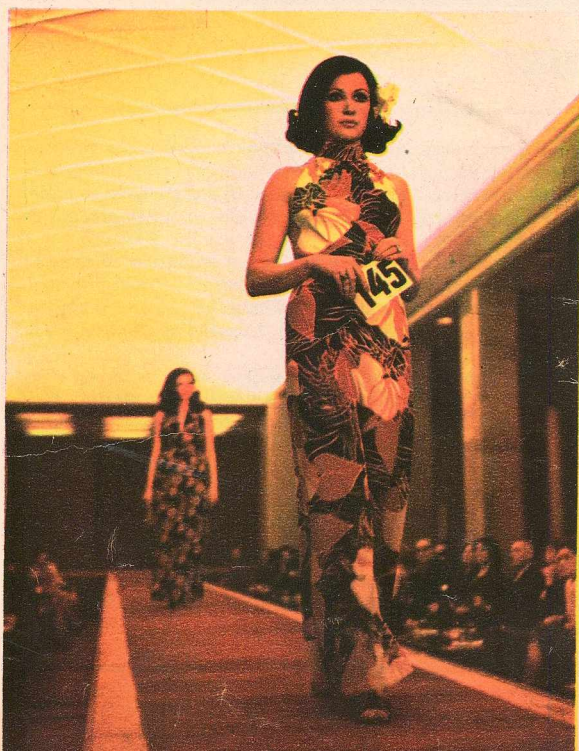
Eu zic să nu ne pierdem cu firea, să nu disperăm, să fim bărbați și să privim adevărul drept în ochi. S-avem curajul să-i spunem și pe nume: moda ne-a trădat. Ne-a jucat o festă de zile rare. Moda a hotărât anul acesta să fie urită. Să ne pocească cu tot dinadinsul. Să ridice la prim rang detaliul puținel caraghios și să opteze pentru linia cea mai dezavantajoasă. Și conștientă de ridicolul ei, să se fâlească cu el, să-l practice cu voluptate și să încerce a ni-l inocula, ca pe o otravă, în bietele noastre gusturi traumatizate de sumedenia de șocuri câte ne-au oferit atât de grăbitele afirmări și contraziceri ale modelului ultimului deceniu.

Fascinația uritului a început, amintiți-vă, cu manechinele. S-au «purtat» o vreme, fiind alese pentru a prezenta moda apuseană, niște ființe cât mai lungi și mai uscate. Deșălate. Pistruiate. Sofisticate. Cu cât păreau mai roase de foame și priveau lumea cu ochii mai halucinați și sticloși, cu atât atrăgeau mai magnetic aparatele fotografiilor de modă. Între noi fie totuși vorba, femeile acestea nu izbuteau niciodată să fie de-a dreptul urite, ci mai curînd stranii și neliniștitoare, bîntuite de niște foarte la modă angoase, ceea ce reușea să atribuie pînă și croitoriei niște dramatice «elevații spirituale»... Mă rog, au plăcut ori nu manechinele, aceasta nu e o problemă care să ne fi dat insomnii. Dar ce s-a întîmplat cu marii croitori din cetatea care își trimite luminile modelului în toată lumea, ce i-a împins la criza aceasta de misoginism acut prin care trec — și care se transformă pînă la urmă într-un soi de masochism primejdios nu numai pentru ființa lor, ci (mai grav!) pentru businessurile lor — asta e mai greu de priceput. Îmi vine totuși să cred că vlăgușiți de războiul de dantele al tivurilor, răniți de moarte (la buzunare!) prin eșecul maxiului și cu inspirația secată de eforturile de a da miniului noi mini-ipostaze, creatorii și-au întors privirile spre una dintre cele mai urite pagini ale istoriei și ale istoriei modelului: cea a anilor '40, ani ai războiului, cînd glasul armelor a făcut să tacă pînă și pe cel al muzelor

▲ Cum vedeți, rochia mini (pe stil sport, cu buzunare, cordon și guler țighețite, cu fermoar lung în față) nu moare niciodată. Nici chiar atunci (sau dimpotrivă, abia atunci își arată farmecele!) cînd e purtată cu un pardesiu subțire, de vară, avînd o potolită lungime midi.

▶ Cine nu are umeri și brațe desăvîrșite nu-și poate îngădui rochia-șlagăr a verii '72: cea din poza de față.

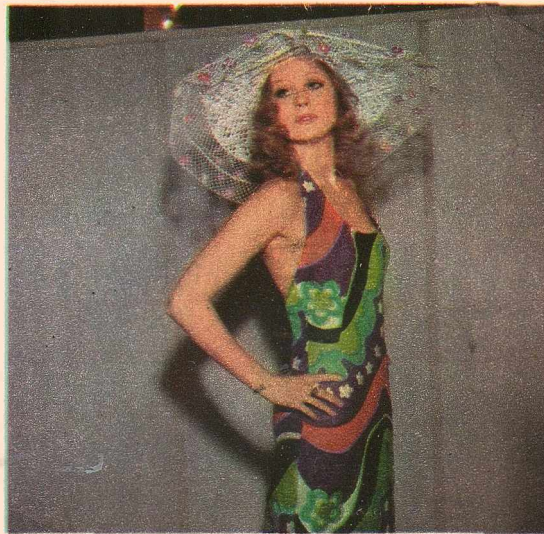
◀ E drept că pentru bluzurile, și fronseurile, și volanele, și lărgimile acestei superbe ținute de seară dintr-un voal incendiar e nevoie de silueta unui crin. Dar merită să lupți pentru ea!

al umorului. Dacă nu le aveți pe toate la îndemână, puteți opta pentru stilul «uniformă-de-orfelină—dintr-un-internat-anglezesc-secolul-trecut»: rochie cenușie (ori nisipie, ori castanie — după umorile momentului), lungută, cumsecade, acoperind decent genunchiul. Închisă bine până în gît. Plisată ori încrețită ca să mascheze orice formă mai unduoasă. Cu guler și manșete albe, încălzită — cel mult — cu o floare așezată sub gulerușul baby. Se asortează cu firile grave și meditative, cu dispozițiile autumnale și cu ambițiile din anecdota «cei mai frumoși zece ani din viața mea au fost între 23 și 24 de ani». Lăsați stilul acesta pentru toamna '72. Și pentru toamna vieții.

Ei, urmează stilul cel mai perfid, mai provocator, mai «dat naibii»: stilul vamp. Rochii lungi pînă-n pămînt și lipite de corp. Umerii și spatele gol (adio, desuuri ajută-toarele!). Baie de paie și ștrasuri. Imprimeuri gigante. Aici e vorba de sprîncenele smulse și de gura inimioară purpurie. Aici merg buclioarele mici, pălăriile cu boruri imense din organdi pus pe sîrmă, aici merg privirile misterios pierdute și rimează «femeia, eterna poveste/ nu-treba cine este». Aici pîndește din umbră vampirul, gata să răvăsească inimile bărbaților și să le dezechilibreze (dacă le merge) bugetul. Aici se cere vocație, silueta, ochi alunecoși și se potrivește bancul: «am două fete: una la politehnică și alta frumoasă». Stilul vamp nu merge la politehnică: spre onoarea politehnicienelor! Și, în sfîrșit, cel de-al patrulea și ultimul stil cu configurație precisă din moda tristă a acestui an e un stil vesel: i-aș zice «costumație-de-carnaval-sud-american». Volane, volănașe, un strat, trei straturi, cinci straturi, pe poale, mineci, la decolteu. Culori aprinse. Cercei de dansatoare spaniolă. Acroche-coeur lipit pe obraz. Îți vine să-ți pui castaniete pe mină și să strigi «Olé». Cui îi vine. Cui îi convine să-și tîrască juponul cu volane în troleibuzul 84. Adică persoanelor cu soare în vine, cu gustul balurilor de simbătă seara (la casele de cultură ale tineretului) și cu dorul de Sarita Montiel. Pentru aceste persoane, cultura mea umoristică nu mi-a servit, vai, nici o anecdotă.

Sînt aproape gata să pariez, că după ce o să priviți pozele alăturate, nu o să mai dați (cu totul) crezare spuselor mele. O să mă acuzați de exagerare, conștientă și voită, de spirit panicard și de pasiunea gratuită a contestării. Modelele din paginile acestea nu sînt deloc urite, veți spune, le poți anevoie încadra în vreunul din stilurile mai sus-menționate și, oricum, nu vorbesc de vreo trădare

O «modestă» mostră a stilului vamp: imprimeu gigant, spatele gol, pălărie florentină, privire pierdută, misterios, în gol.

tragică a modei. Iar eu vă voi da dreptate: am ales special ce era mai frumos, mai fezabil, mai logic din cîteva colecții care nu au dus, în orice caz, moda la limitele de șoc ale tendințelor ei actuale. Am ales din cele două colecții românești — prezentate de industria ușoară și de Centrul de creație al U.C.E.C.O.M. — ne-am oprit și la cîteva piese prezentate nu demult la Sinaia, în cadrul unei întîlniri a creatorilor de modă din țările socialiste. N-au lipsit de acolo, vă asigur, nici elementele de stil marinăresc, nici volănașele mexicane, nici uniformele plisate, moda are întotdeauna un aer internațional din care nu te poți extrage fără riscuri. Dar aceste colecții au ocolit deliberat grotescul și uritul, practicat anul acesta cu atîta pasiune în occident. Și care, orice s-ar spune, nu «prinde». Se pare că ruptura între haute-couture-a și prete-à-porter-ul franțuzesc e tot mai evidentă. Revistele de modă devin niște simple gesturi gratuite, nimeni nu mai învață din ele, nimeni nu mai ascultă de ele. Strada e una, vitrina alta. Femeile își fac rochiile după sugestiile confecționarilor de serie, așa cum apar în cataloagele-tomuri ale magazinelor universale. Pînă și marii creatori de modă au ajuns să se contrazică pe ei înșiși: Yves Saint-Laurent invadează buticurile lui de pe malul stîng al Senei cu frufriuri, volane și ștrasuri, dar «oficiază» în secret și numai pentru cîteva aleși — vedete ale zilei — ritualul unei colecții cu rochii de o totală simplitate, de un gust pur și despovertat de artificii.

Pe cine să mai crezi, după cine să te ghidezi, cine îți mai poate spune ce se poate purta din ce «se poartă»?! Ascultați-mă pe mine, o spun iar, cu convingere, după ce am mai spus-o de nu știu cîte ori: credeți în bunul simț, luați-vă după sfîntul simț al măsurii. După buna cunoaștere de sine. Luciditatea și măsura nu au să vă tragă niciodată pe sfoară. Nu au să vă trădeze niciodată.

OPINII

GÎNDURI DE CITITORI CĂTRE SCRITORII

ce așteptăm de la dramaturgi

Nu o dată — prin natura profesiei mele, mai ales — am meditat asupra valorilor etice ale teatrului. Nu este o simplă figură de stil afirmația că o piesă de teatru scrisă și jucată cu har poate acționa direct și cu efecte dintre cele mai impresionante asupra felului de a gîndi și a se comporta al spectatorilor. Din acest punct de vedere, comedia, satira, farsa au reprezentat dintotdeauna adevărați cenzozi morali, elemente de asanare a vieții publice de prim ordin. În această direcție noi avem o tradiție glorioasă și este suficient, cred, să-i amintesc pe Alecsandri și Caragiale. Cred că și în zilele noastre virtuțile comediei — și așa accentua: ale comediei de moravuri — rămîn intacte. Să reflectăm la marea rezonanță în public a comediei lui Baranga. De asemenea, cred cu tărie că piesele care dezbate cu curaj civic aspecte ale vieții noastre contemporane înteresază în cel mai înalt grad publicul larg, cu condiția ca autorii să cunoască și să se apropie cu înțelegere de vasta problematică, de realitățile atît de complexe pe care le trăim. Multe dintre piesele lui Paul Everac își datoresc largă reputație tocmai prin această abordare directă, sinceră, a realității. Rarele și regretabilele piese care au făcut concesii gustului facil sau au căutat să imite modele străine, și acelea de mina a doua, n-au rezistat întîlnirii cu publicul.

Mă gîndesc la toate acestea, așteptînd Conferința națională a scriitorilor, eveniment care va impulsiona, fără îndoială, creația literară originală. Cred din tot sufletul că dramaturgii vor răspunde acestor speranțe, că se vor apropia cu și mai multă înțelegere de realitățile timpului nostru, transfigurîndu-le în opere valoroase, durabile. Ca profesor, nu o dată mi-am dat seama de marea capacitate de influențare a piesei de teatru: milioane de ascultători la radio (și aici aș vrea să relev că, după opinia mea, repertoriul radiofonic nu este totdeauna cel mai adecvat, făcîndu-se cîteodată concesii absconsului, chiar neinteligibilului), milioane de telespectatori, sute și sute de mii de spectatori. În fața unui public atît de vast, din ce în ce mai exigent, dramaturgii trebuie să dea tot ce e mai bun în ei, să se racordeze cît mai intim comandamentelor contemporaneității. Iată ce așteptăm de la dinșii!

Iuliu SUCIU

director adjunct al Liceului pedagogic-Zalău

o proză inspirată din realitate

Ce aștept eu de la proza românească contemporană? Să oglindească profund și complex realitatea, să fie curajoasă, să fie realizată artistic. N-am căderea să dau sfaturi, nu fac decît să exprim păreri personale de cititor, ale unui cititor pasionat, care-și găsește una dintre cele mai mari bucurii în lectură. Ilustre modele clasice sau contemporane atestă rezonanța unor cărți ce-și propun să investigheze universul moral al omului zilelor noastre. Din păcate, mai persistă ideea că a te ocupa în literatură de problematica actuală înseamnă un fel de rabat la calitate, și a scrie într-un stil clar este totuna cu lipsa de profunzime. De unde, apariția unor cărți scrise prețios sau de-a dreptul confuz, atingînd stări de spirit dacă nu străine nouă, oricum periferice.

Îmi vin în minte repetatele și vibrantele apeluri ale tovarășului Nicolae Ceaușescu adresate scriitorilor. Îndemnuri de a oglinzi, în forme variate, realitatea socialistă a patriei noastre. Avem nevoie de opere valoroase, de romane și nuvele în care să ne regăsim cu întreaga stare sufletească a noastră, cu întregul tumult al vieții. Avem nevoie de cărți care să dezbate curajos diverse aspecte ale eticii socialiste, ale raporturilor dintre membrii societății noastre. Avem nevoie de cărți de reportaje scrise cu talent, care să surprindă transformările ce se petrec necontenit în jurul nostru. Trăim o epocă a adevărului și curajului civic într-o societate viguroasă și dinamică ale cărei idealuri au fost îmbrățișate de întreaga națiune. Cine alții decît scriitorii sînt printre primii chemați să-și spună, prin mijloacele specifice artei lor, cuvîntul, să creeze subtil și convingător eroi literari, să vestejească, cînd se impune, stări de lucru, mentalități străine climatului în care muncim și trăim.

Sînt sentimente și speranțe cu care întîmpinăm apropiata Conferință națională a scriitorilor.

Ioan GEORGESCU
muncitor tîmplar
București

despre actori de circumstanță și vedete oropsite

Ne-am numărat și noi printre cei care duminică dimineața, la «Ora satului», am avut fericitul prilej de a urmări scurtul interviu pe care televiziunea l-a solicitat mătușii Apruncașului din Pedeciu Clujului. Sfidând incendiul reflectoarelor și prezența derutantă a aparatelor de sunet și imagine, bătrâna și-a văzut de treabă, trăgând cu arnici musculițe de mătase, calmă, dezinvoltă, imperturbabilă, de parcă s-ar fi luat în vorbă cu nepoții la șezătoare sau pe prisma casei. Ne-a povestit cu țic și haz despre viața de ieri și de azi a comunei sale natale, atât de fluent și inspirat, încît reporterul a fost nevoit să se retragă modest în spatele unor întrebări laconice. Un fel de a vorbi, deoarece autorul emisiunii, Costin Martiniuc, intuindu-și cu talent interlocutorul, a renunțat din vreme la racursiuri și unghiulații savante, lăsând aparatul să înregistreze ad-litteram verva bătrânei transilvănene, adaptînd cu promptitudine întreaga emisiune în funcție de posibilitățile scenice ale acestui personaj real și pitoresc, un veritabil depozit de sfaturi, cimilituri și idei generoase.

Mult mai greu le-a fost și de data aceasta autorilor de satiră și umor în a găsi cuvinte potrivite pentru emisiunile de varietăți. Penuria de idei și poante umoristice (de cînd durează această secetă inexplicabilă?) i-a obligat să adopte din nou, în cadrul programelor din 1 și 6 mai, soluția minimei rezistențe: înlocuirea mult-așteptatelor scene și momente vesele prin melodii de muzică ușoară, printr-o interminabilă paradă a soliștilor la modă. În compensație, o adevărată risipă de actori de talent, puși să puncteze emisiunile prin snoave cu o durată între 5 și 10 secunde, să se facă, altminteri spus, interpretii unor butade de tipul celor pe care le citim în fugă în almanahurile umoristice editate în țară și peste hotare (Honni soit qui mal y pense...). Am înregistrat cu acest prilej și o inovație de ultimă oră: în două emisiuni consecutive a fost utilizată una și aceeași mini-glumă, modificîndu-se doar numele personajului în cauză. «Ce mult seamănă tipul de colo cu Gică Petrescu», spune în varianta din 1 mai interpretul rolului respectiv. «Dar e chiar Gică Petrescu», îl lămurește vizaviul său de pe ecran. «Aha, se dumirește primul, d-aia seamănă atât de mult». Sau trei dialoguri care ne-au fost prezentate drept noutate și în varianta din 6 mai. Ce să mai zicem, ce să mai credem?

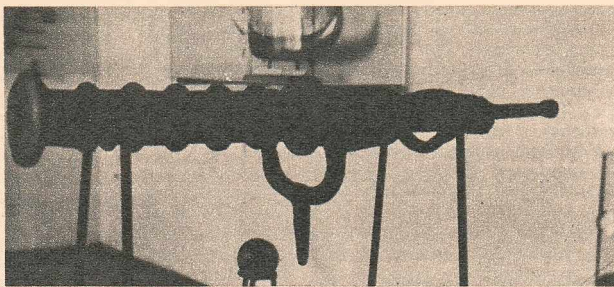
Nu putem fi de acord nici cu încercarea de reevaluare a emisiunilor de poezie prin mutarea studioului în plină natură. De ce să-l obligăm pe creatorul de stihuri să facă pe actorul, să-l scoatem la iarbă verde, așa cum se procedează îndeobște cu balerinii și cu cîntăreții de muzică ușoară; de ce să facem asemenea experiențe penibile pe seama unor oameni deprinși să-și izvodească gândurile în meditații solitare, străini de gestică exagerată a actorului profesionist și mai cu seamă obișnuiți să-și recite versurile cu austeritatea, calmul și seriozitatea omului de litere.

varietăți

ARTILERIA SECOLULUI AL XIII-LEA

Cercetînd fundul unui lac situat în apropiere de Mangalia, lac care în vremuri mai îndepărtate era un golf al Mării Negre, scafandrii au descoperit nu demult, și cu totul întîmplător, o piesă de artilerie datînd din evul mediu (secolul XIII sau XIV). Este vorba de o bombardă, unul dintre puținele exemplare de acest fel care a supraviețuit timpului.

Strămoșul tunului de azi a fost imediat expus într-una din sălile Muzeului marinei din Constanța și constituie piesa de rezistență a colecției de armament vechi. Faptul că bombardă a fost găsită în apă dovedește — spun specialiștii muzeului — că asemenea arme se foloseau nu numai în luptele de uscat, ci și în bătălii navale. În fotografie, alături de strămoșul tun vedeți și o ghiulea. Ghiulelele sferice erau de trei feluri: din piatră, din metal rece și din metal încins; ultimele aveau darul să provoace incendierea navelor, care la vremea respectivă erau construite din lemn.

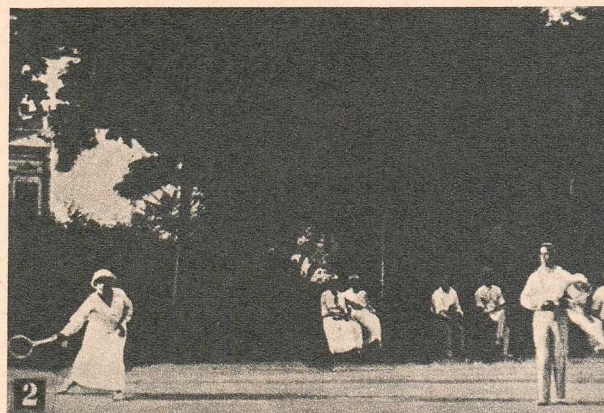
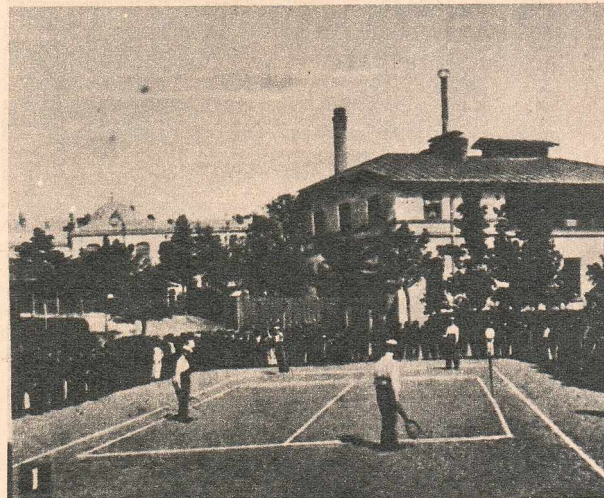
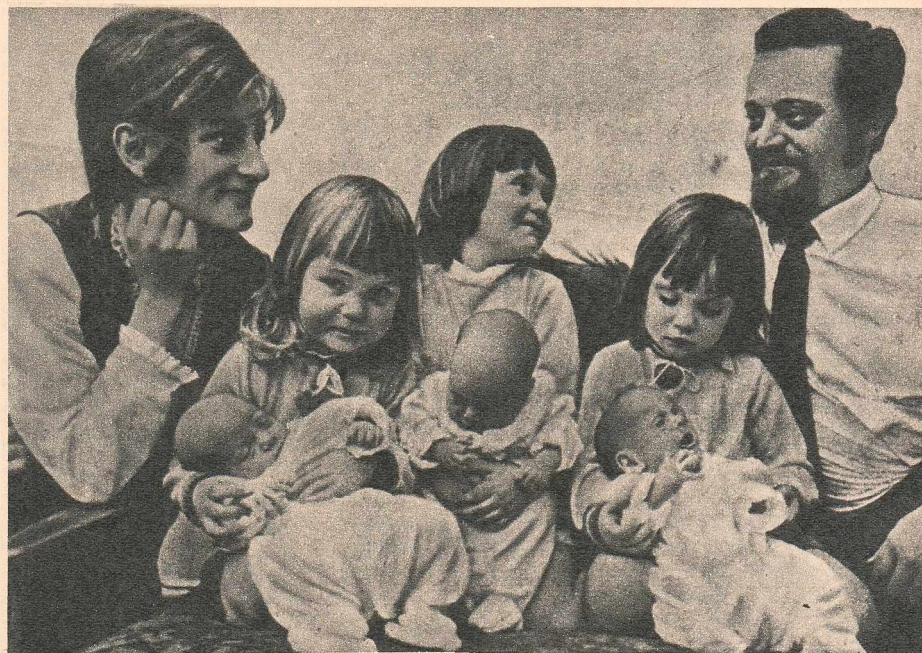
MIHAI URSARUL

Da, l-ați recunoscut! Este comicul Mihai Ciucă în costum de călușar, bot în bot cu doi urși. Mai și zîmbește, deși urșii sînt urși de-adevăratelea... Ce-i veni? Păi, îi veni să-și împospăteze repertoriul artistic cu niște numere tari și, pe cît cu puțință, originale.

UNU, DOI, TREI. PATRU?...

Soții Martin și Kathrin Bowden din Wokingham (Anglia) au șase copii născuți în șase ani de căsătorie. Ceea ce însă caracterizează aceste nașteri este, ca să spunem așa, succesiunea lor numerică. Acum cinci ani s-a născut o fetiță, Martina, trei ani mai firziu două surori gemene — Simona și Rachele, iar acum trei surori gemene: Danilla, Rebecca și Sarah. Specialiștii afirmă că o asemenea ordine consecutivă și numai cu fete se poate întîmpla o dată la 2 milioane de nașteri. De pe acum a început să circule întrebarea: vor urma patru, și tot fetițe? Să așteptăm...

MARELE CAMPIONAT

Prima atestare documentară privind prezența tenisului de cîmp la noi o găsim în albumul jubiliar al Liceului Internat din Iași, la 1898: o fotografie în care se văd cîțiva elevi jucînd lawn-tenis (1). În 1899 aflăm despre constituirea asociației «Galați-Tenis-Club», pentru facilitarea jocului de tenis și a patinagiului. O altă asociație, «Raqueta», se înființează la București, în anul 1900, cu 42 de membri (13 femei), care aleg ca președinte pe doctorul N. Minovici. Apoi, în 1908, se înjghebează «Tenis-Clubul-Român» și «Doherty-Club». Acestea își dispută marele campionat din 1908 (primul organizat la noi), cîștigat, mai ales datorită jucătorului M. Iconomu, de formația «Tenis-Club». În fotografia 2: «scenă spectaculoasă de luptă mixtă (femei și bărbați) la tenis, pe terenul de la Bufet (șoseaua Kisseleff) în anul 1915».

ÎN ONOAREA NOROIULUI

V-ați gândit vreodată că noroiul pe care-l detestați atita este alcătuit din pământ și apă, adică din elementele fără de care viața noastră este de neconceput? Japonezii n-au uitat! În fiecare primăvară, în localitatea Katori Shrina are loc, cu mare fast, Festivalul «Doro Matsuri», în traducere mot-à-mot: «Festivalul noroiului». Oamenii aduc omagii lutului în care sămînța de orez va rodi și îi va hrăni. Iată două imagini — splendide pentru adevărul lor frust — din șanțurile cu noroi ale Festivalului «Doro Matsuri».

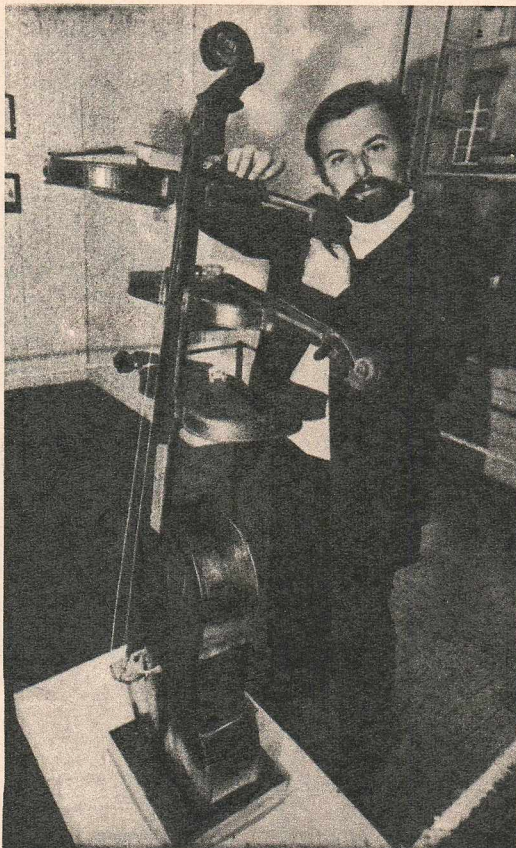

FRUMOASELE MELE LALELE

Cred că sînteți gata să pariați că imaginea de față reprezintă un familiar peisaj olandez. Ei bine, nu vă sfătuim să pariați, ca să nu pierdeți. Florile pe care le vedeți, deși lalele, nu cresc în țara lalelelor, ci pe terenurile întreprinderii de stat pentru cultivarea plantelor ornamentale din Delitzsch, districtul Erfurt, Republica Democrată Germană.

VIOLINODOPPIOALTOCELLO

Dintr-o vioară, două viole și un violoncel, maître Jacques Carleman și-a alcătuit acest unic în lume instrument cu coarde la care interpretul solist execută cvartete... Minunea a fost prezentată și demonstrată de creatorul ei la Muzeul de arte decorative din Paris.

Următorii cititori doresc să corespundă:

Lihocă Mircea, 23 ani, sudor, com. Radoș, jud. Gorj; teme diverse, schimb de ilustrate;

Toma Gh. Mia, 18 ani, com. Pantelimon, sat Vultur, jud. Constanța: viața tineretului, prietenie, muzică, schimb de ilustrate;

Grosu Nicu, 23 ani, Deva, str. Hărăului, nr. 10: literatură, istorie, muzică pop, fotbal, schimb de fotografii de actori și ilustrate;

Nicărel Ion, 24 ani, laborant, Constanța, str. Naționalizării, nr. 4: cinema, sport, schimb de ilustrate;

Bors George, 37 ani, tehnician principal, Cimpulung Moldovenesc, str. 30 Decembrie, nr. 2, bl. A 1, sc. III, ap. 47: teme diverse, schimb de ilustrate;

Șerbu Dumitru, 22 ani, tehnolog, com. Măicănești, jud. Vrancea: schimb de ilustrate;

Biță Claudia, 24 ani, funcționară, Lupeni, Aleea Castanilor, bl. 18, ap. 8, jud. Hunedoara: schimb de ilustrate;

Onica Ecaterina, 21 ani, educatoare, Moldova Nouă, orașul nou, bl. 27, sc. 5, et. 1, ap. 4: teme diverse;

Posdărie Mircea, 18 ani, rectificator, București, sect. 7, str. Rușeșu, nr. 2, bl. 2, sc. B, et. 1, ap. 28: teme diverse;

Vișan Mary, stud., com. Amărăștii de Jos, jud. Dolj: literatură, schimb de ilustrate;

Vasile Mircea, școala generală Poiana, jud. Ialomița: teme diverse;

Vasiliu Valeria, 20 ani, laborant chimist, Iași, Aleea Decebal, nr. 22, sc. B, ap. 3: teme diverse, schimb de fotografii de actori și ilustrate;

Leonăchescu Bene, Pitești, str. Negru-Vodă, nr. 24, ap. 2: viața tineretului, sport, schimb de ilustrate;

Albert Zelma, 19 ani, elevă, Fălcieni, str. Ana Ipătescu, nr. 39, jud. Suceava: muzică, teatru;

Pintilie Liliana, 19 ani, elevă, com. Bucecea, sat Călinești, jud. Botoșani: muzică, sport, cinema, chimie, schimb de ilustrate;

Ionescu Daciana, Brașov, str. Malakovski, nr. 15, et. I: filatelie, schimb de ilustrate;

Vieru Mariana, 17 ani, Galați, str. Ana Ipătescu, nr. 3: teme diverse;

Bălan Natalia, 20 ani, Craiova, Calea București, bl. E 7, sc. 3, ap. 12: literatură, cinema, muzică, schimb de ilustrate;

Ștefănescu Nicolae, 23 ani, lăcătuș, Hunedoara, str. Ștefan cel Mare, nr. 3, bl. X 2, et. 4, ap. 157: muzică, prietenie, schimb de ilustrate;

Ștefănescu Darcleé, 18 ani, București 4, Calea Călărași, nr. 269: literatură, viața tineretului;

Pirva Tiberiu, 18 ani, Tebea, nr. 208, com. Baia de Criș, jud. Hunedoara: prietenie, schimb de ilustrate;

Bădulescu Viorel, 30 ani, stud., București 32, căsuța poștală 4031: prietenie, schimb de ilustrate;

Stancu Daniela, 17 ani, elevă, com. Cernelle, str. Brestel, nr. 223, jud. Dolj: geografie, geologie, filatelie, schimb de ilustrate;

Pollak Ioan, Timișoara, bd. Eroilor, nr. 65, et. 1, ap. 6: literatură, muzică, sport, geografie, rebus;

Giț Rodica Naurica, 22 ani, stud., Baia Mare, Institutul pedagogic: teme diverse, schimb de ilustrate;

Preoteasa Marian, A.M.C.-ist, com. Bunești, sat Teiuș, jud. Vilcea: muzică ușoară, fotbal, schimb de ilustrate;

Marin Emanuel, 23 ani, tehnician, Craiova, Calea Severinului, bl. 22, sc. I, ap. 20: schimb de fotografii de actori, cimbre și ilustrate;

Andrei Victor, 18 ani, elev, București 12, str. Petru Poni, nr. 1, sc. B, ap. 13, sect. 8: teme diverse;

Nagy Ștefan, 23 ani, lăcătuș, Hunedoara, str. Liliacului, nr. 2: teme diverse, schimb de ilustrate;

Dinu Costel, 22 ani, stud., București, sect. 7, Splaiul Independenței, nr. 290, bl. A, cam. 405: teme diverse;

Florea Nicolae, 17 ani, elev, Brașov, str. Hărmanului, nr. 29, et. II, ap. 6: literatură, cinema, muzică, prietenie, schimb de ilustrate;

Ștoica Daniela, 21 ani, Ploiești, str. 23 August, nr. 68, bl. A, sc. A, ap. 18: schimb de fotografii de actori, interpreți de muzică ușoară și ilustrate;

Iasif Viorel, 20 ani, C.T.C.-ist, Ploiești, str. Matei Basarab, nr. 90: viața tineretului, sport, turism, schimb de ilustrate;

Agavrioloaie Coca, 25 ani, profesoară, Iași, str. Republicii, nr. 1, bl. C 7, sc. C, ap. 2: teme diverse;

Șilcă George, 26 ani, stud., Iași, complex stud. «Codrescu», bl. E 4, cam. 55: cinema, bunăcuviință, schimb de ilustrate;

Burlacu Lili, 17 ani, elevă, Focșani, str. Republicii, nr. 27: schimb de fotografii de actori și ilustrate;

Burlacu Lenuța, 21 ani, croitoreasă, Focșani, str. Odobești, nr. 33: schimb de ilustrate;

Donici Vasilica, 22 ani, Focșani, str. Odobești, nr. 33: schimb de fotografii originale și ilustrate;

Orăscu Danubiana Grațela, 18 ani, elevă, Craiova, str. G. Magheru, nr. 164: schimb de ilustrate;

Tudorache Gabriela, 19 ani, laborantă, București, sect. 6, str. Moș-Ajun, nr. 45: teme diverse, schimb de ilustrate;

Zincă George, 20 ani, elev, Făgăraș, str. Codru Drăgușan, nr. 1: filozofie, muzică, cinema, schimb de ilustrate;

Mihoc Tina Maria, 25 ani, Iași, str. Republicii, nr. 59/B, bl. R 1, sc. A, et. 7, ap. 31: teme diverse, schimb de ilustrate;

Sechei Sandu, 20 ani, marinar, Mangalia-Sud, str. Rozelor, nr. 2, bl. B, et. 4, ap. 26: viața tineretului, O.Z.N., schimb de ilustrate.

N.R. Reamintim cititorilor care ne trimit adresele pentru inserarea la rubrica «Cititori către cititori» că acestea trebuie însoțite de cuponul de participare.

F Nr. 20 (884)
CUPON DE PARTICIPARE
 «CITITORI CĂTRE CITITORI»

săptămână în lume

Zi de zi, săptămână de săptămână, participarea activă, neobosită, a României socialiste la eforturile națiunilor lumii consacrate păcii și progresului social se evidențiază cu pregnanță, aducând țării stimă și prestigiu pe toate meridianele și paralelele. Este aceasta rodul abordării de către conducerea partidului și statului nostru a complexului fenomen internațional cu consecvență principialitate, cu spiritul responsabilității depline față de soarta poporului român, față de evoluția situației internaționale în ansamblul ei. O expresie a acestei viziuni științifice asupra evenimentelor majore ale contemporaneității — și a cărei justete este în permanență verificată de viață — o constituie profunda analiză a realității internaționale, cuprinsă în interviul acordat zilele acestea de tovarășul Nicolae Ceaușescu revistei iugoslave «Nin». De o deosebită însemnătate se relevă a fi aprecierea momentului de față, a trăsăturii sale caracteristice. Astfel, referindu-se la mutațiile petrecute indeosebi în ultima vreme pe arena mondială, tovarășul Nicolae Ceaușescu subliniază: «Se afirmă cu putere în viața internațională principiile egalității în drepturi, respectului independentei și suveranității naționale, neamestecului în treburile interne și avantajului reciproc. Se poate spune că schimbările care au avut loc și sînt în curs de accentuare în lume sînt în favoarea forțelor progresiste, a celor care se pronunță pentru o politică nouă, de colaborare și pace între popoare». În acest context se înscriu, desigur, și transformările petrecute pe continentul european — conceptul de securitate europeană devenind în zilele noastre un obiectiv concret nu numai al popoarelor continentului, ci și al tot mai multor factori politici de răspundere. «...România concepe securitatea europeană — menționa conducătorul partidului și statului nostru — ca un sistem de angajamente ferme ale tuturor statelor în vederea asigurării dezvoltării libere, nestingherite a fiecărei națiuni, precum și a conlucrării active între ele în toate domeniile de activitate în vederea propășirii fiecărui popor și a accelerării progresului general». Pentru a se ajunge aici, este necesar să se intensifice eforturile în vederea pregătirii și convocării conferinței general-europene. Tot astfel cum sînt salutarii orice noi pași îndreptați în direcția destinderii. Iată de ce, de pildă, opinia publică din țara noastră a urmărit cu deosebit interes evoluția procesului de ratificare a tratatelor dintre R.F.G. și Uniunea Sovietică și dintre R.F.G. și Polonia — a cărui ultimă fază se afla în curs de desfășurare în momentul scrierii acestor rânduri și în legătură cu care observatorii manifestau un optimism moderat, exprimîndu-și speranța că în cele din urmă realismul și luciditatea vor triumfa. Iată de ce, acționînd pentru instaurarea unui climat de pace și cooperare pe întregul continent, România își aduce o contribuție majoră la dezvoltarea colaborării în Balcani, la transformarea acestei regiuni «într-o zonă a păcii, fără arme nucleare, fără baze militare străine, în care să se afirme cu putere spiritul colaborării și bunei vecinătăți». Pe acest plan este demn de remarcat cursul continuu ascendent al relațiilor româno-iugoslave. Un moment important în dezvoltarea acestor relații îl va constitui fără îndoială apropiata întîlnire dintre tovarășul Nicolae Ceaușescu și tovarășul Iosip Broz Tito, prilejuită de inaugurarea marelui complex hidroenergetic de la Porțile de Fier.

Preocupate de aspectele majore ale vieții internaționale — și în interviul acordat de tovarășul Nicolae Ceaușescu revistei «Nin» se face de asemeni referire la situația din Orientul Apropiat, a cărei rezolvare constă în găsirea unei soluții politice, pe baza rezoluției Consiliului de Securitate din noiembrie 1967, poziție reafirmată de țara noastră și cu prilejul vizitei în România a primului ministru al Israelului — partidul și guvernul țării noastre socialiste acordă o deosebită atenție relațiilor dintre țările socialiste, din mișcarea muncitorească internațională. «Ceea ce se impune astăzi cu acuitate — remarcă secretarul general al partidului — este realizarea unei noi unități, bazate pe egalitate între partide, pe recunoașterea diversității condițiilor în care își desfășoară activitatea fiecare țară socialistă sau partid și, de aici, pe recunoașterea faptului că astăzi nu mai este posibilă existența unui centru conducător unic. Unitatea trebuie să se bazeze pe principii noi; ea trebuie să pornească de la necesitatea dezvoltării și întăririi fiecărui partid — ca factor primordial al forței întregii mișcări comuniste și muncitorești — și, pe această bază, să asigure, în spiritul deplinei egalități, stimei și respectului reciproc între partide, solidaritatea în lupta comună pentru triumful cauzei socialismului, împotriva imperialismului și reacțiunii, pentru progres social și pace în lume».

Din multitudinea de fapte de pe eșichierul internațional, fără îndoială că desfășurarea evenimentelor din peninsula indochineză reține în aceste zile în mod deosebit atenția opiniei publice de pretutindeni. Nevrînd, pare-se, să țină seamă de realități, de șubrezenia regimului Thieu, de puternicele lovituri date armatei saigoneze de forțele patriotice, Statele Unite au intru-rupt de două ori în decurs de cinci săptămîni tratativele cvadripartite de la Paris, și-au încălcat propriile angajamente, extinzînd bombardamentele asupra teritoriului R.D. Vietnam și anunțînd minarea porturilor R.D.V. Aceste noi acte de război ale S.U.A. ce reprezintă o gravă încălcare a dreptului internațional, o violare a principiilor și normelor înscrise în Carta O.N.U., punînd în pericol pacea și securitatea internațională, au stîrnit în întreaga lume — inclusiv în S.U.A. — un puternic val de proteste. Animat de sentimente profund internaționaliste, poporul român și-a manifestat și își manifestă solidaritatea militantă cu eroicul popor vietnamez, se pronunță cu hotărîre, pentru anularea imediată a întregului ansamblu de măsuri de escaladare a agresiunii, pentru reluarea tratativelor în baza programului de reglementare pașnică propus de R.D. Vietnam și de G.R.P. al Republicii Vietnamului de Sud — ca singura modalitate de a duce la o soluție reală, echitabilă, traianică. În reglementarea conflictului din Vietnam, din întreaga peninsula indochineză, sînt vital interesate nu numai popoarele vietnamez, khmer și laotian, ci și cel american, toate popoarele lumii ce năzuiesc spre consolidarea păcii în lume.

I. CIOARĂ

Marți, 9 mai 1972

F.N.E. — ofensiva crește în amploare

Primate cu aclamații de populația locală, forțele patriotice înainteză victorios în localitățile provinciei Quang Tri (fotografia 1). Eliberarea de către F.N.E. a capitalei provinciei a constituit pentru armata saigoneză o grea înfrîngere, care a îngrijorat profund — după cum recunoaște Jerry Friedheim, purtător de cuvînt al Pentagonului — oficialitățile americane. «Este de așteptat, a declarat Jerry Friedheim, ca armata saigoneză să înregistreze și alte eșecuri». Pronosticul s-a dovedit exact. Forțele patriotice sud-vietnameze continuă să înainteze pe toate fronturile. «Vietnamul de Sud — comunica agenția France Presse — este virtualmente tăiat în două în centrul său, în regiunea Plattourilor Înalte, în dreptul paralelei nr. 14». După eliberarea localității Quang Tri, patrioții au cucerit, în ciuda rezistenței opuse de unitățile saigoneze și a bombardamentelor intense ale aviației americane, alte două baze militare, des-

chizîndu-și drumul spre Hue. Fiecare zi a ofensivei generalizate a forțelor patriotice sud-vietnameze este marcată, și pe celelalte fronturi de luptă, de noi lovituri aduse inamicului, de grele pierderi în oameni și armament. (În fotografia 2: rămășițele unuia dintre elicopterele doborîte de forțele patriotice.)

„Încetați războiul!”

Marile orașe americane cunosc o «primăvară fierbinte». Reluarea bombardamentelor americane asupra R.D. Vietnam, noile măsuri de escaladare a războiului din Vietnam au stîrnit un val de proteste ce se manifestă cu virulență de la o coastă la alta a Statelor Unite, în primele rînduri ale demonstrațiilor aflîndu-se tineretul. La New York (fotografia 1) au manifestat pe străzile orașului peste 30 000 de adversari ai politicii agresive a S.U.A. față de popoarele Indochinei, la Boston (fotografia 2) au ieșit de asemeni în stradă mii de studenți, — poliția intervenind cu brutalitate și operînd arestări — la Universitatea Harvard peste 2 000 de studenți au declarat grevă, neprezentîndu-se la cursuri, la Chicopee (statul Massachusetts) studenții au încercat să blocheze intrarea la baza militară aeriană Westovers etc. Pretutindeni s-a cerut cu hotărîre: «Puneți capăt bombardamentelor!», «Încetați războiul!», «Lăsați poporul vietnamez, toate popoarele Indochinei să-și hotărască singure destinele!»

MÜNCHEN: succesul artizanilor români

România s-a prezentat la cea de-a 24-a Expoziție de artă artizanală de la München cu exponate care s-au bucurat de mult succes în rîndurile publicului: bluze brodate cu motive naționale, icoane pe lemn, ceramică, obiecte din piele, covoare, fețe de masă și șervețele cu motive decorative folclorice etc. Aprecierile laudative la adresa lucrurilor ieșite din mîinile meșteșugarilor noștri sînt cu atît mai semnificative, cu cît în această expoziție au fost prezenți 2 408 expozanți, reprezentînd 44 țări de pe toate continentele globului.

pentru colaborare și coexistență pașnică

Procesul ratificării tratatelor semnate de R.F.G. cu U.R.S.S. și Polonia a fost urmărit cu deosebită atenție de opinia publică vest-germană. Prin adunări, demonstrații, telegrame adresate guvernului și diverșilor lideri politici, cercuri largi ale populației vest-germane, organizații politice și obștești și-au exprimat convingerea că respectivele tratate asigură o bază trainică păcii, că ele contribuie la colaborare și coexistență pașnică și au cerut ratificarea neîntîrziată a acestora. La ora închiderii ediției, în Bundestag se desfășurau dezbaterile precedînd scrutinul.

realități din lumea capitalului

...erau prieteni

Fotografia a fost publicată în «Paris Match» sub titlul «Față în față, grevistul și jandarmul: erau prieteni». Guy Burniaux, muncitorul, este ajutor la «Joint Français» din Brieuc, Bretagne, întreprindere depinzînd de o uzină situată la Bezons, în regiunea pariziană. Jean-Yvon, jandarmul, i-a fost coleg de școală și prieten nedespărțit pînă la efectuarea stagiului militar, cînd s-a înrolat în armată. Dramatica întîlnire surprinsă

în această fotografie a avut loc în timpul grevei de la «Joint Français», acțiune la care Guy Burniaux a participat împreună cu tovarășii săi de lucru cerînd încetarea discriminării salariale la care sînt supuși (administrația admite că la «uzina-mamă» din Bezons salariile sînt cu 13—14% mai mari, muncitorii afirmă că diferența e de 25%). Întîlnirea a avut deci loc în timpul grevei, în a cincea săptămînă de la declanșarea ei. Guy Burniaux și-a recunoscut prietenul printre jandarmii trimiși să reprime acțiunea revendicativă. S-a repezit la el și i-a strigat «Hai, Jean-Yvon, acum lovește-mă!»

victimele lărgirii C.E.E.

«Eurocrați» în grevă de protest la sediul comunitar din Bruxelles. Motivul? «Pentru patru sute de înalți funcționari ai instituțiilor de la Bruxelles (ale Pieței comune — n.n.) — scrie săptămînalul francez «L'Express», de unde reproducem și fotografia de sus — lărgirea Europei (respectiv, aderarea Angliei, Irlandei, Norvegiei și Danemarcei la C.E.E. — n.n.) va avea o consecință amară: scoaterea din muncă. Anul viitor ei vor trebui să cedeze locul colegilor englezi, irlandezi, danezi și norvegieni. Căci aderarea a patru noi țări la Europa celor șase nu va însemna și crearea de noi posturi...».

CHILE: sprijin pentru regimul allende

O profundă indignare au stîrnit în rîndul maselor largi populare dezvăluirile privind complotul pus la cale de compania nord-americană I.T.T. împotriva regimului Allende, iar hotărîrea guvernului chilian de a acționa pentru exproprierea bunurilor acesteia a fost primită cu satisfacție. Condamnînd manevrele forțelor reacționare interne și ale cercurilor monopoliste străine ce încearcă să se opună procesului revoluționar în curs de înlăptuire, opinia publică din Chile își manifestă sprijinul pentru regimul Allende, sprijin a cărui amploare reiese pregnant din această imagine înfățișînd o secvență de la un recent impunător miting popular la Santiago de Chile.

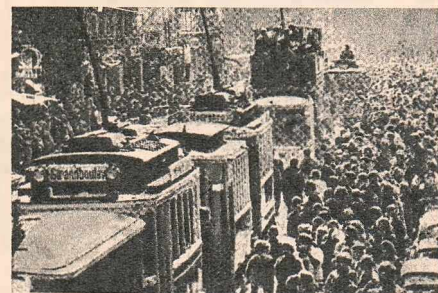
antiautomobilisti pe bulevardele parisului

Circa cinci mii de parizieni și-au încălecat zilele trecute bicicletele, și-au luat trotinetele și patinele cu roțile pentru a participa la manifestația pentru interzicerea automobilelor în Paris și transporturi nepoluante. Manifestația — fără îndoială bine intenționată, dar animată de oarecare spirit utopic (cine și-ar închipui că parizienii vor renunța de azi pe mâine la volan în favoarea pedalelor?)

— a avut unele consecințe nedorite. Cortegiul cicliștilor și trotineteștilor a încurcat și mai rău circulația. S-au format mari ambuteiaje și — după cum se afirmă în relatări apărute în presă — niciodată concentrarea gazelor de eșapament n-a fost atît de densă. Între manifestații și automobileștii blocați în diverse puncte au avut loc schimburi de replici nu tocmai amabile. De pe trotuare, mulți dintre pietoni — s-a spus — priveau cu simpatie și aprobare coloana de manifestații. Alți pietoni însă, înarmați cu căști și bastoane, au pus capăt, nu fără brutalitate, entuziasmului cu care porniseră întru demonstrarea ideii lor cei cinci mii de antiautomobilisti.

călătoria de adio

Toate tramvaiele Copenhagăi au defilat în cadrul unei mari «parăzi de adio» pe străzile orașului, însoțite de numeroși cetățeni care-și luau cu nostalgie rămas bun de la vechile tramvaie și de la «frumoasele timpuri de altădată». Prilejul a fost oferit de retragerea din circulație, după 109 ani de serviciu, a ultimului tramvai care mai străbătea străzile capitalei daneze. Tramvaiele au cedat definitiv locul autobuzelor.

PUBLICOM

Lac pentru fixarea părului, fabricat în R.P. Bulgaria după licența firmei «OREAL» — Paris:

- asigură coafurii durabilitate și o ferește de umezeală,
- dă părului o formă frumoasă și îi păstrează luciul și moliciunea naturală
- se îndepărtează ușor și complet prin simpla periere a părului.

pharmachim
BULGARIA

Sebastian HAFNER

haffner și cele trei greșeli ale lui barzel

Rainer Candidus Barzel a fost înfrînt în Bundestag. Speranțele șefului opoziției creștin-democrate de a răsturna guvernul Brandt prin stratagema «votului constructiv de neîncredere» nu s-au împlinit, demonstrînd nu numai inconsistența jocului politic ce ținea de fapt să submineze indirect deschiderea spre Răsărit promovată de cancelarul de la Bonn, dar și tactica greșită adoptată de președintele

U.C.D. Cu o săptămîină înainte de volul decisiv din Bundestag, cunoscutul comentator vest-german Sebastian Haffner a analizat pe larg greșelile opoziției într-unul din comentariile sale ce apar săptămînal în revista de mare tiraj «Stern». Subliniind unele asemănări frapante între tactica creștin-democraților vest-germani și cea a laburiștilor britanici, Haffner scria — anticipînd eșecul lui Rainer Barzel — că și unii și alții au demonstrat lumii cum nu trebuie să se comporte opoziția. Prima greșeală este aceea că U.C.D. nu s-a împăcat cu ideea că a pierdut puterea și că trebuie să suporte servituțiile opoziției. A doua greșeală, care decurge din prima, este aceea că partidul lui Barzel se grăbește excesiv să revină la putere și folosește în acest scop orice mijloace, împingînd lucrurile la extrem. «Dar obstrucția nu se cheamă opoziție» — scrie Haffner și adaugă: «Opoziție nu înseamnă că atîta timp cît nu poți să conduci tu țara, să faci totul ca ea să nu poată fi condusă».

A treia greșeală constă în însăși politica externă preconizată de adversarii coaliției Brandt-Scheel.

Comentatorul «Stern»-ului dezaprobă tactica creștin-democraților de a subordona hotărîri cruciale pentru destinul națiunii germane unor considerente politice.

Datoria opoziției este, după părerea lui Haffner, aceea de a elabora o alternativă politică pe care s-o înfățișeze ca plauzibilă opiniei publice. Or, lipsa unei asemenea alternative nu poate fi înlocuită cu tactica mașinațiunilor care după cum s-a văzut și cu prilejul votului de neîncredere din Bundestag nu oferă șansa scontată de Rainer Barzel. Să sperăm, scrie Haffner în încheiere, că partidul creștin-democrat, care trece evident «prin vremuri grele», va învăța din propria-i experiență «cum nu trebuie să practice opoziția».

Rainer BARZEL

VENETIA: salvarea gondolierilor

Imaginea pe care o publicăm nu e recentă. Este o fotografie-document care datează de câțiva ani, reprezentând o demonstrație de protest a gondolierilor din Veneția împotriva concurenței bărcilor cu motor și a așa-numiților «baroni ai gondolei» — cei care exploatează acest mijloc de transport. Gondolierii amenințați cu dispariția de condițiile vitrege în care-și exercită meseria cer de mult timp constituirea unei societăți care să le apere interesele. Se pare că revendicările lor n-au rămas fără ecou, de vreme ce recent, în cadrul eforturilor care se fac pentru conservarea patrimoniului fostei cetăți a dogilor, municipalitatea Veneției a anunțat crearea unei societăți de protecție pentru salvarea celor câteva sute de gondole care mai circulă încă pe canalele orașului și a romanticei profesiuni care a încântat atâtea generații de turiști. S-a anunțat printre altele instituirea unor cursuri de limbi străine și istorie a Veneției pe care gondolierii vor trebui să le urmeze. Permisul de conducere și cîntecele moștenite din tată în fiu nu mai sînt suficiente. Dacă vor să fie protejați, cei care vor mai exercita această meserie vor trebui să corespundă în mai mare măsură cerințelor industriei turistice contemporane.

van gogh-montauti și o descoperire de un miliard lire

După ce timp de 30 de ani a stat expus în vitrina unui anticar din orașul italian Ascoli, fără a fi fost remarcat ca pînză de valoare, tabloul intitulat «LA ROCCIA» (în fotografie) a fost cumpărat întîmplător, la modestul preț de 100 000 de lire, de pictorul italian Guido Montauti din Teramo, care s-a arătat atras de coloritul și atmosfera picturii.

Intrigat de o anumită apropiere a stilului lucrării cu cel al unor opere ale lui Van Gogh, Montauti a tentat o cercetare mai atentă. Examinînd de aproape pînză, el a ajuns la convingerea că «La Rocca» aparține într-adevăr lui Van Gogh. Pentru a avea certitudinea, pictorul a cerut avizul experților. Aceștia, neîncrezători la început, au admis totuși să efectueze o examinare cu ajutorul razelor X și — spre surprinderea tuturor — s-a constatat că este vorba de un Van Gogh autentic.

Achizitorul, încurajat, a aprofundat studiul, consultînd, timp de mai multe luni, lucrări de referință asupra operei marelui maestru olandez și a ajuns la concluzia că cele două personaje din primul plan al tabloului îi reprezintă pe Theo Van Gogh — fratele pictorului — și pe Anthon Van Rappara, un prieten comun, ceea ce a înălțurat orice urmă de îndoială cu privire la autenticitatea lucrării.

Pînză valorează, după estimările experților, nu mai puțin de un miliard de lire. Întrebat fiind cum apreciază această «șansă unică», Montauti a declarat că e copleșit de însuși faptul că este descoperitorul acestei opere de artă ce echivalează cu un tezaur.

Van GOGH
autoportret

Guido MONTAUTI

cronica de trei secunde

AMORUL CELULAR

Ce se întîmplă cu închisorile, stimați oameni liberi? Persoane cu totul pesimiste au scris cîte ceva în sensul că viața ar fi o închisoare. Pesimism discutabil sau — cum spunea odată cineva — pesimism de paradă, avînd în vedere, desigur, că există și eroism de paradă. Adevărul e invers, e cel din «Casa morților» fără de moarte: se poate trage o viață și în închisoare — o viață sub formele cele mai incandescente și eferescente. S-a înregistrat la timp nebunia revoltelor și răscoalelor în penitenciarele americane, engleze și, nu mai departe, franceze. Vine acum — în chip firesc — amorul.

La 29 de ani, la un pas de vîrsta femeii balzaciene, domnișoara Giuliana Meogrossi — adjuncta directorului închisorii-model din Roma, Rebbibia — se aruncă într-o aventură stendhaliană (vezi «Mănăstirea (model) din Parma»). De la prima privire, ea se îndrăgostește de deținutul numit sincer Volcano, bărbat de altminteri superb, cu mari succese la viața lui, condamnat pentru uciderea unei doamne, superbă și ea, dar asta nu are a face... Dragoste nebună și celulară — în sensul că adjuncta se închidea de bunăvoie și nesilită de nimeni în celula prizonierului, în timp ce un alt deținut stătea de strajă la tot ce mișca pe coridor. Înălțuită peste poate — femeia ajunge pînă acolo încît cumpără două radiofoane (numite și talkie-walkie), cu ajutorul cărora poate comunica zi și noapte cu

înălțuitul acele șoapte lungi și cuvinte cifrate frumos, cunoscute și în viața celor mîndri și liberi. Radioamatorii italieni pe unde ultrascurte au parte de acest dialog superbisim — e tot ce mă îngrozește în povestea asta duioasă — radioamatorii se delectează și raportează, iar poliția reușește să localizeze amorul. Adjuncta va fi judecată în baza articolului 520 din codul penal italian, dar asta-i altă idee din alt scenariu.

Tot în Italia, Pedro Da Silva încasează șase ani pentru că a instigat la asasinarea ginerelui său. Șase ani n-ar fi moarte de om, dacă Da Silva n-ar număra 107... O sută șapte ani de viață și libertate, bineînțeles. Avocatul cere președintelui Leone grațierea «evitîndu-se astfel situația ca numitul client să stea în închisoare pînă la 113 ani», vîrstă care se știe că nu e propice nici unui condamnat. Da Silva, într-un elan superbisim, declară că, în cazul grațierii, se va căsători cu o deținută de care s-a înamorat în temniță. Femeia numără 23 de ierni.

Nimeni, absolut nimeni, cu nici o metodă psihanalitică, sub nici un șantaj și sub nici o amenințare penală, nu-mi va putea smulge mărturisirea extremă — de ce nu sînt dispus să bagatelizez aceste fenomene locale, inutile și slab ironizate în relatarea mea. Nimănui nu-i voi destăinui de ce mă ia cu frig ori de cîte ori aud că zidul închisorii nu e chiar rece.

Mai bine să tremure Bastiliile decît să plîngă mama mea!

Radu COSAȘU

agendă

Procedînd la alegerea noilor organe de conducere, recentul Congres al Frontului Popular Patriotic din Ungaria a reales în funcția de președinte pe GYULA KALLAI, membru al Biroului Politic al C.C. al P.M.S.U. În funcția de secretar general a fost ales Istvan Bencsik. Cel de-al V-lea Congres al Frontului Popular Patriotic din Ungaria a adoptat unele modificări aduse statutului organizației.

Binecunoscutul ziarist american JACK ANDERSON, care a stîrnit vîlvă anul trecut inițiind publicarea documentelor secrete ale Pentagonului în legătură cu implicarea S.U.A. în războiul din Indochina și, recent, declanșînd «scandalul I.T.T.», se numără printre cei cărora li s-a acordat Premiul Pulitzer pe 1972. Prestigioasa distincție pentru publicistică a fost atribuită și ziarului «New York Times» pentru publicarea documentelor Pentagonului.

Printre laureații Premiului Lenin pe 1972 în domeniul literaturii și artei se află și prestigiosul compozitor sovietic DMITRI BORISOVICI KABALEVSKI, căruia înalta distincție i-a fost decernată pentru noua formă dată operei sale fundamentale, «Colas Breugnon». Încă despre prima formă a operei, Romain Rolland — creatorul nuvelei care l-a inspirat pe Kabalevski — afirmase că este una dintre cele mai bune lucrări contemporane pentru scenă pe care le cunoaște. De atunci Kabalevski a lucrat mereu la desăvîrșirea acestei opere.

După ce s-a aflat timp de 48 de ani în fruntea faimosului Birou Federal de Investiții (F.B.I.), J. EDGAR HOOVER a încetat din viață în vîrstă de 77 de ani. De-a lungul întregii sale cariere, de aproape jumătate de secol, Hoover a acționat în spiritul celei mai reacționare politici, în ultimul timp îndreptîndu-și atenția asupra adversarilor războiului din Vietnam, a mișcării pentru drepturi civile etc, ceea ce a declanșat puternice proteste.

Cu prilejul întrunirii la Washington a celei de-a doua Adunări Generale a Organizației Statelor Americane, secretarul general al O.S.A., GALO PLAZA, a criticat politica Statelor Unite față de țările Americii Latine, cerînd S.U.A. să demonstreze practic în ce constă «noua politică» avută în vedere față de țările de la sud de Rio Grande. Una dintre rezoluțiile adoptate la sesiune condamnă de altfel «toate formele de intervenție sau constrîngere politică și economică».

Sir FRANCIS CHICHESTER se află printre concurenții înscriși la regata care va lua startul la 17 iunie la Plymouth (Anglia) pentru a se termina la Rhode Island (S.U.A.). Cei 6 500 kilometri de-a curmezișul Atlanticului nu-l înspăimîntă pe celebrul septuagenar care, după o viață aventuroasă, și-a început «cariera» de navigator solitar în 1960, cînd medicii îi diagnosticaseră un cancer pulmonar. Chichester se află la a patra călătorie solitară transoceanică.

nou!

IAURT DIETETIC

NUTRITIV
ȘI RĂCORITOR
PRIN CONȚINUTUL
REDUS
DE GRĂSIMI
SE RECOMANDĂ
ÎN SPECIAL
ÎN AFECȚIUNILE
GASTRICE
ȘI HEPATICE

produs
al întreprinderii
de industrializare a laptelui
BUCUREȘTI

